

РУТ ДЖИЙН ДЕЙЛ ПЛАМЕННИЯТ ЯНКИ

Част 2 от „Фамилия Тагъртс от Тексас“

Превод от английски: Калина Дамянова, 1993

chitanka.info

ПРОЛОГ

Само маниак, който иска да загине, би се заел да язди кон надолу по почти отвесната стена на каньона в парка Балбоа, Сан Диего. А да го направи посред нощ, осветяван от прожекторите на кръжация вертолет, препускайки с главата надолу срещу светлините на строените на пътя полицейски коли, беше истинско самоубийство!

Такова беше всеобщото мнение и Треј Смит предполагаше, че може би хората са прави. Какво от това, по дяволите? Той приятелски погали коня по гривата. Ако беше толкова лесно, нямаше да му плащат, за да го направи.

Провери по навик двойните ремъци на седлото и в същия миг дочу разговора между двама зяпачи, застанали наблизко.

— Човече, този път Треј Смит действително ще се пребие. Защо не остави новия каскадьор да си счупи врата с този сензационен номер?

— Може ли някой да ти каже защо Треј Смит върши нещо? — отговори му по-плътен глас.

Самият Треј смяташе, че си е лично негова работа как ще постъпва. Нямаше смисъл да обяснява на всеки как малкият хитрец благоразумно беше изпратил бременната си приятелка да съобщи, че се е разболял. Той не се опита да спори с нея.

— Треј е момче на място — продължи плътният глас, — но и той е луд като всички останали. Не може да си нормален и да си изкарваш хляба, като скачаш от високи сгради и чупиш коли.

— Да, да! Човек би помислил, че му е дошъл умът в главата, след като коляното му отиде по дяволите при онази престрелка в Аризона.

Те дори не знаеха, че във филма, който скоро щеше да се снима в Русия, Треј беше предвиден за координатор на рисковите каскади. Безумие беше да рискува всичко заради някакъв хитър хлапак, но му беше трудно да откаже на жена, особено когато е бременна.

— Какво пък, по дяволите! — дочу се отново безизразният глас зад гърба на Треј. — Ако има някой, способен да свърши работата,

това е той. Хайде, не искам да пропусна зрелището! Да отидем до ръба на каньона, за да виждаме по-добре.

Трей се отдръпна и проследи с поглед отдалечаващите се мъже, които, доближили глави, продължаваха да клюкарстват като стари дами. Той се засмя и се обърна. Погледът му беше привлечен от възрастен мъж на няколко крачки от него. Непознатият смътно му напомни някого и усмивката му се стопи.

Отначало реши, че старецът е от статистите, защото приличаше на богат фермер — добре ушит каубойски костюм, скъпи черни ботуши ръчна изработка, широкопола бяла шапка и набраздено с дълбоки бръчки, загоряло от слънцето, лице. Каубоят от рекламите на „Малборо“ на стари години, помисли си Трей, като реши, че мъжът вероятно гони осемдесетте.

Но ако е статист, вероятно е сбъркал снимачния екип. Този филм беше приключенски, изпълнен с каскади, а конят до стареца явно бе случаен, добавен само за да му придаде мъжественост. Вероятно е приятел на някой от участниците, заключи Трей, любопитен да види как би изглеждал този толкова достоверен герой редом с истински каубой.

Старецът свали шапката си, прокара ръка през гъстите бели коси и се обърна към високия млад мъж до себе си.

— Намерихме го, Джес! — рече със силен носов тексаски акцент, като гледаше към Трей. — Намерихме го, мътните го взели!

Какво, по дяволите, означава това? Инстинктът му подсказа да разбере какво се крие зад думите, но точно в този момент от тъмнината изненадващо изскочи вертолет и заглуши всичко останало. Конят се раздвижи нервно, но остана на място, потръпвайки под ласкавите ръце на Трей.

Ослепителни потоци светлина обляха стръмния скат на каньона и пред погледа се разкри коварния, обрасъл с храсти склон. Вълна от възбуда премина през тълпата зяпачи и работници. Помощник-режисьорът се разкрещя, някой раболепно закима и се запъти към Трей, но той го отпрати и се съсредоточи върху все още неспокойното животно. Хората, светлините и цялата бъркотия наоколо не бяха нищо повече от обичаен и незначителен дразнител за него, докато се концентрираше върху предстоящия номер. Хвана юздите, леко погали коня по гривата и му заговори с успокояващ глас.

— Какво чакаш още? — чу зад гърба си. — Хайде, да приключваме по-бързо!

— Да не си луд! — дойде отговорът на стареца. — В никакъв случай не искам да преча на момчето да се подготви за опасната езда. — Последва кратко мълчание, а след това: — Аз мога да почакам.

Трей се обърна, но двамата мъже вече се отдалечаваха и скоро потънаха в тълпата.

— Готов ли си? — появи се координаторът на рисковите каскади със слушалки и клапа в ръка. Беше с обеща и тъмни слънчеви очила, но какво пък — бяха в Калифорния.

— Аз съм роден готов! — направи гримаса Трей, постави левия си крак в стремето и се метна на коня. Беше обут с маратонки като актьора, когото дублираше, а това беше твърде опасно. Ако изпуснеше стремето, щеше да му бъде дяволски трудно да го намери отново с тези неподходящи обувки.

— Тръгвайте с камерите — махна той с ръка, докато овладяваше неспокойния кон, — защото със стария Бък ще направим номера само веднъж.

Трей Смит бавно и мъчително идваше в съзнание. Замаян, с болки по цялото тяло, се опитваше да отвори очи.

Какво, по дяволите, се случи?

Спомни си, че застана неподвижно, каза наум една молитва и поведе коня към ръба на каньона. Беше го яздил и при други снимки и знаеше, че може да разчита на него. Обикновено спокоен, сега жребецът беше напрегнат, опитваше се да запази равновесие и да остане изправен... И тогава светлините заслепиха и ездача, и коня.

А след това? Спомни си храста, заплел се в стремето и силното дръпване на коня, което едва не откъсна крака му. Трей изстена. Твърде много усилия му бяха необходими, за да си спомни.

— Къде, по дяволите... — Да говори беше още по-трудно.

Най-после успя да отвори очи и пред замъгления му поглед се появи огромна спринцовка, предназначена сякаш за слон. Беше насочена към него!

— Копеле! — Трей се хвърли на другата страна и падна на ръце и колене върху твърдия теракотен под. Причерня му от болка и едва не

загуби съзнание. Коляното! Беше ударил отново проклетото коляно. Подплънките не бяха успели да го предпазят при шестметровото премятане през глава, завършило долу на асфалтирания път.

Преди да успее да си поеме дъх, няколко чифта ръце го хванаха и отново го сложиха да легне. Старият кошмар ли беше това?

— По дяволите, никакви игли! — изкрещя той и размаха ръце към нападателите си. — Никакви наркотици!

Приближаването на иглата спря и Трей съзря заплахата над себе си — червенокос млад лекар с луничаво лице, а не пънкаря, когото очакваше да види. Докторът беше почервенял от гняв.

— Ще трябва да те позакърпя, дръвнико! — изкрещя той.

— Тогава го направи! — отвърна кротко Трей и усети потеклата по врата му кръв. — Върши си работата, но повече никакви упойки.

Значи това било! Трей остана неподвижен, докато лекарят го зашиваше, усещайки всяко едно убождане, но по-добре да изтърпи болката, отколкото упойката с наркотик. Направиха шевове над дясната вежда, още няколко на дясното рамо и отстрани на врата...

Докторът завърши последния шев и Трей изпусна въздуха, който беше задържал твърде дълго. Лекарят също въздъхна облекчено, погледна го с любопитство и уважение и остави инструментите на таблата. Сестрата веднага ги изнесе.

— Изчакайте тук, докато разбере защо се бавят рентгеновите снимки — нареди той. — Не мисля, че падането от коня ви е причинило по-силна болка в коляното от днешния плонж от масата. Може да са необходими още изследвания.

— Както кажете, докторе! — Почувствал се малко по-добре, Трей изчака лекарят да излезе и се повдигна на лакти, за да огледа стаята за спешни случаи. Различи някаква фигура на стола до стената и разпозна симпатичния старец от филмовата площадка.

— Кой, по дяволите, сте вие? — изръмжа Трей по възможно най-учтивия начин, който му позволяваше пресъхналото гърло.

— Ами... — Лека усмивка премина по набръчканото лице и старецът бавно се изправи. — Аз съм твой далечен дядо. Том Т. Тагърт. Можеш да ме наричаш Том.

— Как не! — Трей се обърна, подпрян на лакът, но се олюля и почувства, че му прилошава. — Не си прав, каубой! Нямам роднини на този свят.

— Грешеш! Ти си от фамилията Тагърт.

— Не се казвам Тагърт! — Трей облиза устните си, потъвайки в лек унес. — Не познавам нито един Тагърт и не искам да ги познавам. Ясно е... бъркаш ме с някого.

— Не, не бъркам — търпеливо възрази старецът. — Обзалагам се, че това те шокира, но...

Няма начин да не стане хитът на годината, помисли си Трей.

— ... няма никаква грешка. Преди година наех частен детектив в Далас, за да открия какво се е случило с изчезналия наследник на фамилията Тагърт. Следата тръгва от 1876 година. Беше като проследяване на пчели в снежна буря, но...

— Не съм твоят човек. Сирак съм — от Ню Йорк.

— Да, да. Знам и още дяволски много други неща. Преди да започнеш в киното, си бил в морската пехота на Щатите... детектив в Маями... гледал си добитък в Уайоминг, докато ти омръзне. — Том изброяваше едно по едно по-важните събития от живота му. — Надпиване в нощен бар в Лос Анжелос. Не си женен, но обичаш дамите — намигна с усмивка той.

Трей реши, че все още е замаян от болката, защото старецът започваше да го плаши.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, което казах. — Том се наведе към него. — Вече не съм толкова млад. Реших, че преди да се срещна с моя Създател, трябва да събера отново двата клона на фамилията Тагърт.

Изтощен и объркан, Трей се опита да проумее думите му, но не успя. В сегашното си състояние беше трудно да се съсредоточи.

— Какво правиш тук? — успя да попита най-после.

— Не е ли очевидно? — погледна го Том Т. Тагърт, без да трепне, сякаш вече беше казал всичко необходимо. — Дойдох, за да те отведа у дома в Тексас.

ПЪРВА ГЛАВА

Трей Смит седеше в бара „Аламо Кантина“, недалеч от градчето Шоудаун, щат Тексас и държеше чаша с безалкохолна бира, а му се искаше да е на някое по-приветливо място, например да виси на въже над яма с пепелянки.

Едва от два дни беше в Тексас, а се чувстваше обграден със стена от враждебност.

Това го озадачаваше, докато не осъзна, че всички го смятаха или за много добър артист, който имаше намерение да изиграе богатия старец, или просто за още един луд калифорниец.

„Проклетият янки“ беше най-доброто, което чу за себе си през изминалите дни и не беше сигурен още колко пъти ще го чуе, преди да предприеме съответни действия. Той се усмихна мрачно на бирата пред себе си. Беше тук само защото хареса стареца и искаше да му помогне да изживее по-лесно разочарованието, както и самият той да се възстанови от нараняванията.

Шевовете на раните зарастаха добре, но коляното излезе жива проклетия. Лекарите го предупредиха още преди няколко месеца, че трябва да се обърне към хирург, но той все отлагаше. Ако и този път не послуша съветите им и не даде възможност на крака си да се възстанови напълно, кой знае каква беда щеше да си навлече.

Том Тагърт без никакви угризения беше използвал именно този аргумент, за да го накара да дойде в Тексас.

— Не искаш да свършиш като инвалид, нали? — беше попитал старецът. — Това те чака, а в най-добрия случай — хирург. Ако съдя по начина, по който реагира на доктора, обзалагам се, че не искаш да отидеш под ножа.

Не от ножа се страхуваше Трей, но не каза нищо.

— Ела с мек в Тексас — продължи Том, доволен от неговото мълчание — за една хубава и дълга почивка. Какво губиш? Освен това няма да приема отказ. Не и сега, след като те намерихме.

— Ние? По дяволите! — намеси се в разговора Джес Тагърт, високият мъж, който придружаваше Том по време на снимките. — Ти го намери, дядо! Ти и твоят безценен детектив. Аз не съм убеден, че е именно той. Защо, по дяволите, ти трябваше да си навличаш толкова неприятности, за да изровиш накрая някакъв си мръсен янки...

— Успокой топката, момче! — Том махна с ръка и погледна Трей с присвити очи. — Сигурен съм, че в жилите ти тече кръвта на Тагърт и пет пари не давам за мнението на останалите.

Трей не мислеше така. Доказателствата, които го свързваха с тази фамилия, бяха по-скоро стечение на обстоятелствата, отколкото сериозни заключения, но Том беше на друго мнение и вярваше повече на последните думи на детектива: „Инстинктът ми подсказва, че Трей Смит е твоят човек и мисля, че фактите само ще потвърдят това, когато завърша обработката на събрания материал.“

За беда след телефонния разговор детективът внезапно беше получил сърдечен удар. Вдовицата му изпрати материалите по случая, но Том не беше имал търпението да ги изчака. И така Трей се озова в Тексас и се чувстваше като риба на сухо.

Не го свърташе на едно място и в тази августовска петъчна вечер отиде до „Аламо Кантина“ с пикапа на Том. По-точно казано — взе го без разрешение и остави само бележка, тъй като старецът беше излязъл на вечеря с внука си Джес, симпатичната му съпруга Мег и тяхното хлапе. Поканиха и Трей, но той отклони предложението, така че щяха да имат възможност да поговорят и за него.

Беше отказал, за да покаже още веднъж на Джес желанието си да убеди стареца, че не е негов роднина.

Трей не виждаше никакво преимущество в това да е от рода Тагърт. Израсна самотник и това му създаде трудности в морската пехота, където единиците и аутсайдерите оцеляваха само ако бяха достатъчно жилави. Но той се справи.

След като семейството потегли с кадилака на Том, Трей реши, че може да запали пикала и да разузнае наоколо. Най-накрая спря за едно питие, макар и без особено желание, при хора, които явно не го харесваха. А може би си беше представял нещо по-различно — шумен евтин бар с куп фермери, които пеят, танцуват и чакат пристигането на някой чужденец, за да го приветстват с добре дошъл.

Те наистина пиеха и танцуваха, но никой не го чакаше и нямаше желание да направи нещо за един чужденец. Срещу него — може би, но не и за него. Дали отношението им имаше нещо общо с късите панталони цвят каки, фланелката с рекламни надписи и калифорнийските сандали, след като явно всички местни се обличаха от главата до петите с джинсов плат и носеха подковани ботуши?

Не! Той твърдо реши да си мълчи. Взе една безалкохолна бира и се оттегли от бара, след като сервитьорката в къс каубойски костюм му даде ясно да разбере, че не възнамерява да го погледне през следващите трийсет години, дори той да има това търпение.

Барът представляваше страхотна гледка за градско момче. Върху покрития с дървени стърготини дансинг запотени каубои без вратовръзки и работници с навити ръкави, разкриващи задебелите им ръце, танцуваха буйно с късо подстригани фермерки с грим, който можеше да слиса и холивудски директор на продукция.

Отварянето на вратата привлече вниманието на Треј. Не можеше да пропусне такава сцена в мрачния тексаски бар в девет часа вечерта — красива жена с огромни черни очила! Ако беше в Калифорния, веднага щеше да реши, че е прекалила с наркотиците или просто изтрезнява. Но тук, в „Аламо Кантина“, с портрета на Джон Уейн на стената, тъмните очила бяха доста необичайни.

Жената се поколеба на прага и той усети, че я наблюдава с интерес, а това вече говореше в полза на жените от Тексас. До този момент изглеждаше, че всички се подстригват късо, имат смешен акцент и приятел на име Буба.

С чаша в ръка Треј огледа новодошлата с око на познавач. Косите ѝ го очароваха. Изненада се, тъй като по принцип точно тези женски качества не го интересуваха. Но нейните коси бяха изключителни. Тъмни и гъсти, буйните ѝ къдри падаха тежко на раменете и оформяха нежния овал на лицето. Имаше скрита стихия в тези коси и Треј осъзна, че си представя как ще изглеждат разпръснати върху възглавницата.

Неговата възглавница!

Засмя се доволно. Започваше да влиза във форма. Единственото нещо, което обичаше повече от боя, беше да се люби, а сега в „Аламо Кантина“ имаше потенциални възможности и за двете.

Бавният му оглед продължи. Двайсет и няколко годишна, реши той, а може и по-малко. Стегнати джинси оформяха закръглен ханш и дълги, сексапилни бедра.

Прилепналата по тялото каубойска риза не оставяше твърде много на въображението. Особено когато тя си пое дъх и се огледа. Очевидно търсеше някого. Докато я наблюдаваше, непознатата леко повдигна смъкналите се на носа ѝ очила.

Жестът му подсказа, че ги носи или за маскировка, или за да прикрие нещо. Насинено око? Дали поддържаше някоя непристойна връзка? Надяваше се, че не. Всеки мъж, който дръзне да вдигне ръка срещу жена, не заслужава да живее.

Сервитьорката се беше навела, за да подаде питиетата на една маса и, без да иска, блъсна новодошлата. Жената не успя да се отдръпне навреме и очилата ѝ паднаха на пода. Трей успя да зърне за миг очите ѝ и подозренията му за злоупотреба с алкохол напълно се стопиха.

— Извинявай, миличка! — Сервитьорката и предложи помощта си.

— Няма нищо!

Нисък, леко напрегнат глас. Възбуждащ.

Сервитьорката се усмихна и продължи работата си, без да покаже, че я познава. Значи жената с къдравата коса и страхотното тяло беше действително тайнствена особа. Да-а, нещата ставаха интересни.

Непознатата приближи до бара. Наведе се над един празен стол и каза нещо на бармана. Той ѝ хвърли бърз преценяващ поглед, ухили се, поклати глава и продължи да драска в бележника си.

Тя е дяволски предизвикателна, помисли Трей, докато се възхищаваше на извивката на гърба ѝ. Точно такава жена ми трябва.

За него съществуваха два типа жени: весели момичета — имаше предпочитания към тях, и мъченици — „добричките“, които отнемаха всяка радост в живота на мъжа, караха го да се чувства виновен, а след това се вайкаха, че не си стои вкъщи. Фактът, че тази жена, така предизвикателно облечена, идва в бара сама, поръчва си бира и разпитва за клиентелата, му разкри всичко, което искаше да знае.

Имаше само един малък проблем. Къде, по дяволите, да я заведе, след като се запознае с нея? Разбира се, не в онова проклето ранчо на

Том, въпреки че старецът изглеждаше разбран тип. А може би...

Не-е. Той беше твърде старомоден. Ако тя не го покани у тях, ще трябва да я заведе в някоя от празните пристройки на ранчото... При тази мисъл се разсмя на глас.

Младата жена го погледна отново и той почувства неодобрението ѝ, сякаш беше прочела мислите му. Отправи ѝ една от своите най-лъчезарни усмивки от типа на „и двамата си допадаме, защо не го признаем“, но единственото, което получи в отговор, беше разтърсване на разкошната буйна коса, преди непознатата да се обърне и да вземе поръчаната бира.

Недостъпна за предизвикателство, а? Трей почувства как се възпламени състезателната му жилка.

Едрият здравеняк на бара, който седеше близо до нея, премести халбата си и рече:

— Как си, миличка? Чакаш ли н-някой? Я седни до мене и ми разкажи. О-обичам да помагам на малките момиченца. — Той потупа празния стол до себе си.

— Обзалагам се, че е точно така — отвърна тя скептично. — Всъщност като си помисля, действително можете да ми помогнете. Търся Леди Кокс. Познавате ли го?

По дяволите! Тя си има някой! Трей смръщено впери поглед в бирата си. Как така „някой“, просветна лицето му. Щом няма брак, значи няма проблем. Може би тоя Леди изобщо няма да се появи.

— Знам го, но т-той не е идвал тук тази вечер. — Някаква мисъл опитваше да си пробие път зад смръщеното му чело. — Кво шъ кажеш Джимбо да ти прави компания, докато чакаш?

— Благодаря, няма нужда!

Мъжът се пресегна към нея и тя отстъпи смутено. Въпреки предизвикателното ѝ държане, не изглеждаше да е свикнала с баровите игрички. Огледа се несигурно, а Джимбо явно това и чакаше, прегърна я през кръста и я привлече към себе си.

Барманът ги изгледа отегчено, хвърли кърпата си и излезе. Очевидно жената не можеше да очаква помощ от него, а изглежда, никой от останалите посетители не беше забелязал нищо.

С изключение на Трей.

Хайде, Джимбо! Натрапвай се!

Непознатата опита да отблъсне досадника, без да бъде груба. Очевидно не искаше да привлече вниманието на присъстващите. Непрекъснато се оглеждаше, сякаш за да се увери, че никой не я наблюдава, като в същото време избягваше ръцете на мъжа. Вероятно все още мислеше, че ще успее да се измъкне от ситуацията без скандал.

Но много се лъжеше!

— Как ти е името, хубавице? — Джимбо се наведе още по-близо, похотливо ухилен. — Не съм те виждал по тия места...

— Не, не сте! — Акцентът ѝ изчезна моментално като с магическа пръчица и тя отново го отблъсна, но без особен успех. — Имате ли нещо против да махнете ръцете си от мен преди... преди... — Жената се задъха, явно неспособна да измисли заплаха, на която Джимбо да повярва или тя да може да изпълни.

— Преди какво, малката? — Мъжът я притисна още по-плътно, като се наслаждаваше открито на безсилието ѝ да се освободи. — Кво щъ кажеш да се опознаем по-добре, а?

Сега е мой ред, реши Трей и се изправи. Пристъпи напред, постави ръка на рамото на непознатата, а с другата потупа Джимбо по гърба.

— Слушай какво ти казва жената, човече! В противен случай ще се окажеш в твърде опасна ситуация — предупреди учтиво.

— Разкарай се бе, палячо! — втренчи се в натрапника Джимбо и изгледа с неприкрито презрение калифорнийската му елегантност. Шевовите на все още незарасналата рана над дясната вежда на Трей явно привлякоха вниманието му, но Джимбо все още не възнамеряваше да отстъпи и изруга почти в ухото на жената:

— Проклетият янки щъ си има неприятности, ако не се научи да уважава батко си...

Думите му завършиха с вик на изненада и той сграбчи внезапно впилата се в гърлото му ръка. Трей не обърна внимание на съпротивляващия се мъж и се усмихна на непознатата:

— Мисля, че той вече съжалява за стореното. Имате ли нещо против да дойдете на моята маса и да изчакате вашия... ъ-ъ приятел?

Тя почти се канеше да откаже, но погледна Джимбо и въздъхна:

— Добре! Но го пуснете!

— Разбира се! Съжалявам за случилото се! — Трей освободи хватката, сякаш беше забравил, че е сграбчил за гърлото якия мъж. Разтри ръцете си и ѝ отправи невинен поглед, за който знаеше, че винаги върши работа.

Тя слезе от високото столче на бара, но изглежда не прецени разстоянието и се подхлъзна. Гърдите ѝ докоснаха леко голата му ръка.

По дяволите! Трей усети, че стомахът му се сви на топка и преднамерената усмивка замръзна на устните му. Тя беше динамит. Сексът с нея би могъл да промени мнението му за тексаските жени.

Като дишаше тежко и се давеше на пресекулки, Джимбо разтри с ръка гърлото си. Всичко свърши толкова бързо, че изглежда никой в бара не разбра за случилото се.

— Ти... копеле... Ти, проклет...

— Да, да. Знам, „проклет янки“, нали? — допълни Трей, потупа го по рамото и последва жената.

Тя седна с лице към вратата и остави на масата незапочнатата бира. Не се усмихваше.

— Благодаря ви! — каза, без да го погледне. Трей се намръщи, щеше му се вече да са минали всичките тия подробности и да са стигнали до същността на въпроса. Започваше да се възбужда твърде бързо. Чудеше се как ли ще се почувства, ако прокара пръсти през водопада от коси. Какви ли са зърната ѝ — големи или малки, тъмнорозови или кървавочервени?

Преглътна тежко и се опита да не обръща внимание на протеста на тялото си. Твърде отдавна не е бил с жена, това е всичко. Откакто реши да не се съобразява с ултиматума на Дев миналата пролет, беше останал без надежден източник на секс.

Дяволски начин на съществуване.

Жената го гледаше неодобрително и почувствал, че трябва да каже нещо, той промърмори:

— Какво казахте?

Тя се усмихна и това беше първата искрена проява на радост, която забелязваше в нея. Имаше нещо едновременно стеснително и подканващо в тази усмивка и ефектът ѝ го порази. По дяволите тези очила, искаше да види очите ѝ!

— Просто ви благодарих, това е всичко.

— Няма защо! — отбеляза той със скромност, за която знаеше, че му отива. — Донякъде се надявах, че той ще започне да ти се натрапва. Но няма значение. Как се казваш?

— З-защо всъщност... — Изглеждаше обърквана. Навлажни устните си и се огледа. Трей се втренчи в проблясващата влага, останала върху горната ѝ устна. — Можеш да ме наричаш Лиз — каза накрая с леко напрегнат приглушен глас.

Мъжът откъсна поглед от устните ѝ, като очакваше тя да го попита за името му. Но Лиз не го направи. Продължаваше да обхожда помещението с очи, сякаш смяташе, че онзи тип Леди се крие зад някой стол.

Трей започваше да се дразни от отказа ѝ да признае възникналото помежду им привличане. Нима мислеше, че подобно чувство ще изчезне от само себе си? Може би ако я накара да поговорят...

— Наблизо ли живееш? — попита той.

— Не! — Явно не смяташе да му каже, но добави: — А ти? — без наистина да се интересува от отговора.

— Аз съм от местните — отвърна той. — Не ми ли личи?

— О... — Тя го погледна стреснато, но изглежда схвана иронията. Сведе поглед към ръцете си, стиснати в скута ѝ. — Шегуваш се, нали?

Имаше нещо безпомощно и привлекателно в начина, по който говореше, а това само удвои любопитството на Трей. Поведението ѝ беше в пълно противоречие с големите черни очила, тежкия грим и смелите дрехи. Но тялото под тях беше истинско. Тя беше едновременно загадъчна и предизвикателна. Две качества, които доста му допадаха.

— Да, шегувам се! — опита да поднови разговора той. А сега какво? Огледа се. — Искаше ми се да те поканя да танцуваме, но коляното ми не е в ред.

— Забелязах шевовете над окото ти — кимна тя. — Злополука ли си претърпял?

— Може и така да се каже. — Той прие страдалческо, но геройско изражение.

— Какво се случи?

— Хвърли ме кон — отговори, като се надяваше, че тя ще оцени стоицизма, който проявява. Стори му се, че долови проблясък на интерес.

Ето че вече стигнахме донякъде, помисли си. Време е да стрелям с магическата дума „Холивуд“.

— Не съм каубой — каза скромно той. — В действителност аз...

Забеляза, че тя вече не го слуша, сякаш ѝ говореше на чужд език. Обърна се и видя дългоочаквания Леди. По дяволите, той бе на не повече от двайсет и една — твърде млад за страстната жена, която вече тръгваше към него. При това беше пиян до козирката и се олюляваше на прага, глупаво ухилен.

— Затвори проклетата врата! — чува се поне дузина гласове.

— Ще си изкарате червата от викане, бе! — Хлапакът направи несигурна крачка и затвори вратата с ритник.

— Леди!

Лиз се насочи към него, но Треј хвана предупредително хвана ръката ѝ. Да удриш врати е едно, а жени — съвсем друго.

Хлапакът я забеляза и плътна червенина заля вече поруменялото му лице.

— Прибирай се вкъщи, Лизи! — изкрещя той. — Остави ме поне веднъж сам!

Като се препъваше, момчето стигна до бара и се настани на същото място, където до преди малко беше седяла Лиз.

— Хей, бираджия, дай ми един бар — провикна се той и след това избухна в смях, доволен от собственото си остроумие.

— Дръпни се, момче! — Барманът продължи да лъска плота. — Ти си пиян.

— И кво от това? — озъби се младежът.

— Ще ти кажа още веднъж това, което казвах едно време на твоя старец. Не сервирам на пияници, особено когато си търсят белята.

— Искам бира! — удари с юмрук по бара Леди.

Хората започнаха да му хвърлят неодобрителни погледи. Лиз отмести ръката на Треј, отиде при момчето и го хвана за лакътя.

— Леди, трябва да се прибереш вкъщи.

Дяволите да го вземат, нима тя живее с това малко лайно?

— Отдръпни се от мен, Лизи! — Леди опита да се отскубне от нея, но не успя. — Не може ли един мъж да изпие някоя бира, без

всички да му опяват.

— Един мъж може, синко!

Джимбо се надигна от бара, присвитите му очи бяха нещастни и зли. Трей се зачуди дали дебелакът не пие просто за да не мисли за хала си. А може би смяташе, че точно сега си е намерил някой по мярка.

Що се отнася до Трей, това не го засягаше. Не дължеше нищо на този пиян хлапак, още повече, че той имаше някакви права над жената, на която беше хвърлил око. Честно казано, той почти се надяваше, че Джимбо ще подреди добре малкия негодник.

Трей се настани удобно и реши да се позабавлява със започващото представление.

— Та казваш, че не съм мъж, а? — Леди заби нос в лицето на Джимбо.

— Казвам, че си тъп пиян хлапак... изправи се Джимбо. Беше поне двайсетина сантиметра по-висок от момчето.

Направо повтаря моите мисли, каза си Трей.

— И трябва да оцениш загрижеността на това младо момиче.

Точно така, неблагодарни малък негоднико, одобри Трей.

— Хайде, тръгвай си с нея като послушно малко момче.

Хей, чакай малко, не бързай толкова. Аз имам други планове за нея, мислено се провикна Трей.

— Точно това си мислех, че имаш предвид. Но ще ти докажа, че грешиш. Не съм момче. — Хлапакът замахна с дясната си ръка, но вместо Джимбо, удари Лиз. Тя извика тихо, залитна на високите токове на ботушите си и се блъсна в някакъв мъж, изправил се зад нея, за да види какво става.

Свадата вече започваше да привлича вниманието на останалите. Седналите на чашка по масите, а дори и някои от танцуващите, започваха да се приближават.

Сервитьорката с кокетния костюм мина покрай тях с пълна табла напитки и спря рязко.

— Хей! — извика тя. — Какво, по дяволите, правиш, Леди Кокс? Никой в „Аламо“ не си позволява да удря жена!

Тя обърна таблата, чашите се разлетяха на всички страни, и го халоса с нея по рамото.

Ударът ѝ дойде съвсем навреме. Джимбо тъкмо замахваше. Ръката му профуча покрай рамото на момчето и удари в челюстта мъжа, помогнал на Лиз да запази равновесие.

— Кого, по дяволите, удряш бе, Джимбо, глупак такъв? — изрева новодошлият, вероятно строителен работник, ако се съди по грубия му външен вид. — Ще те науча аз... — И потвърди думите си с удар в стомаха му.

Големият бой едва започваше.

Трей го сърбяха ръцете да се включи в тупаника, но се въздържа. Беше дошъл в Тексас, за да се възстанови. Не можеше да си позволи да удължи оздравяването си, ако възнамеряваше да е във форма за снимките в Русия през януари.

Лиз все още висеше на ръката на младежа, като се опитваше да го измъкне през задната врата. Трей се размърда неспокойно на стола си — щяха да я наранят, ако продължаваше да се навира в ръцете им. Браво на сервитьорката! След като халоса хлапака, прояви достатъчно благоразумие да си вземе таблата и да се скрие на сигурно място зад бара. Застанала там, можеше от време на време да раздава по някой и друг удар върху непредпазливите глави.

Някои жени се разпищяха и се изпокриха по ъглите, а Лиз продължаваше да стои в центъра на сбиването. По дяволите, този хлапак! Не можеше ли да разбере кога държи нещо ценно?

Трей се изправи и тръгна, но кракът му поддаде и той бе принуден да спре. Не го прави, не си заслужава, рече си. Седна на най-близкия стол и разтри пулсиращото коляно.

Момчето падна и повлече Лиз след себе си. Между непрекъснато движещите се крака в сини джинси, Трей видя как младата жена хвана хлапака за реверите и се притисна към него.

Джимбо се оказа в обсега на сервитьорката. Тя не пропусна случая и стовари таблата върху главата му. Мъжът разтвори широко очи и се строполи като дънер, на косъм от Лиз.

По дяволите! Това вече беше прекалено. Трей скочи отново на крака и се олюля. Пет пари не даваше за момчето, но трябваше да измъкне Лиз, преди да е пострадала.

Наведе се, за да избегне един удар, хвана я под мишниците и я повдигна. Не го възпряха нито виковете ѝ, нито съпротивата ѝ. Дръпна я настрана от падналото момче.

Обърна я към себе си и се наведе, за да може да го чуе:

— Лиз, престани! Ще те измъкна оттук, преди хубавото ти... — Изведнъж замълча, осъзнал, че тя е без очила, очевидно паднали някъде в блъсканицата. Видя гневния блясък на тъмнокафявите ѝ очи точно преди нечия ръка да го сграбчи за фланелката и да го вдигне във въздуха.

Радостна тръпка разтърси Трей. Беше опитал, наистина беше опитал да бъде разумен, но решението не беше негово. Отблъсна следващия удар и стовари юмрук в челюстта на непознатия. Нападателят му се преви, свлече се на пода и се изгуби сред морето от ботуши.

Къде отиде тя, запита се Трей. Широкоплещест гръб в каубойска риза изпълваше цялото му зрително поле. Той се пресегна и го потупа леко. Мъжът се обърна точно навреме, за да посрещне юмука му.

Но къде беше Лиз? И къде, по дяволите, беше Леди? Доста време му беше необходимо, докато осъзнае, че двамата вече не са в бара.

ВТОРА ГЛАВА

— Хей, по-спокойно! — отдръпна се Трей от Мег Тагърт. Не се нуждаеше от първа помощ за няколкото драскотини, дори от жена с външността на съпругата на Джес Тагърт. Усети, че я засегна и добави: — Животът ми не е в опасност.

— Да, Меги — намеси се Том, като посочи разкрасеното лице на Трей, — твърде далече е от сърцето! — И се разкикоти, повече доволен, отколкото ядосан от снощното приключение на Трей.

— Но някои от раните са се разтворили — опита да възрази Мег с изискан бостънски акцент, а малките ѝ ръце нежно докоснаха страните му. — Наистина трябва да отидеш на лекар. Състоянието ти може да се влоши.

— И какво от това? — Трей остана със сведен поглед.

— Всички мъже сте еднакви! — изрече на един дъх тя и сви гневно устни. Хвърли подгизналата от кръв кърпа в съда с вода и впери поглед в съпруга си, който не беше казал и дума до този момент. — Хайде, застани на негова страна!

— Какво да кажа? — сви рамене Джес. — Той е достатъчно възрастен, Меги. Може сам да прецени.

— В такъв случай, аз просто си измивам ръцете.

Мег прекоси ядосано стаята, вирнала високо брадичка. Тримата мъже не казаха нито дума в първия момент, но след това Джес избухна в смях, а Том се закиска весело, като тупаше Трей по болното рамо.

Калифорниецът се включи в общото веселие, но когато се успокоиха, ги попита с глас, който не звучеше толкова безгрижно, колкото му се искаше.

— Някой от вас да познава жена на име Лиз или може би Лизи?

— Жена, а? — ухили се Том.

— Лизи? — замисли се Джес. — Има една Лизи Годфелоу.

— Жена като от корица на списание! — продължи описанието Трей. — Около двацет и пет годишна, висока, с буйна тъмна къдрава коса и страхотно тяло. Ходи с хлапак на име Леди.

— Леди! Той е много див! — изсумтя Том. — Никой не може да ти каже с кого излиза. Чух, че ходел с някакво момиче от Кристъл Спрингс. — Той го стрелна с поглед. — Много ли държиш на тази Лизи?

— Не много — излъга Трей. Всъщност интересът му беше по-силен от всякога.

— Вижте какво — намеси се Джес, — има нещо по-важно, за което трябва да поговорим, преди да замина утре с Мег и момчето за Бостън. — Той отиде до добре заредената с напитки количка. — По едно питие?

— Мисля, че не искам нищо, синко! — отказа старият фермер.

Трей също поклати глава и притисна кърпата към пулсиращата рана на челото си.

— Не си падаш по пиенето, нали? — Джес си наля, като внимателно наблюдаваше Трей.

— Алкохолът е вид наркотик — сви рамене Трей. — Не искам да тъпча тялото си с боклуци. — Почувства се неудобно от новата насока на разговора и хвърли кърпата в съда с вода. — Искаш да говорим за пикала ли? Оставих бележка, че го вземам.

— Пикапът ли? — смръщи гъстите си бели вежди Том.

— Да, свързах му жиците, за да го запаля — продължи Трей.

— Можеше просто да използваш ключовете. Когато не са в колата, ги оставям на пирон на задната порта. Всички в околността знаят, че винаги могат да използват моите коли.

Убеден, че Том се шегува, Трей весело се разсмя, но в следващия миг осъзна, че старецът говори напълно сериозно.

— Не става въпрос за пикапа — възобнови разговора Джес, — а за това какво ще стане, когато утре аз замина.

— Какво? Аха, схващам. Не искаш да оставиш дядо си сам с един натрапник или още по-лошо, с един добър актьор.

— Нещо подобно — повдигна вежди Джес.

— По дяволите, аз действително съм натрапник, но идеята беше негова — посочи той стареца. Колко ли пъти трябва да преживявам това, помисли си той. Преди да напуснат Калифорния, четирийсет пъти им повтори, че не е човекът, когото търсят. — Дойдох тук само заради последствията от злополуката и ти дяволски добре го знаеш —

напомни той на Джес. — Имах силни болки и старецът се възползва от това. — Трей хвърли обвиняващ поглед към Том.

— Да, знам — съгласи се Джес, — но тъй като не съм напълно сигурен, реших да доведа още един човек, който да остане тук, докато се изяснят нещата.

— Няма проблеми! — Трей изгледа ледено Джес. Много хора потреперваха от този поглед, но Джес не беше от тях. — Казах ти, че не ми допада вашият проклет свят, познавам го добре от моята професия.

— Виж, момче, никой не казва...

— Не, Том! Знаеш, че съм прав. По дяволите, аз също не бих се доверил, ако бях на твое място.

Старецът изглеждаше съкрушен и Трей се почувства като негодник, но не отстъпи.

— Аз вярвам в теб — каза Том. — Нали си от фамилията?

— Не, не съм!

— Не искаш ли да имаш семейство? — попита без заобикалки старецът.

— Как бих могъл да знам това? Никога не съм имал.

Някога Трей искаше семейство повече от всичко на света, но много отдавна беше изоставил тази мечта. Твърде дълго бе живял сам и независимостта бе започнала да му харесва. Поне така беше доскоро, преди фамилията Тагърт да влезе с гръм и трясък в неговия живот, преобръщайки всичко с главата надолу.

По дяволите, той вече не знаеше какво да мисли. Погледна отново Джес и добави:

— Ако още някой ще се нанася в къщата, не е ли по-добре аз да изляза?

— Не! — Том тропна с крак, за да бъде по-убедителен.

— Искаш да си тръгнеш, така ли? — Джес повдигна въпросително вежди.

— Точно така! — Не че това имаше някакво значение, но от изражението му Трей не можа да разбере какво мисли младият мъж. — Ще напусна голямата къща и ще отида на палатка. Това устройва ли те?

Двамата мъже, толкова близки по възраст и интелект, но е толкова различен жизнен опит, останаха загледани един в друг и Трей

почувства, че помежду им се установява някакво мълчаливо разбирателство. Лека усмивка пробяга по устните на Джес. Усмихна се и Трей.

— Ще се чувстваш ли по-удобно в къщата на управителя? — внимателно предложи Джес. — Намира се на завоя, след моста. Има собствен път, който излиза на магистралата, хубава е и уединена, ако това има някакво значение за теб.

— Да, има значение! — изсумтя Трей. — Все още искаш тук да дойде още някой, така ли?

— Да! — Джес погледна дядо си. — Приятел на семейството. Тя работи в местната библиотека и Том ще я помоли да обработи и подреди семейните архиви, както и да направи някои проучвания. Не само за теб, но и за нашата фамилна история. — Замълча многозначително, а след това добави: — Ще ѝ бъде по-лесно, ако е тук и има достъп до всичко.

Точно от това имам нужда, помисли си Трей. От библиотекарка, която ще се мотае в краката ми и ще задава куп въпроси. Но поне няма да живея под един покрив с нея. Внимавай, Лизи!

— И в същото време ще следи да не изчезна със семейното сребро?

— Правилно си разбрал — сви рамене Джес.

— Ще харесаш Рейчъл — побърза да се намеси Том. — Както и нейното момче — хубаво хлапе, въпреки че е твърде питомен.

— Питомен? — повдигна вежди Трей.

— Да, аз предпочитам да е по-див. Нали знаеш поговорката: „Колкото е по-диво жребчето, толкова по-добър е конят“.

— Не, не съм я чувал — засмя се Трей.

— Е, вярна е и сега я чу. Момчето на Рейчъл е на дванайсет-тринайсет години, там някъде!

Рейчъл! Традиционно име. Щом има дете, значи е вдовица. А ако е разведена в това малко провинциално градче, значи е голяма досадница.

— Не ме интересува дали е добро, или лошо момче — заяви Трей, — след като не възнамерявам да го осиновявам.

Нито пък да живея у семейство Тагърт, добави наум.

Рейчъл седна на масата в кухнята, без да обръща внимание на чудесната слънчева утрин. Единственото, за което можеше да мисли, беше снощният скандал в „Аламо Кантина“, както и за малодушния начин, по който се измъкна през задната врата с блудния си брат и заряза онзи висок хубав янки в кашата, която бе забъркал Леди.

Чудеше се дали е успял да се справи. Вероятно, имаше вид на човек, който умее да се грижи за себе си и за близките си. Въпреки това не можеше да престане да мисли за него. Кой беше той, какъв е и защо дръзкото му предизвикателно поведение я смути толкова много?

Залитайки, Леди влезе в кухнята и тя го проследи с поглед как посяга с трепереща ръка към кафеника.

— Ти наруши обещанието си — рече уморено младата жена.

Хлапакът си сипа от кафето и разля по бюфета. Отпи глътка, изгори си езика и направи гримаса. Изглеждаше доста зле — небръснат, с тъмни кръгове под очите, раздърпан и бос.

— Не беше точно обещание — извъртя го той.

— Беше именно обещание! Каза ми, че ако пиеш, няма да караш...

— Не съм карал! — В тъмнокафявите му очи проблесна гняв. Приблужи с несигурна крачка до масата и се стовари на стола срещу сестра си.

— Да, но само защото Върджил ти взе ключовете от колата. Смятал да отидете на стоп до „Жълтата роза“...

— Престани да ме поучаваш! — Той не искаше да я погледне в очите и се заяпа кисело през прозореца. — Не съм карал колата. За какво си се развикала?

На Рейчъл ѝ се искаше да закрепчи от мъка. Беше уморена от споровете по повод непрекъснатото пиене на брат си. Въпреки това бе убедена, че той е в състояние да превъзмогне слабостта си. Не биваше да допусне Леди да свърши като баща им, градския пияница, предводителя на племето от бели бедняци.

По дяволите, беше направила толкова много, за да заличи позора. Том също ѝ беше помогнал. И сега нямаше да позволи на никого, нито на сина си, нито на брат си да я завлекат отново надолу. В този град вече никой не трябва да открие и най-малкото петно в морала на семейство Кокс. Независимо от усилията, които щяха да ѝ бъдат необходими.

Изведнъж Леди се усмихна и лицето му неузнаваемо се промени. Той беше невероятно хубав младеж, когато не се мръщеше и не пиеше.

— Сънувах ли, или ти действително носеше слънчеви очила в онзи мрачен бар посред нощ?

— Не исках да ме познаят! — каза тя рязко и почувства как страните ѝ пламнаха.

— Но защо, по дяволите? Целият град вече знае, че си светица. Няма да навреди на репутацията ти, ако влезеш в бара и си поръчаш бира. Нормалните хора го правят непрекъснато.

— Млъкни! Нищо не разбираш! Всички само чакат да се проваля. Но по-скоро ще умра, отколкото да им доставя това удоволствие.

— Поне признай, че обичаш да ги предизвикваш. Харесва ти да обличаш каубойския си костюм и да ме измъкваш от баровете. Носиш у себе си онази дива семейна жилка и ти е необходим отдушник, за да не гръмнеш. По дяволите, това е единственото удоволствие, което ти е останало.

Тя се вледени от мисълта, че дори частица от казаното може да е истина. С годините все повече се тревожеше за това, което майка ѝ наричаше „дивата кръв на семейство Кокс“.

— Имам достатъчно забавления — излъга Рейчъл и стана. — Искаш ли нещо за ядене? Канех се да приготвя закуска на Джейсън и...

— Господи, не! — Той изглеждаше ужасен. — Искам само кана кафе, преди да се върна в леглото. Ще работиш ли днес?

— Да. Библиотеката затваря в два. Ще си бъдеш ли вкъщи, когато се върна?

— Разбира се. — Главата му клюмна. Можеше всеки момент да заспи на масата.

— Важно е, Леди! — Беше обезпокоена, защото брат ѝ бе нарушил последното обещание, което ѝ даде. — Наистина трябва да поговорим за това, което се случи снощи.

— Да-а, съгласен съм. Но сега по-добре тръгвай.

Проследи го с поглед, докато той излезе от кухнята и се зачуди какво би могла да каже или да направи, за да му помогне.

Рейчъл наля от тестото за палачинки и погледна Джес.

— Сигурен ли си, че няма да си вземеш?

— Не, благодаря, нямам време да говоря и да ям едновременно. Дай на шампиона.

Той разроши косата на тринайсетгодишния Джейсън, седнал на масата и забил нос в книгата. Момчето го погледна разсеяно и отново се зачете.

— Както искаш. — Рейчъл подхвърли златистокафявата палачинка във въздуха и я улови в тигана. — Какво те води насам толкова рано в събота сутрин, Джес?

— Доста сложно е — въздъхна той и добави: — След като привършиш, ще можем ли да поговорим насаме?

— Разбира се! — Беше събудил любопитството ѝ, но тя насочи вниманието си към палачинките и бързо напълни една чиния за сина си. — Мислиш ли, че ще ти стигнат, скъпи?

— Да, мамо, благодаря. — Без да сваля очи от книгата, Джейсън се пресегна, нави една палачинка и я напъха в устата си.

Рейчъл го погледна за момент, разкъсвана между гордостта от интелектуалните му способности и отчаянието от липсата на какъвто и да е интерес към всичко останало. Въздъхна тихо и се обърна към Джес:

— Грабвай кафето и да тръгваме, каубой!

Седнаха един срещу друг на люлките, завързани на големия стар дъб зад малката къща на Кокс. Баща ѝ ги беше направил преди много години, когато тя беше по-малка и от Джейсън, в един от трезвите си периоди, които с течение на времето ставаха все по-редки.

Тя подръпна дългата си морскосиня пола. Скоро трябваше да тръгва за библиотеката и вече се беше облякла за работа. Непокорната ѝ коса бе прибрана в строг кок, а гримът ѝ беше съвсем дискретен, почти незабележим. Леди наричаше тъмните ѝ лачени пантофки „обувките на мишлето Мини“, но тя ги харесваше, защото бяха ниски, удобни и непретенциозни.

— Как е Том? — попита тя накрая.

— Добре.

Рейчъл изведнъж се разтревожи. Познаваше Джес откакто се помнеше, както и всички останали от семейство Тагърт, но никога не го беше виждала да загуби дар слово. Ако не се отнасяше до Том...

— Джес, Бун добре ли е?

— Бун? — погледна я той с искрена изненада. — Да, добре е, доколкото знам. Все още е в Лондон.

— Ако не става въпрос за брат ти и за дядо ти, а ти вече ми каза, че жена ти и синът ти са добре, какво, за Бога, те тревожи? — Тя се отблъсна леко с крак и люлката се раздвижи.

— Най-добре е да го кажа направо — пое дълбоко въздух Джес. — Той го намери!

— Кой кого намери?

— Том откри мъжа, когото смята за последния потомък по линия на Роуз Тагърт. Сега той е в ранчото.

— Господи! — Тя спря да се люлее.

— Рейчъл, изглежда, тържествата по случай възникването на Шоудаун са неоснователни. Според дядо Легендата няма капчица истина. Роуз Тагърт не е избягала с шерифа, а с онзи стрелец.

— Шегуваш се! — вторачи се смаяно в него тя. Ако това е вярно... Боже мой! Обикновено в легендите винаги има нещо измислено, но всичко да е изградено върху лъжа... Градът е получил името си от публичния дуел между шерифа Джак и тайнствения стрелец Бун. Кой тогава лежи под онзи надгробен камък?

— Само един Бог знае, но очевидно е някой друг, а не тайнственият стрелец — каза Джес мрачно. — Между другото, той не е толкова тайнствен. Казва си Джеръми Едуард Бун Смит. А по-късно Джеб Смит, когато двамата с Роуз отиват в Калифорния и се оженват.

Разтърсена, Рейчъл се опитваше да осъзнае новината.

— Трябва да е грешка! — реши тя. — Ако тръгне слух като този, градът ще загине. Имаш ли представа колко пари носят на местната икономика празненствата по случай Дните на Шоудаун през юли всяка година?

— Вероятно са много. Почти съм сигурен, че това, което ти казвам, е истина, но остава и известна доза съмнение. Точно тук трябва да се намесиш ти.

— Аз? Какво мога да направя аз?

— Изясни цялата работа, Рейчъл! Заради града и заради Том. Той е решил да приеме младия непознат в семейството, а да ти кажа честно, не зная дали този човек е мошеник, или не.

— Мошеникът се представя за някой друг с користна цел — изрече бавно тя. — Искаш да кажеш, че човекът, когото Том е прибрал,

е... хитрец? Че се е съюзил с частния детектив?

— Казвам ти, че не съм сигурен. — Изпитото лице на Джес изразяваше загриженост. — Знам само, че Том вече е вписал този янки в завещанието си и той ще има равен дял с мен и Бун. Аз нямам нужда от дядовите долари и пет пари не давам кой ще ги вземе, но не искам старецът да бъде измамен.

— Значи освен всичко друго този янки може би ламти и наследство?

— Кой може да ти каже? — сви рамене Джес. — Моля те да разгледаш историята от всички страни, справедливо и безпристрастно... Заради Том. Днес тръгвам за Бостън с Мег и Ранди. Дядото на Мег ни очакваше още преди седмица и ако отложим пак, ще излезе, че не искаме да го посетим. Настоях пред Мег да отида в Калифорния с Том, за да се срещнем с този янки и тя ме разбра, но търпението ѝ се изчерпва.

— Какво ти е мнението за него?

— Дявол да го вземе, харесва ми... Но това не означава, че му вярвам. Бих останал тук, за да открия сам истината, но с Мег...

Гласът му леко заглъхна и Рейчъл довърши вместо него:

— Тъкмо сте се събрали отново и не искаш да разваляш нещата. — Както и всички останали в града, тя знаеше за отчуждението между Джес и съпругата му янки. Знаеше и колко нещастен беше той.

— Ами като че ли това е всичко. — Той изглеждаше облекчен. — Ако мислех, че старецът действително се намира в опасност... Искам да кажа, Треј не би му сторил нищо лошо.

— Добре тогава — кимна Рейчъл, — нека обобщим. Засега искаш да си мълча по този въпрос? Съгласна съм.

— Точно така.

— И искаш аз да... Да прегледам материалите, които е получил Том от детектива, всички документи на фамилията Тагърт и да проверя може ли да се установя самоличността на този човек, както и да преценя дали цялата легенда не е само жалка измислица? Правилно ли съм те разбрала?

— Винаги съм харесвал умните жени — подразни я Джес и кимна.

— Да, но не достатъчно — засмя се тя. Преди време беше влюбена в Джес. Той никога не го разбра, защото беше твърде заета с

грижите около Джейсън, а и Кокс никога не са били достатъчно добра партия за един Тагърт. — Искаш също да наблюдавам как вървят работите в ранчото и дали онова момче не крои нещо. Добре ли съм разбрала всичко?

— Почти всичко. — Джес изглеждаше в значително по-добро настроение, отколкото при пристигането си. — Най-вече ми се иска да се погрижиш за Том. А това ще бъде възможно само ако се преместиш в ранчото. С Джейсън, разбира се. — Той скочи от люлката и лицето му грейна. — И така, кога се нанасяш?

Трей галеше жълтеникавата кадифена муцуна на коня и му шепнеше нежно на ухото. Погледна към Том над гърба на животното.

— Старият Бък ще се оправи — съобщи той със задоволство. — Доктор Вагнер каза, че ветеринарите в Калифорния упорито са настоявали да го застрелят.

Виждал съм коне в къде-къде по-лошо състояние да се оправят за няколко дни — кимна Том. — Нашият е скован изцяло, в рани е, но, по дяволите, същото се отнасяше и за теб, а никой не предложи да те отведем някъде и да те застреляме — присвиха се дяволито сините очи на стареца.

Усмивките, които си размениха, бяха спокойни и приятелски. Внезапен прилив на чувства обзе Том. Да купи коня, след като той бе вече отписан от филмовата компания, беше щедър жест. Да доведе Трей в Тексас за да се възстанови, знаейки, че шансовете му точно той да е изчезналият Тагърт са едно на милион, беше втори великодушен жест.

Трей започваше да опознава стареца, който явно обичаше да върши добри дела, без да има изгода за себе си. В крайна сметка може би няма да е толкова лошо да се окаже негов роднина.

Трей се отдръпна от коня и преди да тръгне, го потупа по шията. От целия си труден живот научи едно — само с желание, колкото и силно да е то, реалността не може да се промени.

— Значи колата, която видях да влиза в двора преди няколко минути, е на библиотекарката, така ли? — попита той.

— Да, тя е в къщата и те чака да се запознаете.

— Чудесно! — направи физиономия Трей. — Тя ще го направи ли?

— Дали ще се нанесе? — Том пое към къщата и Трей го последва. — Да, струва ми се. Сутринта Джес е говорил с нея, а после и аз я попритиснах. Не е особено доволна, но не можа да измисли достатъчно добър довод, за да ми откаже. Освен това на момчето ще му допадне животът тук и тя го знае.

— Е, добре! Аз вече си събрах багажа и мога да се изнеса от къщата още днес, стига да ми дадеш ключовете от другата.

— Тя не е заключена — засегна се Том. — Пикапът добре ли е?

— Добре за какво?

— За да ти върши работа, за какво друго? Имаш нужда от превозно средство, нали?

— Предполагам, но...

— Никакво „но“, момче. Ако си толкова бавен, колкото досега, Рейчъл със сигурност ще реши, че не си истинският, защото всички от фамилията действат винаги с пълна пара.

Старецът отвори вратата и влезе в остъклената веранда.

— Рейчъл — обърна се той към жената вътре, — това е Трей Смит, загубената овца на семейство Тагърт. А сигурно трябва да кажа „черната овца“. Това май ти приляга повече, нали, момче?

Той отстъпи встрани и Трей срещна големите тъмнокафяви очи на библиотекарката на Глоудаун.

ТРЕТА ГЛАВА

Рейчъл държеше чаша изстудена лимонада и чакаше смутена пристигането на Том. Имаше много аргументи против идеята да остане в ранчото, но беше изключително задължена на Том и не можеше да пренебрегне негова молба.

Без поддръжката и влиянието на Том Тагърт, тя все още щеше да бъде „онова глупаво, безполезно момиче от семейство Кокс, нали знаете — най-младата, с бебето, което няма баща“. Почти всичко, което беше постигнала, бе резултат най-вече от щедростта на стареца. Дори за миг не й минаваше през ум, че положението ѝ в обществото може да се дължи на нещо друго, а не на покровителството на Тагърт.

Не би го разочаровала. Никога. Нито пък би изложила на риск своето собствено, така трудно извоювано, почетено име. Само Господ знаеше каква цена беше платила за грешката си — много по-висока, отколкото би могла отново да плати.

Но понякога... Понякога просто ѝ се искаше да се отпусне. Да усети онова чувство, което бе изпитала снощи в „Аламо Кантина“, когато срещна онзи сексапилен янки с дяволския блясък в очите.

Кой би могъл да узнае, се беше запитала тя в един луд, абсолютно луд, миг. А след това дойде неизбежният отговор: все някой щеше да разбере. На нея никога нищо не ѝ се разминаваше.

И тя отстъпи пред желанието на Том да се пренесе след няколко дни при него, но само при условие, че ще се прибере у дома, преди започването на следващата учебна година.

Няма да е толкова лошо, окуражаваше се тя. Сигурно ще успее да свърши работата за седмица. Не е трудно да систематизира няколко доклада и куп стари документи. Тя обичаше проучванията и можеше да ги превърне в удоволствие.

Точно така — удоволствие!

Чу отварянето на вратата и се обърна да посрещне Том. Старецът каза нещо, но тя не го разбра, защото гледаше към другия мъж. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне, наложи се да стисне здраво зъби, за да

не издаде смущението си. Пред нея, озадачен и объркан, стоеше проклетият янки, който се беше опитал да я ухажда снощи в „Аламо“.

Гостенката на Том не направи впечатление на Трей. Коса, прибрана високо на тила, строга синя пола, чиста бяла блуза и удобни обувки, които изцяло съответстваха на лицето ѝ, изразяващо затвореност и непристъпност.

Въпреки това забеляза червенината по страните ѝ и потреперването на гласа, когато каза:

— Мисля, че все още не сме доказали принадлежността на господин Смит към семейството.

Уравновесена, помисли си Трей, по-точно — студена. В гласа ѝ, обработен и ясен, бегло се прокрадваше добродушието на южняците, но жената го наблюдаваше с явно неодобрение.

— И аз се радвам да се запозная с вас — каза той сухо и почти с неприязън, но му стана забавно, когато забеляза смущението ѝ.

— Знаех си, че двамата ще се сработите — заяви Том. Дори да беше забелязал възникналото помежду им напрежение, с нищо не го показва. — Като пчелички над цветята.

— Или като мечки над мед — отсече тя. Поколеба се за момент, преди да протегне ръка. — Здравейте, господин Смит! Ако сте този, за когото се представяте...

— Ако съм този, за когото той ме представя — изстреля в отговор, без да се замисли Трей и пое нежната ръка, която се изгуби в голямата му длан.

— Ще се радвам да променя мнението си! — Очите ѝ трепнаха при силното ръкостискане, но не се опита да отдръпне ръката си.

Той я пусна и попита:

— Ще ми кажете ли каква е тази легенда, за която всички толкова се тревожат?

Погледът на Том спря върху младата жена.

— Коя версия да му разкажа? — попита тя.

— Тази, в която вярват всички в щата Тексас — отговори рязко старецът. — А след това ще ви кажа какво мисля аз по въпроса.

Рейчъл кимна. Знаеше историята толкова добре, че би могла да я разкаже дори под изпитателния поглед на тези сиво-сини очи.

Когато разбра, че Трей Смит не е разпознал Лизи от бара, тя си отдъхна с облекчение. Донякъде ѝ беше обидно, но как би могъл да

свърже в една личност невзрачната библиотекарка и горещото маце?

Разбира се, нямаше откъде да знае, че едната е толкова фалшива, колкото и другата. Всъщност тя бе заблудила хора, с които беше израсла, а какво оставаше за един чужденец янки?

— Казват, че през 1876 година — пое си въздух тя и се потопи в семейната история — Роуз Тагърт е била най-хубавото момиче в областта — красавицата на Джоунс, щата Тексас, както са наричали Шоудаун в онези дни. Тя...

— Имате ли някаква снимка, за да го докажете?

— Ами да, има снимки, но... — Въпросът на Трей я изненада и прекъсна потока на мислите ѝ.

— Може ли да видя една?

— Вижте, господин Смит — сви устни Рейчъл, тъй като искаше по-бързо да приключи с това, — не мисля, че...

— Добра идея! — намеси се Том. — Елате в гостната и ще ги разгледаме.

Старецът тръгна напред, а Трей изостана, за да даде път на Рейчъл. Тя усети погледа му и едва удържа потръпването на раменете си.

Том прекоси тъмносивия килим и приближи до дървената антична масичка до стената. Отвори подвързания с кожа албум, избра една страница и я предложи на вниманието им.

От снимката ги гледаше млада тъмнокоса жена, в която се чувстваше леко предизвикателство. На устните ѝ трептеше едва забележима усмивка, сякаш намираше ситуацията за твърде нелепа. Тъмната ѝ скромна рокля завършваше с жабо и висока яка с кокетна брошка. Жената излъчваше вътрешна сила и воля.

— Това е тя! — каза Том с усмивка. — Роуз Тагърт, моята далечна леля и жената, с която започва всичко. Твоята прапрабаба, Трей.

— Само във вашите мисли — изстреля младият мъж и се загледа в снимката. — Южняшка хубавица. Струва ми се, че наистина е способна да забърка някоя каша.

— Видът понякога лъже — обади се Рейчъл, но осъзна, че това в по-голяма степен важи за нея, а не за Роуз и продължи разказа си: — Тя е била само невинен страничен наблюдател. Искате ли да чуете цялата история, или не?

— Целият съм в слух — усмихна се Трей.

Тя реши, че ще му разкаже съкратената версия, за да се махне оттук колкото може по-скоро.

— Роуз и местният шериф възнамерявали да се оженят, когато в града пристигнал стрелец на име Бун. Този Бун харесал Роуз...

— И тя, като „благовъзпитана дама“, без съмнение го отблъснала.

— Точно така — вирна брадичка Рейчъл и се загледа в него. — Но тъй като бил упорит и своенравен, Бун се опитал да попречи на сватбата. Имало голяма стрелба...

— На главната улица точно по пладне? — Трей се забавляваше чудесно. — И когато се разсеял димът, красавицата на Джоунс, щата Тексас, отишла при победителя.

— Точно така! — включи се Том. — Избягала с победителя. Така се случило, че това бил стрелецът, а не шерифът.

— Том, не! — намръщи се Рейчъл. — Това е невъзможно.

— Как така?

— Ами... така. Бун, тайнственият стрелец, е погребан в църковното гробище през 1876 година.

— Да, някой наистина е погребан там.

— Мислиш ли, че това може да е шерифът Джак?

— Не. Джак Гътри заминава на Изток сам. Остава във Филадельфия, занимава се с право като баща си и се оженва за госпожица Айда Крейвън през 1879 година.

— Откъде идват всички тези истории, от старите каубойски филми ли? — намеси се Трей.

— Не! — каза студено Рейчъл. Ръцете я сърбяха да го удари. — Нашата легенда е филмирана неколkokратно, за пръв път като ням филм през 1925 година. Легендата, господин Смит, е история, която може да е вярна, може и да не е, но се предава през годините. Всички в Тексас мислят, че е истина или поне така беше доскоро. — Тя погледна укорително Том. — Те не биха сменили името на града, за да честват събитие, което не се е случило. Имам предвид Дните на Шоудаун...

— Загубих връзката — обади се Трей. — Какви са тези дни?

— Дните на Шоудаун — Рейчъл с труд успяваше да овладее гласа си — са чествания, започнали през 1947 година за отразяване годишнината на града. Те продължават цяла седмица, като по този

начин исторически се възстановява събитието. Това привлича хиляди туристи на четвърти юли всяка година. И е от изключително значение за местната икономика. — Тя се обърна към Том: — Може би има някои неточности между нашата легенда и истината, но в основната си част...

— ... е невярна. Абсолютно невярна. Не зная кого са погребали под онзи камък, но това не е Бун Смит. Фамилното му име е Смит. — Том многозначително стрелна с поглед Трей.

— Както и на много други хора! — сви рамене Трей. — Просто съвпадение, Смит е често срещано име.

— Стига! Спрете за момент. Не трябва да се шегувате с това — настоя Рейчъл и се отпусна тежко върху тапицирания със зелен бродат стол. — Но защо всички в града са се съгласили да участват в този заговор? — обърна се тя към Том. — Няма логика...

Трей слушаше разгорещения им спор, но се интересуваше не толкова от старата история, колкото от сравнението, което правеше между тази ледена кралица и чувствената Лиз. Нямахше представа защо се сети точно за жената от бара, но може би нещо у Рейчъл му напомняше за нея... Беше нелепо! Той се разсмя и усети, че привлече погледа ѝ.

И двете бяха жени и като че ли това беше единствената обща черта помежду им. Разпуснатата, дива и свободна, пищната къдрава коса изобщо не можеше да се сравнява със зализаните и прибрани като на стара мома коси на Рейчъл. Лиз беше облечена като жена, която обича да привлича вниманието, а библиотекарката имаше вид на изсъхнало цвете.

Едната беше забавно момиче, втората — мъченица. Дяволски добре виждаше разликата между двете.

Рейчъл и Том явно бяха стигнали до задънена улица в спора си за легендата, когато извъняването на телефона ги прекъсна. Щом старецът излезе от стаята, тя унило замълча.

Изглеждаше така съсипана, че Трей импулсивно стана, облегна се на стола ѝ и се загледа в тъмнокафявите ѝ очи. Не беше толкова грозна, колкото му се стори в началото. Всъщност с малко повече усилие би могла да бъде почти... привлекателна...

Тя го погледна, сякаш се канеше да я ухапе и се отдръпна по възможност по-далече. Смущението ѝ го развесели, тъй като интересът

му към мъчениците се свеждаше до нула.

— Хайде, успокойте се! — нареди той. — След като аз ще бъда гвоздеят в илюзиите на Том, няма за какво да се тревожите.

— Моля? — Тя примига няколко пъти, а дългите ѝ мигли сякаш изпърхаха над високите скули.

— Нямам роднинска връзка със семейство Тагърт, по дяволите. Нямам никакви роднини. Не му позволявайте да разваля вашата легенда само за да я приспособи към мен.

— Н-не разбирам!

Думите едва излязоха от бледите ѝ устни и той осъзна, че действително не го разбира. Както и останалите, тя също смяташе, че не е дошъл за добро.

Той се изправи и пъкна ръце в джобовете си.

— Виждам — каза той, — и вие мислите, че играя някаква роля.

— Смятам, че вече сте я изиграли — кимна тя.

— Какво, по дяволите, искате да кажете?

— Днес ми разказаха за завещанието на Том — изправи се тя. — Ако обичате, предайте му, че се е наложило да си тръгна. Ще поддържаме връзка.

Което означава: „Не ме търси. Аз ще ти се обадя!“ — рече си Трей, загледан след отдалечаващата се жена.

— Къде е Рейчъл? — попита Том и се огледа.

— Спомни си, че има неотложен ангажимент — отвърна Трей саркастично. — Том, да си направил нещо необмислено?

— Имаш предвид напоследък или изобщо?

— Напоследък.

— Какво например? — Том отказа да срещне настойчивия му поглед.

— О, не знам... Да си отворил банкова сметка на мое име, да си ме вписал в завещанието си или нещо от този род?

— Това за банковата сметка е добра идея — грейна лицето на фермера. — Имаш ли нужда...

Трей се намръщи. Рейчъл беше права, старецът го е вписал в завещанието.

— Махни ме оттам! — изръмжа той.

— Откъде да те махна?

— Не се преструвай, че не разбираш. Нямам нужда от парите ти или от каквото и да било друго.

— Изобщо от нищо ли? А какво ще кажеш за мястото, което ти се полага в семейството?

Тъжният му глас го преряза като с нож, но Трей реши да бъде твърд.

— Том, ти си разумен човек, не се престаравай — предупреди той. — Знам къде ми е мястото, така че защо не се откажеш и не оставиш нещата такива, каквито са.

— Рейчъл ти е казала, нали? — въздъхна старецът. — Джес трябва да ѝ е споменал. Ето какво се получава, когато не си държиш езика зад зъбите.

— Не е въпросът кой на кого е казал. Или ще ме извадиш от завещанието си, или ще напусна Тексас. Започвам да мисля, че изобщо не трябваше да идвам.

— Добре, добре, както кажеш! — Том потупа успокоително младия мъж по гърба. — И докато все още сме на темата за раздрънкването на тайни, ще се радвам, ако никой не узнае, че легендата ни не струва и куп кравешки фъшкии. Ако това излезе наяве, местните жители ще откачат. Все едно да разбереш, че Колумб не е открил Америка.

— Но Колумб наистина не я е открил, Том. Някакъв викинг пръв доплувал дотук.

— Какво значение има? — ухили се старецът. — Америка е тук, нали?

Трей се засмя заедно с него и внезапно осъзна колко близък му е станал възрастният фермер. Усмивката застина на лицето му. Трябваше час по-скоро да се върне към живота, който бе водил далече от пределите на Тексас.

Трей се премести в къщата на управителя още същия следобед, въпреки протестите на Том.

— Рейчъл и момчето пристигат чак следващата седмица, защо бързаш толкова? — мърмореше той.

Трей спря, ръцете му бяха пълни с книги и дрехи.

— Никога ли не ти се е искало да се чувстваш самостоятелен? — попита с усмивка.

— Но теб никой не те безпокои! Тук сме само двамата с Елва, а тя готви, чисти и се отива. Може да искаш уединение само по една причина... — Той замълча и широко се ухили. — Онова момиче Лизи, а?

— Може да съм късметлия — сви рамене Трей.

— Само внимавай, момче! — въздъхна старецът. — Една жена ти създаде куп неприятности!

Това едва ли беше нещо ново за Трей.

Около шест часа Трей приключи с подреждането на новото си ергенско жилище и се отправи към града. Време беше да провери някои от местните горещи точки, а може и да хване следите на Лиз. Паркира пикапа до ресторанта на Шоудаун и влезе.

Помещението беше претъпкано, сервитьорките буквално тичаха между кухнята и масите, понесли препълнени табли с горещи блюда над главите си. Трей се огледа, като се чудеше дали изобщо би могъл да си намери място в този истински каубойски рай. Ситуацията не изглеждаше обещаваща.

Към него приближи млада сервитьорка и се усмихна широко.

— Бих искал да вечерям.

Усмивката ѝ изчезна. Нима толкова бързо разбра, че е чужденец?

— Ще трябва да почакате — заяви тя, сякаш очакваше възражения от негова страна.

— А онази маса? — кимна той.

— Запазена е!

— Така ли? За кого?

— Страхувам се, че за мен? — долетя жизнерадостен глас иззад гърба му.

Трей се обърна и срещна погледа на дребна представителна жена на около шейсет.

— Аз съм Дикси Бейкър — подаде ръка тя. — Вие вероятно сте гостът на Том.

— Трей Смит — здрависа се той. — Откъде разбрахте кой съм? Да не би някой да е закачил надпис на гърба ми: „Ритни ме. Аз съм янки!“?

— Клюките бързо плъзват из града — обясни тя и се обърна към сервитьорката: — Ще се радвам, ако господин Смит вечеря с мен. Разбира се, ако има желание.

Да, имаше. Това беше първото приятелски усмихнато лице, което виждаше откакто стъпи в този град. Последва я в препълненото заведение и усети подозрителните погледи, които го съпроводиха, както и почтителните, отправени към нея.

Дикси Бейкър разговаряше с всеки, с когото се разминаваха. Трей не пропуска да отбележи уважението, което ѝ засвидетелстваха посетителите.

— Значи ме познавате? — седна той на боядисаната в тъмнозелено пейка, посегна към хартиените салфетки на масата и сложи една на коленете си.

— Не, господин Смит. Никой в Шоудаун не ви познава в смисъла, който влагате в тези думи. Вчера случайно срещнах Том в пощата и той ми каза, че му гостува далечен роднина. Не се впусна в обяснения, а аз не го разпитах. Разпознах ви едва сега по неговото описание и по акцента ви.

Сервитьорката донесе две големи чаши с вода и листа с менюто.

— Как сте, госпожо Бейкър? — попита почтително тя.

— Много добре, благодаря, Клодин. — Тя остави настрани менюто, без да го отваря. — Ще взема обичайното, мила.

— Да, мадам. — Клодин се обърна към Трей: — А за вас, господине?

— Какво е вашето обичайно ястие? — погледна той сътрапезничката си.

— Специалитетът на заведението — пилешка пържола със сметана. Но не съм сигурна, че един...

Трей се засмя и хвърли менюто на масата.

— Сега ще ме наречете „янки“ или „проклет янки“. — Той вдигна очи към Клодин. — Донесете ми същото като на дамата.

— Добре — записа си тя. — Какво ще желаете за пиене?

— Лимонада в мръсна чаша — изстреля Трей.

— Моля?

— Мляко. Само чаша мляко.

Сервитьорката се отдалечи, а Трей се облегна удобно и срещна погледа на Дикси, която го наблюдаваше някак напрегнато.

— Какво има? — попита той.

— Поръчахте си мляко. Това... ми напомня за някого.

— Така ли? За кого?

— За моя син! — каза тихо тя и извърна поглед.

— Изглежда, темата е твърде болезнена за вас.

— Той загина преди близо четиринайсет години. Във вас има нещо, което ми напомня за него, господин Смит.

— Трей.

— Добре. Трей. А ти можеш да ме наричаш Дикси.

— Не съм сигурен, че ще мога — повдигна вежда той. — Все едно да наричам Кралица Виктория „Вики“.

Старицата избухна в искрен смях.

— Точно това качество притежаваше и Боби — непочтителността. Имаше толкова жив дух! Бих искала...

Тя не довърши, тъй като семейна двойка, вечеряла близо до тях, спря да ѝ изрази почитанията си. След това, изглежда, никой не искаше да напусне ресторанта, без да размени по няколко думи с доайена на обществото в Шоудаун.

Трей наблюдаваше с любопитство как се променя държането ѝ в зависимост от нейните събеседници. С някои беше мила и дружелюбна, с други — хладна, но коректна, а с един млад мъж — надменна и осъдително строга.

Но при всеки един от тях не оставаше и капка съмнение, че Дикси Бейкър е съдникът в това общество. Беше ясно, че тя може да те създаде или унищожи в този град с едно махване на ръката.

Тъй като Трей не се интересуваше от Шоудаун, нито пък от неговото общество, не му беше трудно към края на вечерята да я попита:

— Как сте успели да станете пчелата майка тук?

Очите на Дикси се разшириха от изненада и тя се задави с кафето. Покри устните си със салфетката и се разкашля, докато задавените звуци преминаха в смях.

— Харесваш ми, Трей Смит! — каза, когато вече беше в състояние да говори. — Толкова приличаш на моя Боби. Щеше да е същият, ако беше жив.

— На колко години почина?

— На деветнайсет. Животът му тъкмо започваше.

— Злополука?

— Скара се с баща си за едно момиче. Никой от тях не ми разказа подробности, но след няколко дни Боби се записа в армията. Загина при тренировъчна злополука няколко месеца по-късно... Вестта почти уби баща му.

Когато говореше за сина си, цялото ѝ поведение се променяше. Хрумна му, че хората, които я познават, вероятно избягват тази тема от уважение към нейната загуба.

— Беше ли женен?

— Не, за съжаление.

— А деца?

— Наистина, господин... Треј. Бих дала всичко, за да имам внук, но ви казах, че Боби не беше женен.

— Но, госпожо... Дикси — усмихна се той, — едното няма нищо общо с другото.

За момент си помисли, че е отишъл твърде далече, но тя се усмихна мрачно.

— Прав сте, разбира се. Сигурно е прозвучало превзето.

— Така беше, Дикси. Защо всички са толкова учтиви с теб?

— Навик, предполагам — сви рамене тя. — Последният ми съпруг Клив притежаваше местната банка. Той беше... възрастен джентълмен с внушителен вид. Някои биха казали заплашителен.

— Плашеше всички до смърт, така ли?

— Нещо подобно. Хората следват навика, Треј. След като веднъж са решили едно, трудно е да ги накараш да променят мнението си. Предполагам, затова вечерям сама всяка събота в ресторанта на Шоудаун.

— Все още не схващам — поклати глава Треј.

— Аз съм един вид институция — каза тя. — Никой не се чувства удобно с една институция, нали?

Ръката ѝ лежеше до чинията. Той обхвана нежно пръстите ѝ и ги поднесе галантно към устните си.

— Аз се чувствам удобно с теб, Дикси Бейкър. Какво ще кажеш да отидем на бар в най-скоро време?

Тя не можа да сдържи смеха си. Треј знаеше, че са привлекли погледите на посетителите, но тя не им обърна внимание.

— С удоволствие. Ще се радвам да дойда.

— Тогава имаш думата ми! — Той се изправи и извади портфейла от джоба на късите си панталони.

— Прибери си парите, Трей.

— В никакъв случай. — Той извади пачка банкноти.

— Няма нужда от твоите пари. Прибери ги, ако обичаш. — Нещо в тона ѝ му подсказа, че жената не се шегува и той вдигна поглед. Лицето ѝ изразяваше топли приятелски чувства. — Не мисля, че си от младите мъже, които чувстват като заплаха за своята мъжественост желанието на една жена да плати вечерята им. А аз бих искала да го направя. За мен беше истинско удоволствие. Ако мога някога да ти бъда от полза...

— Мисля, че можеш. Чувала ли си за момиче, на име Лизи? Млада, хубава, секси?

— Не мога да се сетя за такава жена в Шоудаун — замисли се тя. — Има една Лизи Годфелю, разбира се, но тя е по-възрастна и от мен.

Трей почувства леко разочарование.

— А да знаеш нещо за хлапака Леди Кокс?

— Да, познавам семейство Кокс.

— Ще ми кажеш ли къде живеят?

— Разбира се. Тръгваш на юг по главната улица, докато стигнеш до бялата църква на хълма. Там завиваш надясно. Ще видиш на ъгъла малка сива дървена къща в голям парцел с много дървета в задния двор.

— Благодаря — ухили се той и ѝ намигна. — Повече не ми е необходимо. — Отправи се към вратата, поколеба се за момент и се обърна: — Благодаря за вечерята! Ти си чудесна!

Лесно откри дома на семейство Кокс. Мина под клоните на голям стар орех и огледа къщата. Малка, но чиста и спретната. Някой доста се беше потрудил, за да я постегне. Изглеждаше малко вероятно това да е Леди.

Трей слезе от пикапа и тръгна по пътеката. В този момент вратата се отвори с трясък и момче на около дванайсет-тринайсет години излезе с бавна походка, полуизядена ябълка в едната ръка и отворена книга в другата. Погълнато от четивото, детето се сблъска с Трей на стълбите.

— Внимавай, малкия! — задържа го за раменете той.

Очилата на момчето се бяха смъкнали от едното ухо и висяха изкривени на лицето му. Детето ги оправи, като в същото време се опитваше да сложи книгата под мишницата си.

— Извинявайте — рече то, — не ви видях.

— Няма проблем! — Трей се поколеба: — Търся Леди Кокс.

— Вътре е.

— Благодаря, малкия! — Ив последния момент добави: — Познаваш ли жена на име Лиз?

— Разбира се. Майка ми! Това е галеното ѝ име, но почти никой не я нарича така освен вуйчо Леди.

Имаше някаква грешка. Тази Лиз, която той търсеше, не изглеждаше толкова възрастна, че да има голямо хлапе.

— Ще ми кажеш ли къде мога да я намеря?

— Да, тя също е вътре! — Момчето сложи ръце на устата си като фуния и извика: — Мамо! Търсят те.

— Благодаря, малкия!

— Казвам се Джейсън.

— Тогава благодаря, Джейсън.

Трей изкачи на един дъх останалите стъпала. Усети, че момчето го изгледа още веднъж от пътеката, преди да се зачете отново в книгата си.

Трей не мислеше за хлапето, нито за Леди Кокс, нито дори за Дикси Бейкър. Лиз! Ще трябва да му даде сериозно обяснение...

Вратата се отвори и на прага застана Рейчъл, библиотекарката на Шоудаун.

— Да? — попита тя студено, а само след миг очите ѝ, премрежени от големи черни мигли, се разшириха от учудване: — Вие? Какво, за Бога, търсите тук?

Трей искаше да ѝ зададе същия въпрос.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Действителността започна да придобива реални очертания. Рейчъл беше Лиз. Можеше ли Леди Кокс, вуйчото на онзи хлапак да е неин брат?

Изведнъж осъзна, че стои с отворена уста, преглътна и промърмори тихо:

— Дявол да го вземе!

Какво ставаше тук? Рейчъл беше по-възрастна от Лиз и съвсем безлична. Беше по-ниска, косата ѝ не беше толкова тъмна... и фигурата ѝ... Огледа застаналата на прага жена. Широките дрехи на библиотекарката изобщо не загатваха за съблазнителното тяло на Лиз.

Жената се скова под изпитателния му поглед, страните ѝ поруменяха.

— Дойдохте тук, за да ругаете ли? — попита тя с ледения глас, който вече беше чувал. — Или искате нещо друго?

— Аз... — Мисълта на Треј трескаво работеше. Гласът и акцентът бяха различни, а също и изражението, и позата. Всичко беше по-различно.

С изключение на галеното име. И връзката с Леди Кокс. Инстинктът подсказа на Треј, че младежът се беше отнесъл с Лиз точно така, както би се държал по-малък брат с голямата си сестра, която не одобрява неговото поведение.

— Аз... Трябва да поговорим — започна Треј. Неубедително, наистина неубедително. Трябва да измисли нещо по-добро.

— Разговаряхме само преди няколко часа — каза Рейчъл търпеливо, както би постъпила и с неблагоприятен посетител на библиотеката.

— Да, но нали ще работим заедно...

— Да работим заедно?! Не мисля, че това е част от сделката — повдигна скептично вежди тя.

— Да. Това е едно от нещата, за които трябва да поговорим. — Той погледна многозначително към всекидневната. — Няма ли да ме

поканите?

— Не, господин Смит. Не желая да ви каня. Можете и тук да кажете за какво сте дошли. — Тя хвана още по-здраво бравата на отворената врата и го погледна безизразно.

Ледена. Не би могла да бъде онова горещо маце от „Аламо“. Хрумна му нова възможност и той попита с надежда:

— Имате ли сестра?

— Не мисля, че е ваша работа — изстреля тя на един дъх. — Ако това е всичко...

Понечи да затвори вратата, но Трей сложи крак на прага и ѝ попречи. Успокой се, Смит! Не бързай. Ако наистина е Лиз, повече от ясно е — не трябва да разбере, че си я познал. Не и преди да му дойде времето.

— Казах на Том да ме махне от завещанието — рече той.

Рейчъл отстъпи и изпусна бравата. Мъжът веднага се възползва и влезе, като попадна в малка всекидневна, защото къщата нямаше антре.

Изглежда, хладнокръвието започваше да я напуска. Тя навлажни бледите си устни. Беше забелязал, че когато не бяха стиснати неodobрително, те бяха чувствени и нежни, макар да се различаваха от тези на Лиз.

— Със сигурност бих изпил нещо студено. А след това може да обсъдим въпроса — усмихна ѝ се той насърчително.

— Няма какво да обсъждаме. Не трябваше изобщо да споменавам завещанието.

— Защо? Мислите, че съм измамник.

— Изобщо не съм ви наричала измамник!

— Дори пред себе си?

— Какво мисля си е лично моя работа!

— А какво ще стане, ако сам призная, че съм мошеник? Това дава ли ни тема за разговор?

Младата жена се намръщи. Очевидно бе объркана и той реши да се възползва.

— Рейчъл, светът е пълен с мошеници. — И ти отлично знаеш за какво говоря. — Малко са хората, които са точно това, което изглеждат отстрани. В това число и ти, добави наум. — Ние всички сме измамници, в един или друг смисъл. — Да, например благочестива

библиотекарка се преоблича като каубойско маце и обикаля горещите барчета.

— Това е... — тя преглътна с усилие и отказа да срещне погледа му — ... интересна теория. Вероятно все пак трябва да поговорим.

Обърна се и го покани да седне. За миг видя профила ѝ: класически прав нос, изчистена линия на челото и брадичката, чувствена извивка на пълните устни. Тъмнокъфявите очи проблеснаха, преди да сведе поглед, а миглите ѝ се разпериха като ветрило над гладката тъмна кожа.

Изведнъж като мълния го озари увереността за нейната самоличност. Беше готов да се обзаложи, че второто име на Рейчъл е Елизабет.

Но защо се преструваше? От какво се страхуваше? Докато не открие отговорите на тези въпроси, смяташе да запази откритието за себе си.

Рейчъл се подпря на умивалника в кухнята и опита да си поеме въздух. По дяволите Трей Смит, по дяволите неговото идване тук! Беше я заварил съвсем неподготвена. Отначало беше сигурна, че е разкрил малката ѝ игра, но после ужасният миг отмина и сега със същата сигурност можеше да твърди, че той не знае нищо.

Не, разбира се, че не би могъл да свърже скучната библиотекарка с наперената Лиз, успокояваше се тя, докато наливаше чай върху ледените кубчета. Сложи две чаши върху таблата и тръгна към всекидневната, като непрекъснато си повтаряше, че най-лошото без съмнение е минало. Ако я беше свързал с Лиз, щеше да го е разбрала досега.

Но каквото и да стане по-нататък, повече не трябва да го вижда. Не беше ли признал току-що, че е измамник?

Имаше нещо в него, което изваждаше на показ най-лошото у Рейчъл Елизабет Кокс. Самото му присъствие възпламеняваше кръвта ѝ и в същото време вледеняващи тръпки лазеха по гърба ѝ.

Той не трябваше да застрашава душевното ѝ равновесие, постигнато с толкова много усилия. Тя просто нямаше да го допусне и за да си го докаже, остави таблата върху масичката за кафе и го погледна смело в очите.

Но веднага съжали, защото устните ѝ пресъхнаха, а сърцето ѝ лудо заби. Каквото и да си казваше за свое успокоение, оставаше неоспоримият факт, че Треј Смит беше най-сексапилният мъж, когото бе срещала. Помисли си го снощи в „Аламо“ и отново днес следобед в ранчото на Том, виждаше го и в момента. Дори синкавите шевове на челото му не намаляваха неговата привлекателност.

Но сега опасността изглеждаше далеч по-голяма, след като бе нахлул в дома ѝ — нейното убежище, мястото, където не беше необходимо да внимава за всяка своя дума.

Той взе високата чаша и я изпи на един дъх.

— Благодаря — рече. — Имах нужда от това питие.

Рейчъл отказа да се включи в безсмислен разговор. Добави две лъжички захар в своята чаша и седна срещу неканения гост.

— Господин Смит, казахте... — започна дръзко тя.

— Наричай ме Треј.

Рейчъл се намръщи. Предпочиташе изобщо да не се обръща към него.

— Сам казахте, че сте измамник. Бихте ли ми обяснили?

— Малко преувеличих.

— Съжалявам, но не ви разбирам. — Не съм точно... измамник.

— Значи твърдите, че наистина сте изчезналият наследник на Роуз Тагърт?

— Нищо подобно не твърдя.

— В такъв случай е по-добре да ми обясните какво точно имахте предвид — раздразни се тя.

— Разбира се. — Той изпружи дългите си мускулести крака. Носеше шарени маратонки с червени връзки и светлосиня фланелка с рекламни надписи, които мигновено привличаха погледа.

— Работата е там, че — започна той бавно, като очевидно подбираше думите си — старецът сам дойде при мен. Според него аз съм дълго търсеният какъв беше там... Казах му, че не е възможно точно аз да съм човекът, за когото ме смята.

— Защо не, господин...

— Треј — помогна ѝ. — Защото съм сирак. — С това нямаше да спечели симпатиите ѝ.

— Всичко това означава, че не познаваш прадедите си, а не че не си ги имал.

Трей обърна упорито глава и тя видя малката трапчинка на брадичката и вече оформените бръчки от двете страни на невероятно чувствената уста.

Трябва да престана да мисля за тези неща, рече си тя и сведе поглед към побелелите от стискане пръсти в скута си.

— Може и така да е — съгласи се мрачно Трей. — Но отраснах в Ню Йорк и нямам причина да мисля, че някога съм живял другаде.

— Къде те намери Тагърт?

— В Калифорния. По-точно в Сан Диего. Дойде на снимките...

— Филм ли снимаш?

— Не съвсем.

— Тогава какво правиш?

Той се замисли за момент.

— Може да се каже, че върша това, което другите не могат.

Да, изглежда, беше момче за всичко и явно недобре платен. Един богат старец, решил да го осинови, вероятно би му се сторил като манна небесна.

— Да се върнем на въпроса. Ако не мислиш, че си свързан с Том, защо дойде в Тексас?

— Хубав въпрос. — Той прекара ръка през буйната си черна коса. — Претърпях злополука и бях съвсем разглобен.

Тя кимна, спомнила си думите му: „Хвърли ме кон.“ Видя как очите му внезапно се присвиха, сякаш прочете мислите ѝ и побърза да добави:

— Забелязах шевовете над веждата ти, леко накуцваш...

— Да, имах нужда да се възстановя някъде, а старецът настоя да тръгна с него и аз се съгласих. Но не съм му обещавал абсолютно нищо и не искам абсолютно нищо от него — сви рамене той. — Освен едно — спокойно място, където да мога отново да вляза във форма.

Да влезе отново във форма?! Тя го погледна с недоверие. Този мъж беше канара от мускули и в цветущо здраве.

Изведнъж той се изправи, впери поглед някъде зад гърба ѝ.

— Независимо дали ми вярваш, или не, пет пари не давам...

Рейчъл се вледени, защото се досети какво ще види зад себе си, ако се обърне.

Трей се усмихна, докато наблюдаваше как хлапакът влиза в стаята, важно и надутото като младо биче. Карирана риза висеше от

едната му ръка. Младежът го погледна унищожително.

Някога, преди хиляда години, Трей също беше млад и сега добре разбираше Леди Кокс и не го винеше за собственическото му поведение. Беше в неговия дом и разговаряше с неговата сестра. Един мъж трябва защитава това, което има...

Ако го има.

Момчето спря в средата на стаята, облече ризата и, без да я закопчава, я напъха в джинсите.

— Онази дяволска котка пак се е качила на дървото пред моя прозорец — изръмжа той към Рейчъл. — Само да имах пушка, кълна се, че...

— Леди! Имаме гост.

Тя отново беше неспокойна. Трей почувства нервността в гласа ѝ и видя ужаса в погледа ѝ. Би трябвало да е нервна, помисли си той със задоволство. Хлапакът можеше лесно да изпрати по дяволите целия ѝ маскарад.

Време беше да вземе нещата в свои ръце.

— Вече сме се срещали — каза той с безизразен недружелюбен глас.

— Наистина ли? — намръщи се Леди. — Май не си спомням... — Очите му се разшириха. Дългите мигли и големите тъмнокафяви ириса бяха точно като на Лиз.

— Да — кимна Трей, — снощи. Ти успя да забъркаш хубава каша, а след това изчезна и остави други да я сърбат.

— Помня те! — светнаха очите на Леди. — Ти беше с... — Той хвърли бърз поглед към Рейчъл.

— За малко да прекарам нощта в кафеза — намеси се Трей спокойно. — Човече, аз бях обикновен посетител, докато не дойде ти и не предизвика Третата световна война.

— Какво, не можеш ли да се грижиш за себе си? — попита Леди с презрение. — Проклетите янки сте едни и същи. Идвате тук и...

— Леди! — Рейчъл скочи на крака и го хвана за ръката също както снощи в бара. — Млъкни, за Бога, моля те!

Тонът ѝ не търпеше възражение и Леди се подчини. С въздишка на облекчение тя ги представи един на друг.

— Трей Смит, това е брат ми Леди Кокс. Леди, Трей е... — тя се поколеба — ... гост на Том в ранчото.

— Нима? — Младежът погледна неодобрително сестра си. — Какво прави един проклет янки...

— Това вече преля чашата. — Трей се изправи и сви ръцете си в юмруци. — Следващия път, когато ме наречеш отново „проклет янки“, ще трябва да понесеш последствията.

— Леди! Леди! — чу се разтревожен детски глас.

И тримата се обърнаха стреснати. На вратата пристъпваше от крак на крак момиченце на около пет годинки, сълзи се стичаха по лицето му, а ръцете му трескаво се свиваха и разпускаха.

Рейчъл отиде бързо при детето и коленичи до него.

— Какво има, Деби Сю? — избърса тя сълзите, оставили следи по изцапаните му бузки. — Не плачи, миличка. Само ми кажи какво се е случило и ще ти помогнем, обещавам.

— Ами... — Детето се опита да спре хълцането. — Флафи се е качил на дървото.

— Да, вече го чух да мяука — изръмжа Леди. — Деби Сю, колко пъти трябва да ти обяснявам, че котките могат да слизат от дърветата съвсем...

— Не, Леди, този път наистина е страшно. Качил се е на върха на дървото и се страхува да слезе! Ти трябва да го спасиш! Моля те!

Леди решително поклати глава и лошото мнение на Трей за хлапака се затвърди. Господи, какъв човек беше? Какво му коства да спаси котето на едно дете?

— Деби Сю Гринлийф, колко котешки скелета си виждала по дърветата? Когато огладнее, сам ще слезе.

— Но Флафи... Но Флафи... — Деби отново избухна в плач.

Рейчъл притисна детето в прегръдките си и погледна укорително брат си.

— Леди, не мислиш ли, че би могъл да го направиш?

— Не, не, стига! Миналата седмица смъкнах тази проклета котка за последен път.

Деби обърна обляното си в сълзи лице към Трей, сякаш той беше последната ѝ надежда.

— Господине! — проплака тя с гласче, което би размекнало и стомана. — Моля ви, спасете моето коте!

Е, какво друго му оставаше да направи? Застана под големия дъб и се опита да открие с поглед Флафи, който беше изцяло скрит зад

плътната листна маса, но силното мяукане издаваше присъствието му.

Не че толкова му се искаше да го направи, но момичето беше обърнало към него големите си насълзени сини очи и той просто нямаше друг избор. Какво пък, по дяволите, не беше кой знае какво да се покатери на дървото и да спаси едно малко пухкаво топче.

В крайна сметка той беше професионалист.

Рейчъл наблюдаваше Трей, докато той преценяваше разстоянието до най-близкия клон. Знаеше, че трябва да го предупреди. Трябваше, наистина. Но от друга страна, нищо нямаше да стане, ако му се посмачка вирнатия нос.

Мъжът се засили, подскочи във въздуха, хвана се за един дебел клон и се залюля. След миг вече седеше на него, като се оглеждаше как да стигне до следващия. Изглеждаше напълно уверен в себе си.

Но Рейчъл забеляза, че кракът му леко поддаде. Ами ако падне или се удари?

Тя стисна здраво ръката на Деби. А какво ще стане, когато стигне до върха и разбере, че е тръгнал да спасява тигър-саблезъб.

Благоприличието изискваше да го предупреди, въпреки че самоувереността му я дразнеше.

— Трей! — извика тя. — Мисля, че трябва да знаеш... Мм!

Леди затисна устата ѝ с ръка и осуети предупреждението, а Трей се залюля и се прехвърли по-високо. Докато се закрепил и успее да ѝ отговори, Леди я пусна.

— Каза ли нещо? — извика Трей, вече на около девет метра от земята.

— Ами... Исках да ти пожелаая късмет!

— Да, господине! — присъедини се Деби. — Желаем ви късмет.

Той им махна за поздрав, изкачи се още по-нагоре и изчезна от погледа им. Разбираха докъде е стигнал по движението на листата и падането на някой счупен клон, съпроводено от звучно проклятие. Издигаше се, придружаван от неописуемите писъци на котката и изведнъж...

Настана такава тишина, че Рейчъл неволно притаи дъх. Дори момиченцето замря неподвижно, загледано нагоре. Леди изви глава и устните му се разтвориха в доволна усмивка.

— Проклятие! — Изненаданият вик на Трей очевидно раздразни стария Флафи и той нададе нов див рев. Листата на дървото се

раздвижиха като от силен вятър, клоните се разлюляха, а дървото сякаш потрепери. Ужасена, Рейчъл си представи как Трей и голямата черна улична котка са застанали един срещу друг и само след миг дивото животно ще скочи и ще разреде с острите си като бръснач нокти нищо неподозиращия и неподготвен спасител...

Ужасяващ звук от сцепено дърво я предупреди, че старият дъб няма да издържи. Леди я сграбчи през кръста и я издърпа заедно с Деби на безопасно разстояние.

— Внимавай! — изкрещя той. — Пада един клон!

Рейчъл притисна Деби към себе си, затвори очи и започна да се моли: „Господи, не му позволявай да си счупи врата, не на моето дърво. Том никога няма да ми прости!“

Счупеният клон падна тежко на земята. В същия миг малкото момиче се откъсна от нея.

— Флафи! — извика то и хукна след черната стрела, която излетя в западна посока със скоростта на светлината. — Върни се, Флафи! Искам да те прегърна!

Рейчъл се страхуваше да погледне към дървото, ужасена от мисълта какво би могла да види. Дали Трей Смит лежеше премазан под счупения клон? От върха ли беше започнал да пада, или...

Леди избухна в смях. Тя се обърна, готова да издере очите на брат си, но в същия миг забеляза Трей.

Държеше се с една ръка за някакъв клон и висеше на около десетина метра от земята, с кървави бразди по лицето, останали от ноктите на Флафи и фланелка, раздрана на ивици.

Гледаше ги отгоре и се смееше безумно. А след това, пред изумения ѝ поглед се залюля, пусна клоната и се хвана за следващия.

Тарзан не би слязъл толкова бързо и с такава лекота.

Дори приятелката на Тарзан не би се впечатлила така силно от мъжеството му, когато промиваха раните от котарака и без да издаде нито звук и понесе стоически всичко, сякаш не изпитваше болка.

Дори Леди се почувства неловко.

— Къде се научи да скачаш от клон на клон, без да си счупиш врата? — попита той.

— Аз ли го направих? — Очите на Трей се разшириха в подигравателно учудване. — Толкова бързах да избягам от Флафи, че не съм разбрал как стана.

— Да, да — съгласи се със саркастичен тон Леди и добави: — Ядосан ли си? Имам предвид заради Флафи.

Трей се изправи и посегна към разкъсаната си фланелка. Рейчъл напразно се опита да откъсне поглед от силните мускулести гърди на мъжа пред себе си. Беше слаба. Беше дяволски слаба.

— Не-е, не съм ядосан. За Флафи, както и да е. Но съвсем не съм доволен от случилото се снощи.

Страните на Леди пламнаха.

— Виж какво, човече, ти беше на неподходящо място в подходящ момент. Никога ли не си чувал за бой в бар? Ако не можеш да се справиш, връщай се там, откъдето си дошъл.

Трей го изслуша търпеливо, сетне рече с мек поучителен глас:

— Там, откъдето идвам, схрускваме малките момчета като теб и ги изплюваме обратно. Снощи ти се прояви като пиян глупак. Започна кавгата, а след това се изниза през задната врата. Ти ми кажи, кой не може да се грижи за себе си? — Той се отправи към вратата, но спря на прага и се обърна. — Не обичам пияниците и наркоманите. Тях не ги е грижа кого нараняват. Обикновено повличат със себе си някой невинен и провалят живота му. Преди много време реших, че това няма да съм аз. Можеш да бъдеш сигурен, че няма да съм аз.

Прозвуча като прокоба и Рейчъл със страх осъзна, че може да е прав. Нямаше с какво да оправдае поведението на брат си, нито пък своето собствено. Не можеше и да се извини, въпреки че желаше да го направи. Предполагаше се, че не знае за случилото се, поне не от първа ръка.

— Почакай! — извика тя. — Аз... — Щеше да й бъде много полесно, ако Трей не стоеше безмълвен с поглед, изпълнен с очакване. — Аз... съжалявам. За раните от котката. Чувствам се отговорна...

Той изглеждаше разочарован, сякаш беше очаквал нещо повече.

— Няма нищо, вината не е твоя. Всеки е отговорен за собствените си постъпки, колкото и глупави да са понякога.

Студените сиво-сини очи се впиха в Леди, но хлапакът извърна поглед. Ала в този момент Рейчъл не се интересуваше от брат си. Колкото повече извиняваше Трей, толкова по-виновна се чувстваше.

— Трябваше да те предупредя за Флафи — каза тя. — Или поне да те откарам на преглед при доктор Престън. Не мисля, че е

необходимо да се шият раните, но ще трябва поне една инжекция против тетанус.

Кръвта се отдръпна от лицето на Трей. Той като че ли изглеждаше уплашен...

Но това беше нелепо! Този човек се изкачи на върха на едно от най-високите дървета в Шоудаун, би се с дива котка, слезе безразсъдно смело, може би дори с риск за живота си. Нима се разтрепери само при споменаването на инжекцията против тетанус?!

Но се оказа точно така, въпреки че той направи опит да прикрие страха си. После поклати глава, обърна се и излезе.

— Страхливец! — чу тя зад себе си гласа на Леди. — Уплаши се от някаква си инжекция.

Трей стисна здраво кормилото и потрепери. Никога не знаеше какво ще разбуди спомените му. Понякога само споменаването на думата „инжекция“ беше в състояние да го накара да изживее отново целия кошмар...

Внезапно го обзе чувство на безпомощност, същата безпомощност от онзи далечен ден на улицата, когато го притиснаха към земята и оголиха ръката му. Беше преживявал тази сцена безброй пъти: лица на младежи с различни цветове на кожата се хилеха злобно в лицето му, иглата се приближаваше все по-близо и по-близо, ставаше все по-голяма и заплашителна...

Извиваше се, обръщаше се, бореше се за своя живот... Стомахът, цялото му тяло се сви на топка в очакване на убождането. Пронизващата болка и гласът: „Дръж го здраво, дяволите да те вземат! Трябва да намеря вената.“ Студената игла проникваше в топлата плът отново и отново. Най-накрая чу доволното изсумтяване на своите мъчители и жестоките ръце го пуснаха.

Задави го уличната воня на разложена смет и изгорели газове. Чу далечния вой на полицейска сирена и тропота на бягащи крака, но не можеше да се движи, не можеше да диша. Пот изби по челото му. Трябваше да се изправи. В противен случай скоро щеше да бъде мъртъв...

Облегнат на волана на пикапа на Том, Трей прекара трепереца ръка през лицето си и пое дълбоко въздух. Но това беше друг живот, на друго място, напомни си той. Глупав седемнайсетгодишен хлапак, който на косъм се беше разминал със смъртта. Други, които познаваше

и обичаше не бяха имали неговия късмет... Ако въобще можеше някой, живял при онези условия, да се нарече късметлия.

Иглите означаваха наркотици, а наркотиците означаваха смърт, независимо дали си в болницата, или на улицата. Знаеше, че тази негова фобия е неоснователна, но не виждаше какво би могъл да направи, за да се избави от нея.

Освен да мисли за друго.

Ще мисли за Рейчъл, реши той. И за Лиз!

ПЕТА ГЛАВА

Трей Смит се наведе пред гишето на градската библиотека на Шоудаун с безизразно лице, но очите му проблеснаха дяволито.

— Къде мога да намеря „Радостта от секса“? — попита той.

— В този град, господин Смит, вероятно няма да можете — отговори Рейчъл. А когато той се усмихна, очите ѝ се разшириха в престолено учудване. — О, имате предвид книгата? През тази врата вдясно.

— Съмнявам се, че ще успея да се справя сам. Нали знаете, чужденец съм тук?

Тя го погледна многозначително, след като забеляза розовите колоездачни панталони, черната фланелка, каската и ръкавиците, пъхнати под мишницата му. Късият клин не оставяше нищо за въображението.

Съвсем нищо!

Премеждието с Флафи сякаш бе увеличило чара му.

Неочакваното му появяване в библиотеката я обезпокои. При всяко вдигане на погледа се хващаше, че наблюдава движението на мускулестите му ръце или някоя друга част от тялото му.

Тя се обърна към помощничката си, която подреждаше книги върху количката:

— Марси, моля те, покажи на господин Смит къде се намират секс ръководствата.

— Разбира се. С удоволствие! — А докато минаваше покрай Рейчъл промърмори: — И ще му позволя да се упражнява с мен, ако пожелае.

Рейчъл ги проследи с поглед, докато излязат, после се върна към работата си. Стив Самърс стоеше до нея с книга в ръка и предано изражение. Дори не беше забелязала кога е влязъл.

— Изглеждаш много добре, Рейчъл! — усмихна се той срамежливо, някак неестествено за мъж, прехвърлил четирийсетте. — Как е Джейсън?

— Добре е. — Неволно направи сравнение между Стив и Трей — мъжът със самоуверена усмивка и атлетично тяло. Самърс беше поне петнайсетина сантиметра по-нисък и още толкова килограма по-слаб. Всъщност той ѝ напомняше Уди Алън. Бе излизала със Стив няколко пъти и въпреки че винаги разговаряха на скучни теми — застраховките например — тя му беше благодарна за приятелството.

Рейчъл знаеше, че плаши мъжете, особено тези, които познаваха миналото ѝ, и я смятаха за бърза и лесна бройка. Те скоро откриваха, че са се излъгали в преценките си. Трудно се връщаше опетнената репутация и тя беше отблъснала доста ухажори, за да върне доброто си име.

Тъй като надеждите и очакванията ѝ винаги се разминаваха с тези на мъжете от града, накрая тя престана да ходи на срещи. Преди да се появи Трей, мислеше, че е обречена да живее без мъжко присъствие до себе си. Не, по дяволите, тя действително беше обречена!

Постави датата за връщане на книгата и я подаде на Стив. Заглавието гласеше: „Видове застраховки“.

— Надявам се да ти хареса.

— Харесва ми. Чел съм я вече два пъти — усмихна се той колебливо. — Тъ-ъ... Рейчъл, не знам дали си чула, но баща ми се пенсионира. В петък ще организирам голямо празненство за него и майка ми, преди да заминат на околосветско пътешествие.

Над рамото му тя забеляза, че Трей се е появил на вратата, стиснал дебела книга в ръка с предизвикателен блясък в очите. Той погледна Стив и повдигна скептично вежда.

Рейчъл се подчини на внезапния импулс, наведе се и каза кратко:

— Да.

— Да? — примига глупаво Стив.

— Каниш ме на тържеството на родителите си, нали? Отговарям ти, че съм съгласна. Не бих го изпуснала за нищо на света.

— Чудесно! — извика той ентузиазирано. — Не знаех дали ще искаш да дойдеш в „Жълтата роза“. Ще те взема в петък вечерта в седем часа. Ще бъде много весело!

Трей можеше да телефонира на Дикси, но реши, че ще е по-добре да отиде с колелото до дома ѝ. През целия път се наслаждаваше на погледите и ужасените възклицания, които предизвикваше с вида си. Остави велосипеда до широките стъпала пред старата къща във викториански стил, изкачи ги и почука на вратата.

Тя отвори почти веднага, намръщена, докато не видя кой стои на прага ѝ. Огледа го и се засмя.

— Боже мой, какъв е този маскарад! Имаш ли нещо против да влезеш, преди да са те видели съседите?

— Ще ме помнят цял живот — ухили се Трей. — Но аз не се отбих само за да шокирам съседите.

— Но и това ти харесва, нали?

— Само доколкото не изисква някакво усилие от моя страна.

Дикси отстъпи и му направи път да влезе. — Тогава защо си тук?

— Искам да те поканя на среща. — Трей свали каската си, докато минаваше покрай нея. — Помниш ли, когато ти казах, че ще те заведа на бар някой ден? Какво ще кажеш за „Жълтата роза“ в петък вечерта?

Трей си пробиваше път с лакти, за да стигне до летящите врати на „Жълтата роза“ с Дикси Бейкър под ръка. Беше малко след осем часа и тържеството беше в разгара си. Очевидно Стив беше резервирал цялото заведение, за да отпразнува по подходящ начин изпращането на родителите си, и Дикси беше поканена. Тя нямаше намерение да присъства преди предложението на Трей, но заяви, че просто не може да му откаже.

За него барът приличаше на снимачна площадка на каубойски филм, само че всичко беше в по-малък и по-реален мащаб. Дори хората приличаха на филмови статисти. Мъжете носеха ботуши, джинси и светли ризи, а жените — всичко, което можеше да се облече — от бляскавите рокли за коктейл до плетените пуловери.

Оркестърът, съставен от трима музиканти, се намираще точно срещу дълъг махагонов бар и свиреше кънтри музика. Във веселия ритъм щастливи двойки подскачаха, потропваха и се въртяха. Трей изпита задоволство, че е част от всичко това, макар да си оставаше натрапник — американец от северните щати.

Докато се бавеше около входа, за да огледа обстановката, в него се прокрадна някакво чувство за вечност и неизменност. Колко ли поколения Тагърт са стояли на мястото, където в момента се намираще той? Потръпна. Стрелци, каубои, обикновени хора...

Дикси го наблюдаваше усмихната и кимна одобрително.

— Прекрасно е, нали? Най-старата част от тази сграда датира от седемдесетте години на деветнайсети век. Реставрирана е възможно най-достоверно до оригинала, тъй като играе съществена роля в празненствата по случай Дните на Шоудаун всяка година.

Дните на Шоудаун! Трей си спомни, че това беше празникът, който Рейчъл и Том така ревностно защитаваха. Неговото бъдеще зависеше от интимния живот на далечната родственица на Том, Роуз Тагърт. Странно, усмихна се на себе си той, колко често историята зависи от избора на любовник на една жена.

Що се отнася до него, тайната щеше да бъде запазена. Той не беше Тагърт, а Смит и бе напълно сигурен в това.

А ако стрелецът Бун Смит наистина беше негов далечен дядо? Той се ухили, но не си направи труд да си го представи.

А Роуз Тагърт — негова далечна баба? Никакъв шанс. Независимо от мнението на Том, тя положително се е оженила за шерифа. За какъв дявол една южняшка красавица би свързала живота си с някакъв пришелец, който вади револвери? А още повече, защо такъв мъж ще иска жена като нея за съпруга?

Обърна се към Дикси и когато внезапно зърна Рейчъл на дансинга, спря изненадан.

Къде, по дяволите, беше успяла да намери толкова грозна рокля, запита се той, като оглеждаше широката и безформена кафява дреха. А отвратителните ѝ обувки изобщо не се връзваха с изящните нежни глезени, които се откриваха при танца ѝ със Стив. Движеше се с грация и неочаквана самоувереност. Явно се забавляваше добре.

Косата ѝ беше прибрана на кок, но Трей знаеше как изглеждаха разпилени пищните ѝ къдрици. Въпреки усилията си, тя не можеше да скрие напълно онази друга своя същност. Непокорни къдри се бяха изплъзнали от кока и падаха върху пламналите ѝ страни, а лицето ѝ бе необикновено очарователно.

Маската, която си беше наложила, изглежда, се пропукуваше. Скрытата ѝ чувственост беше точно под повърхността, готова да

избухне. И ей Богу, щеше да избухне за него, обеща си той.

В нея съжителстваха две личности — чувственото маце и уравновесената жена. Тази двойственост го влудяваше. Дали и очарованието на Роуз Тагърт не се е дължало на подобна двойственост? Може би тя е била нещо повече от обикновена южняшка красавица, част от историята и легендата. По гърба му полазиха тръпки.

Ако Бун Смит е приличал на мен, а Роуз Тагърт — на Рейчъл...

Все още на дансинга, Рейчъл се обърна рязко и погледът ѝ срещна очите на Трей. Тя се вцепени. Стив държеше ръката ѝ и танцуваше щастлив около нея, но тя не го забелязваше.

По дяволите! Искаше само да спи с нея, нищо повече.

Какво беше искал Бун от Роуз? Какво беше получил?

Трей стисна лакътя на Дикси толкова силно, че тя почти извика и го погледна изненадана.

— Хайде да отидем на бара! — предложи той и я поведе.

Въздухът беше наситен с напрежение. Трябваше само малка искра, за да се взриви всичко.

Рейчъл вече не се забавляваше.

В тази каубойска тълпа, Трей приличаше на койот в кокошарник. Белият му панталон и ризата с дълги ръкави биха подхождали повече за шоу в Казабланка, отколкото за празненство в Тексас.

Но изглеждаше и... чудесно. В следващия миг Рейчъл видя жената, която се беше облегнала на ръката му, и дъхът ѝ секна.

Единственият човек, когото не искаше да среща в този град, беше Дикси Бейкър, бабата на нейния син.

Разбира се, старицата не знаеше това и никога нямаше да го узнае...

За пръв път Боби Бейкър я забеляза, когато Рейчъл беше седнала на моста над рекичката Кегоз и се чудеше дали да не скочи във водата и да сложи край на своя клет живот. Същия ден беше дочула разговора на няколко момичета зад гимнастическия салон — обсъждаха нейната сестра Наоми.

— Тя трябва да е спала с всеки мъж в Шоудаун между шестнайсет и шейсет — изсумтя презрително едно от момичетата. —

И знаете ли какво? Рейчъл е същата като нея.

Лъжи! Лъжи! Но как да се бориш срещу тях, когато си на петнайсет, майка ти е мъртва, баща ти е градският пияница, а по-голямата ти сестра е бременна, без да знае от кого?

Точно за това размишляваше Рейчъл, когато наблизко спря розовият шевролет на Боби, а той самият се облегна на седалката от изкуствена кожа и прочутите трапчинки се появиха на усмихнатото му лице.

— Здравсти! — провикна се той. — Отдавна те наблюдавам, а ти ставаш все по-очарователна! Искаш ли да те закарам?

Тя не се поколеба, въпреки че ѝ беше добре известен дивият нрав на седемнайсетгодишния Боби, любимецът на градчето. Всички го обичаха, независимо, че играеше посредствен футбол в лудия по този спорт Тексас и въпреки че семейството му беше каймакът на каймака на местното общество.

Не беше от приятелите на Рейчъл. Всъщност тя не си спомняше някога да ѝ е казал нещо повече от „здравей“, но в този ден имаше нужда точно от него.

Боби можеше да продаде хладилник на ескимос. И когато се усмихна и отвори широко вратата на колата, тя бързо скочи при него...

— Рейчъл, добре ли си?

Тя гледаше с невиждащи очи Стив и едва сега осъзна, че стои на дансинга, след като музиката отдавна беше спряла.

— Съжалявам! — измърмори и се сви под любопитните погледи. — Просто си спомних нещо. Ще ме извиниш ли?

Стив кимна, изпълнен със съчувствие и разбиране. Рейчъл си пробди път през тълпата и излезе на широкото стълбище в задната част на залата. Неочакваната среща с майката на Боби я извади от равновесие и я върна към горчиво-сладостните спомени за нейната тайна любов.

Беше на първото стъпало, когато се огледа и забеляза, че Трей я наблюдава от другия край на залата, а изражението му беше... почти страстно. Сякаш електрическа искра прескочи помежду им, възпламенена от нещо, което само той знаеше. Отново изпита чувството, че е прочел мислите ѝ.

До него стоеше Сиси Уилямс и Рейчъл усети как се свива сърцето ѝ при вида на другата жена. Идеална двойка, помисли си тя тъжно. Сиси беше разведена, малко над трийсетте, почти на възрастта на Трей. Висока, стройна и привлекателна, тя живееше със своя брат близник Бъд, който работеше понякога в ранчото на Том.

Сиси беше абсолютна противоположност на Рейчъл — знаеше своята цена, вземаше от живота това, което ѝ беше необходимо и нехаеше за общественото мнение.

Как ѝ завиждаше Рейчъл!

Сиси Уилямс беше накарала Бъд да покани Дикси на танц. Трей винаги усещаше нагласените ситуации. За негова изненада, а вероятно и за изненада на Бъд, Дикси прие. Сега Трей стоеше на бара със Сиси и наблюдаваше как Рейчъл изчезва нагоре по стълбите.

Дявол да го вземе, тази жена го влудяваше. Той продължаваше да я следи и желанието му все повече и повече нарастваше.

— Можеш ли да ми обърнеш малко внимание? — попита недоволно Сиси. — Отървахме се с моя помощ от госпожа Бейкър, така че бихме могли да се опознаем по-добре.

Рейчъл стигна до горната площадка на стълбите и се изгуби от погледа му. Трей се обърна към Сиси.

— Предполагам, не харесваш Дикси.

— Той я нарича Дикси! — обърна очи към тавана Сиси. — Харесването тук няма нищо общо. Тя е достатъчно симпатична, когато иска, но щом се ядоса, да не си ѝ насреща.

— Изглежда, тя прави Рейчъл неспокойна? — Дори нещо повече, беше я наблюдавал много внимателно. Щом видя старата жена, Рейчъл изведнъж преbledня.

— Ни най-малко не виня Рейчъл, че се дразни от тази жена. Това само показва, че е умна. Всички в града се страхуват до смърт от нея, така че Рейчъл Кокс едва ли прави изключение.

Трей едва сега осъзна с изненада, че за първи път чува фамилното ѝ име.

Кокс? Отново ли е върнала моминското си име?

— Откъде да го върне?

— Тя има син. Така че, ако е вдовица или разведена, положително е имала и друго име.

— Тя никога не е била омъжена — засмя се Сиси — Винаги е била Кокс.

Рейчъл, сухарката, да има извънбрачно дете? Нямаше начин Сиси да лъже и ако това беше вярно... Аха, това би обяснило много неща.

— Тогава кой е той?

— Кой е бащата на момчето? — Сиси се огледа с престорено усърдие дали някой не ги подслушва. Наведе се към него, като гърдите ѝ „случайно“ докоснаха ръката му. Облиза устните си и го изгледа предизвикателно. — Никой не знае. Самата Рейчъл беше още дете, когато... Виж какво, не би трябвало да ти разказвам всичко това. Тексасците обикновено държат един на друг, когато се отнася до... Е...

— Да, знам — извърна поглед Трей. — Омразният проклет янки.

— Обещай да не издадеш на никого, че съм се разприказвала?

— Сиси... — изръмжа той.

— Добре, добре, но едно момиче трябва да бъде предпазливо. — Погледът ѝ ясно подсказваше, че за него ще направи изключение. — Нали разбираш двете с Рейчъл ходехме заедно на училище. Аз бях малко по-голяма, така че не бяхме най-добри приятелки или нещо подобно. А сега, като си помисля не съм сигурна, че Рейчъл изобщо е имала добри приятели.

— Защо беше така? — Тази жена няма ли да стигне до същественото, гневно се запита наум той.

— Не знам! — сви рамене Сиси. — Може би защото баща ѝ беше градският пияница, или защото сестра ѝ беше градската... — Тя го погледна бързо и преценяващо.

Трей подсвирна леко.

— Шегуваш се. За един и същи човек ли говорим, за сериозната библиотекарка?

— Ха! Знаеш какво казват хората — петдесет процента от айсберга се намират под водата. — Тя примига няколко пъти, сякаш току-що бе измислила тази аналогия и продължи весело: — Когато навърши петнайсет или шестнайсет, тя самата си спечели известна репутация. И когато се оказа, че е бременна... Е, аз ѝ свалям шапка за смелостта. Тя запази бебето и нека ти го кажа, никак не ѝ беше лесно, не и в този град.

— Говориш за Джейсън? — Беше му трудно да повярва. Показа се, че Рейчъл е много по-загадъчна, отколкото си беше представял. И по-интересна.

— Хубаво хлапе — кимна тя. — С ум като бръснач, както чувам.

— И кой е бащата?

— Знам ли? — намръщи се тя. — Сега като си мисля, нямам представа кога е намерила време да си навлече тези неприятности. Работеше като разносвачка на мляко по домовете, а имаше и хубави оценки в училище. Чувах, че иска да продължи образованието си в колеж и тогава, бум! Показа се, че е бременна.

— Но все пак е успяла да отиде в колеж — вметна Трей тихо. Рейчъл започваше да му харесва все повече. И тя като него бе преодоляла куп трудности, без да се пречупи. Имаше достатъчно основателни причини да бъде по-внимателна сега.

— Говори се, че Том Тагърт я изпратил да учи. Точно в негов стил. Обича да върши добрини на приятелите си.

— Как не! Преди няколко дни заради него щях да си счупя главата, когато ме заведе до Дяволския каньон, за да търсим изгубен кон.

Сиси се засмя и го огледа от главата до петите с внимание, което би го поласкало, ако бе демонстрирано от Рейчъл.

— Харесваш ми — заяви тя. — След като изпратиш Дикси, бихме могли...

Не беше нужно да продължава, той добре знаеше какво „биха могли“. За момент се престори, че обмисля предложението.

В действителност не изпитваше никакви колебания, но не виждаше защо трябва да наранява чувствата на Сиси. Не я познаваше добре, Том ги беше представил един на друг в банката преди ден-два и тя му хареса. Но просто не искаше да спи с нея... точно сега.

— Сиси, когато Рейчъл беше ученичка, имаше ли галено име?

— Ами, струва ми се — тя се замисли за момент, — че някои деца я наричаха... Лиза? Не-е, не е това, но имаше нещо, което започваше с „Л“. Какво ли беше второто й име? Трябва да си спомня...

— Елизабет? — предположи Трей напосоки.

— Точно така. Викаха й Лизи.

Рейчъл все още не се беше върнала. Трей не се оглеждаше специално за нея, но въпреки това усещаше продължителното ѝ отсъствие. Погледна към Дикси, която бе седнала и разговаряше с две жени на нейната възраст — Руби и Мертон, медицински сестри. Сиси танцуваше със Стив и за да избегне възможността скоро да се върти с нея по дансинга, Трей побърза да се измъкне от бара.

Рейчъл стоеше на горната площадка на широкото стълбище и той тръгна към нея. От двете страни на дългия коридор се виждаха многобройни врати и изведнъж Трей осъзна, че някога тази къща е била публичен дом.

Дантелените пердета се издуваха от вятъра, когато излезе на верандата, опасваща фасадата на „Жълтата роза“.

Точно пред него стълбите водеха към алеята за главната улица. Долу бяха натрупани кашони, консерви и кутии, които чакаха да бъдат изхвърлени.

Отдясно видя няколко двойки, които се прегръщаха. Вляво Рейчъл се беше облегла на перилата с лице, обърнато към пълната луна.

Как беше могъл да си помисли, че е съвсем обикновена? Лицето ѝ беше обляно от сребрилата лунна светлина и поразяваше със съвършенството си. Безформената кафява дреха, едва загатваща очертанията на тялото ѝ, се беше превърнала в тайнствена магическа мантия. Той възхитено се загледа в нея. Чувстваше, че губи контрол над себе си, но не обичаше да отстъпва.

Знаеше, че не е издал и звук, но тя сякаш почувства присъствието му, изправи се и се обърна. Облегна се с гръб на перилата и погледна към него, но сенките скриваха изражението ѝ.

— Ти! — произнесе тя. Не изглеждаше изненадана.

— Аз! — И без да обръща внимание на напрежението, което обхващаше тялото му, той тръгна към нея. Погледна към главната улица и добави глупаво: — Хубаво празненство!

— Да. — Тя се поколеба: — Откъде познаваш госпожа Бейкър?

— Срецнах я в ресторанта още когато пристигнах в града.

— Изненадана съм, че е обърнала внимание на... — Устните ѝ се извиха в усмивка, която бързо изчезна. — На чужденец.

— Благодаря ти, че не каза традиционното определение — саркастично я погледна той. — Мисля, че ѝ напомням за нейния син.

— Боби е мъртъв. — Рейчъл сякаш се задъха.

— Да, знам. Беше ли твой приятел?

— Може и така да се каже — едва доловимо сви рамене тя.

— Но не харесваш майка му. — Не беше въпрос, а по-скоро заключение.

— Аз... Нека да кажем, че семейство Бейкър и семейство Кокс никога не са се движили в едни и същи среди. — Тя се изправи. — Трябва да се връщам...

— Не тръгвай още. — Той сложи ръка на рамото ѝ и я спря.

— Какво? — Тя се втренчи в пръстите му, но не се отдръпна.

— Моля те! Аз бих... искал да чуя още нещо за легендата.

— Стори ми се, че не повярва на това, което ти разказах — погледна го тя недоверчиво. Гласът ѝ не звучеше съвсем сигурно. Като че ли беше останала без дъх.

— Не, не ти повярвах — призна той. — Искам да кажа, в началото. Но сега не съм сигурен. Когато тази вечер дойдох тук, където те са били... Сякаш техните призраци още витаят наоколо. Влязох и почувствах...

Ръката му се плъзна под късия ръкав на роклята. Тя потръпна и го погледна с широко отворени, но като че ли доверчиви, очи.

— Сякаш Роуз, Джак и Бун са все още тук — прошепна тя. — Винаги много силно съм усещала присъствието им в „Жълтата роза“.

— Дали някога добрите момичета са ходели по подобни места? — Пръстите му достигнаха лакътя ѝ и нежно погалиха чувствителната кожа. — Предполагам, Роуз е била хубаво момиче.

— Най-хубавата! — преглътна тежко Рейчъл.

При нормални обстоятелства тя едва ли би влязла в подобно заведение. Но стрелецът Бун се бил с брат ѝ, дядото на Том, и счупил ръката му. Тогава тя тръгнала да търси Бун. Намерила го тук и му дала заслуженото, като го ударила през лицето.

Трябваше му само едно леко движение, за да премести ръката си от лакътя на тънката ѝ талия.

— Ако този Бун е поне наполовина това, което разказваш за него, предполагам, дал е добър урок на импулсивната госпожица Тагърт.

— Той... я целунал. — Тя облиза устните си.

— Може би наистина ми е далечен дядо — засмя се Трей.

— Ти не разбираш колко уничително е било за нея. Трябвало е да мисли за своята репутация, за положението на семейството си в малкото общество. Моралните норми на поведение от онова време са забранявали на една дама дори да разговаря с мъж като него.

— И хората наричат това „добрите стари времена“? — промърмори той и я погали по бузата. — Сега една жена може... да разговаря... с всеки, с когото си пожелае и „дама“ е мръсна думичка, поне за някои среди.

— Ти просто не разбираш какъв е животът в малкия град, дори сега — промълви с тих, сподавен глас Рейчъл. — Щом веднъж са развалили мнението си за теб... — Тя замълча и прехапа устни. — Роуз и шерифът вероятно са напуснали града, защото е била засегната честта ѝ, макар и не по нейна вина. Аз ги разбирам, въпреки че ти не можеш.

— Могло е да бъде и по-лошо. — Той обхвана лицето ѝ с длани и се загледа в широко отворените ѝ очи.

— Как? — Тя покри ръцете му със своите.

— Бун Смит би могъл да е проклет янки.

— Доколкото знам... той действително е бил.

Младата жена залитна напред и сведе поглед. Той прие несъзнателната ѝ покана и я целуна. Искаше го толкова отдавна, че вече му се струваше почти непостижимо.

Не беше. Устните ѝ се разтвориха с въздишка. Прониза го силно желание и той я притисна към гърдите си, нетърпелив да усети близостта ѝ. Езикът му потъна дълбоко и я накара да се извие назад.

Сладостта на устните ѝ го възпламени. Обещанието, което почувства в крехкото тяло, притиснато жадно към него, го разтърси с бурни вълни на възбуда. Тя се размърда в обятията му в желанието си да се прилепи още по-плътно към него и мъжът усети движението на гърдите и бедрата ѝ до собственото си тяло. О, Господи, беше...

— Какво, по дяволите, правите тук? — разнесе се груб глас до тях и в същото време Треј усети силен удар в гърба.

Той се олюля, като се опита да предпази Рейчъл. Веднага разпозна гласа на Леди и се обърна към него. Отново беше пил. Държеше бутилка бира в ръка. Този път беше довел и приятел, който се олюляваше зад него. Двойките в другия край на верандата започваха да проявяват любопитство.

Трей нямаше никакво намерение да се занимава с двама пияни хлапаци, въпреки че силно се изкушаваше да им даде добър урок, още повече като се вземе предвид какво точно прекъснаха. Ако Рейчъл не беше свидетел... Но тя беше тук и един бърз поглед към нея му подсказа, че е ужасена.

— Казах да махнеш лапите си от сестра ми! — замахна с бутилката Леди.

— Не, ти каза: „Какво, по дяволите, правите тук?“ — Бих могъл да го размажа от бой, помисли си Трей и много му се искаше да го направи. Но така щеше да отреже всичките си пътища към Рейчъл точно когато нещата започваха да стават интересни.

— Не сменяй темата! — Леди го блъсна в рамото. — Нямах право да докосваш сестра ми.

— Леди Кокс — простена Рейчъл, — остави ме на мира. Мога сама да се грижа за себе си. — Тя мрачно огледа публиката около тях.

— Не ми харесва какво правиш с него, ако съдя по това, което току-що видях. — Леди вдигна бирената бутилка и присви заплашително очи. — Сега ще дам урок на този проклет янки.

И замахна с всичка сила към главата на Трей.

ШЕСТА ГЛАВА

Докато бутилката описваше дъга във въздуха Трей видя възможност да се възползва от неопитността на момчето. В последния момент изви главата си настрана, колкото да позволи на стъклото да премине на косъм от лицето му и да се стовари с трясък върху рамото му. Изпъшка тежко и залитна драматично към стълбите. Размаха ръце, сякаш се мъчеше да запази равновесие.

Всъщност вече беше решил да изиграе смразяващо кръвта падане. Представяше си каква гледка ще представлява долу сред кашоните и тенекиените кутии.

Едно-две натъртвания бяха прилична цена, за да впечатли една жена и да изкара ума на глупавия хлапак.

Вцепенена от ужас, Рейчъл видя как Трей се преметна през перилата на верандата, полетя към стълбите и се запремята надолу, докато се приземи сред купищата картонени кутии напълно неподвижен.

Викът на Леди прониза настъпилата тишина.

— Дявол да го вземе! Май пребих кучия му...

— Загазихме! — занарежда Върджил. — Ще изгнием в затвора заради този тип!

Рейчъл избута двамата мъже и се втурна надолу по стълбите. Плъзна се по перилата и не усети кога е коленичила до безчувственото тяло на Трей. Сграбчи с две ръце бялата копринена риза и се загледа втренчено в бледото му лице, молейки се горещо да е жив.

Леди и останалите се насъбраха около тях.

— Боже мой! Видяхте ли какво стана! — възкликна ужасено някой. — Сигурно не е останало здраво място по него.

Трей издаде мъчителен стон, първият признак на живот след падането му, но не отвори очи.

— Мисля, че идва в съзнание — извика Рейчъл повече с надежда, отколкото със сигурност и стисна още по-силно ризата му. — Трей, кажи нещо... моля те кажи ми нещо!

Той извърна глава и простена отново. Клепачите му трепнаха.

— К-какво се случи?

Тя изви очи към обсипаното със звезди небе и промълви:

— Благодаря ти, Господи! — Обхвана лицето му и го попита умоляващо: — Каж ми къде те боли. Имаш ли нещо счупено?

— Д-добре съм. — Гласът му прозвуча тихо и объркано, но без силна болка. — Какво се случи?

— Подхлъзна се и падна, бе човек! — излъга Върджил, но чу неодобрителния шепот на присъстващите.

— Точно така стана. — Леди погледна своята жертва. Опита да се държи като мъж, но гласът му трепереше. — Аз те ударих!

— И трябва да съжаляваш за това! — Рейчъл беше толкова ядосана, че не усети как ѝ се изплъзнаха грубите думи. — По-добре коленичи и благодари на Бога, че не го уби. Дължиш на Треј извинение за поведението си.

— Не му дължа...

Измъченото стенание на Треј прекъсна обясненията му.

— Ще ми помогне ли някой да го внесем вътре докато дойде лекарят? — попита Рейчъл.

— Никакви лекари! — Треј я хвана за ръката неочаквано силно. — Само още няколко минути и ще се съвзема. Ще... се оправя.

Отчаяно ѝ се искаше да му повярва, но ѝ беше доста трудно, след като беше видяла кошмарното му падане.

— Сигурен ли си?

— Съвсем сигурен! — Той се размърда леко върху смачканите кутии. — Ако можеш... да ми повдигнеш малко главата...

Не беше трудно. Седна до него, сложи главата му в скута си и погледна брат си:

— Донеси чаша вода, а след това заедно с твоя човекоподобен приятел може да изчезвате отук. Достатъчно се проявихте за тази вечер. — Треј я дръпна за ръката и тя го погледна неспокойно. — Имаш ли нужда от нещо? Не искаш ли все пак да извикаме лекар?

— Би ли... Би ли казала на останалите да се махнат отук? — Той кимна към насъбралата се публика. — Притесняват ме.

Наистина беше така, но щом чуха измъчения му шепот, разбраха намека и с голяма доза нежелание се оттеглиха, като го поглеждаха крадешком. Ще има да говорят за това много дълго, Рейчъл беше

сигурна. Но Трей не го беше грижа, а тя не можеше да мисли за себе си, не сега.

Леди се върна с чашата.

— Аз изчезвам — заяви той, като погледна кисело към лежащия мъж. — Той е по-добре.

— Надявай се да е така. Ще си поговорим за това по-късно, Леди Кокс! — Рейчъл повдигна главата на Трей и поднесе чашата с вода към устните му.

Той отпи, а главата му съвсем естествено легна в извивката на ръката ѝ. След това въздъхна, затвори очи и се облегна на гърдите ѝ. Дали не беше изгубил отново съзнание? Не смееше да помръдне, нито да диша... Не смееше да помисли за близостта на устните му до зърната ѝ.

А това беше единственото нещо, за което Трей можеше да мисли. Почувства как меката ѝ плът се стяга с всяка изминала минута... Собственото му тяло се беше напрегнало в очакване.

Този път стонът му беше напълно искрен. Исусе, трябваше да се върне вкъщи заедно със Сиси. Такива изпитания не са полезни за мъжете, дори когато трябваше да се даде урок на двама хлапаци, които наистина си го заслужаваха.

С треперещи ръце, които издаваха вълнението ѝ, тя отново положи главата му в скута си. Е, и това не беше чак толкова лошо.

— Мога ли... да направя още нещо за теб? — запъна се тя.

По дяволите, да! Можеше да измисли поне още дюзина неща, но при всички случаи беше по-добре двамата да не са облечени. Пое си въздух с треперещи устни.

— За мен не, но... Том има нужда...

— Какво? От какво има нужда?

Той заговори мъчително бавно.

— Том се нуждае... от теб и хлапето ти в неговата къща, така че да можеш да откриеш истината за всичко.

Точно така! Чудесно изигран примиращ глас!

— О, не мисля, че идеята...

— Моля те! Ти знаеш, както и аз, че не съм Тагърт, но Том... Колкото по-дълго се проточи всичко, толкова по-трудно ще му бъде да го приеме. Направи го заради него, Рейчъл!

Тя си пое дъх и Трей видя, че се колебае. Не му вярваше, но се чувстваше отговорна за сегашното му състояние. Как можеше да му откаже?

Не можеше.

— Добре! Мисля, че това е най-малкото, което мога да направя при тези обстоятелства.

— Това обещание ли е?

По-полека, човече, недей да изглеждаш твърде нетърпелив, нито твърде настойчив!

— Да, обещание е — въпреки нежеланието си каза тя.

Мъжът протегна ръка към нея и Рейчъл, без да се замисля, я пое в своята, пръстите им се преплетоха.

— В такъв случай — прошепна Трей толкова тихо, че тя трябваше да се наведе още по-близо към него, за да го чуе — да скрепим сделката.

Ръката му обхвана тила ѝ и привлече главата ѝ към гърдите му. Горещите му устни се впиха в нейните.

Изненадана, тя отговори на целувката му, завладяна от неудържима страст. Не можеше да повярва, че това е тя, макар да копнееше за много повече — да разкъса дрехите му и да прегърне бедното му изранено тяло.

Бедното изранено тяло? Но той съвсем не реагираше като ранен, докато я вземаше в прегръдките си. Ръката му я обгърна през кръста, а другата обхвана главата ѝ и я пристегна като с железен обръч.

Трей Смит трябваше да притежава най-мощното либидо в историята на човечеството, за да може да направи и едно движение, докато тялото му гореше от болка. Можеше да е получил и сътресение на мозъка, помисли си Рейчъл.

Тя положително не бе и сънувала, че съществува такава целувка, толкова властна, в същото време така ласкава и толкова кратка. Или че е във възможностите на един мъж след главоломно падане по стълбите да скочи на крака и да ѝ се усмихне, докато тя седеше замаяна и обърквана сред смачканите кутии.

— Това е цяло чудо! — обяви той със смях. — Аз съм излекуван. — Хвана я за ръцете и ѝ помогна да се изправи.

Тя се почувства изиграна. Не знаеше как стана така, защото със собствените си очи видя как падна, но той явно умело се бе възползвал

от ситуацията.

Въпреки това тя беше дала дума и щеше да я удържи.

Рейчъл и Джейсън се нанесоха в ранчото на следващия ден.

Момчето беше много доволно и това я изненада. Джейсън не беше от децата, които обичат игрите навън. Заобикалящата го обстановка никога не го интересуваше. Беше нахвърлял нещата си в своята нова стая и веднага излезе, за да разузнае наоколо, този път без да вземе със себе си неизменната книга.

Рейчъл го проследи с поглед, докато се отдалечаваше и последва Том в библиотеката, за да вземе събраните документи.

— Не мога да ти обясня колко дълбоко ценя желанието ти да ми помогнеш, Рейчъл! — Старецът изглеждаше невероятно облекчен.

— Няма да е трудно — излъга тя. — Аз ти дължа толкова много, че никога няма да мога да ти се отплатя напълно.

— Глупости! — махна с ръка той. — Не бих поверил тази работа на всеки. Въпреки че отсега ми е ясно какво ще откриеш.

— Добре, ако действително знаеш, защо...

— За да го убедя.

Не беше необходимо да попита кого.

— Почти сигурно е, че ще бъдеш разочарован. Самият Трей каза, че няма как да бъде доказана роднинската му връзка с теб.

— Откъде, по дяволите, му е известно това? — изсумтя Том. — Той никога не е имал семейство и се страхува да признае, че го иска. — Чертите на лицето му се смекчиха. — А той наистина го иска.

— Как можеш да си толкова сигурен, Том? Трей има вид на абсолютно самостоятелен и независим мъж.

— Защото всеки човек иска да има семейство. Това включва и теб, миличка. Ти само се преструваш, че си доволна.

— Не разбирам за какво говориш — вирна брадичка тя.

Но много добре разбираше. И той беше прав, в никакъв случай не беше доволна. Години наред след Боби беше потискала своята страстна натура. Сега се появи Трей Смит, предизвикателен и необуздан, и постави под заплаха всичко, което беше постигнала с толкова усилия.

Доволна? Не, вече не.

Трей потупа жълтеникавия кон по гривата и се загледа в него. Старият Бък изглеждаше добре напоследък. Може би беше време да започне отново работа.

Джейсън скочи от оградата и приближи към него.

— Държиш се като новак — отбеляза момчето, — но не си. Какво каза, че си правил в Калифорния?

Трей се засмя и погледна момчето с удивление, после се намръщи.

— Нищо не съм казвал.

— Не е и необходимо. — Детето се усмихна още по-широко и добави поверително: — Мога ли да поюздя твоя кон?

— Не. При това той не е мой, а на Том.

— Аз мисля, че е твой. А също така, че точно него си яздил, когато си се наранил — закачливо го погледна хлапакът.

— Гледай ти! — Трей подскочи, покатери се на оградата и седна. Момчето го последва.

— Така става. Понякога... просто чувам разни неща.

— Подслушваш значи?

— Да, може и така да се каже. — Лицето му излъчваше ангелска невинност. — Подочух доста неща за теб.

— Например? — Любопитството на Трей нарасна.

— Ами, идваш от Калифорния, наранил си се при падане...

Точно това бе разказал на Лиз онази нощ в барчето и тя трябва да е предала историята на момчето. Никой, освен Том и Лиз, не знаеше как е станала злополуката.

— Работиш за филмова компания, но не като актьор. Можеш да се катериш по дърветата като Тарзан.

— Откъде, по дяволите, знаеш всичко това? — попита Трей. — Ти не беше там, когато старият Флафи ме направи за смях.

— Бях, разбира се. Гледах през прозореца на моята стая. Ти просто не си ме видял, това е.

— Ах, ти малък... — Трей разроши тъмната коса на момчето.

— Чух какво се е случило в „Жълтата роза“. — Хлапето погледна с възхищение събеседника си. — Всички в града говорят за

това. Чудя се как никой нищо не е разбрал. Предполагам, виждат в теб само проклетия янки и не се замислят повече.

— За какво да се замислят, умнико?

— За това, че си каскадьор в Холивуд — каза простичко момчето.

— Предполагам, наранил си се при някой номер по време на снимки...

Трей беше толкова изненадан, че за малко не падна от оградата.

— Какво, по дяволите, знаеш ти за каскадите? — попита той.

— Литературно проучване — сви рамене хлапето. — Когато задам въпрос на мама, тя винаги казва: „Провери сам.“ И аз...

— Исусе, няма да казваш нищо на майка си! — Това ще развали всичко. Възхищението на Рейчъл ще се изпари, ако тя разбере, че падането предишната седмица в „Жълтата роза“ е било само номер. Когато един мъж иска да съблазни, той не... Да съблазни? Как би могъл да седи тук, до детето на жената, към която бе насочено желанието му, и да мисли за прелъстяване? Той скочи на земята и изгледа момчето с присвити очи.

— Нищо не съм казал на мама! — побърза да се оправдае Джейсън и гласът му потрепери. — Аз си направих проучването. Мога и сам да се оправям в проклетата библиотека.

— Не бива да ругаеш!

— Ти също ругаеш! — не му остана дължно момчето.

— Аз съм голям. А ти си още дете, при това невероятно умно дете.

— Защо се сърдиш толкова? Нищо не съм направил! — Джейсън премигна тъжно. Беше почти готов да заплаче.

Ако Рейчъл разбереше, че им е направил номер, на нея и на брат й... Не, не можеше да позволи това. Искаше да й обясни, но при подходящ случай.

А сега му беше необходимо да получи обещанието на момчето, че няма да казва нищо на никого, дори на майка си, макар това да означаваше да я излъже.

Не можеше да го направи. По дяволите, не можеше да иска от едно дете да лъже майка си. И той завърши с думите:

— Не обичам хората да си пъхат носа в моите работи, в това число и децата.

Обърна се и се отдалечи, като се чувстваше истински мръсник.

Лошото настроение на Трей продължи и по време на вечерята. Телефонно обаждане между основното ястие и десерта откъсна Рейчъл от масата, но с нищо не допринесе за подобряване на напрегнатата атмосфера.

След няколко минути се изчерпи и търпението на Том и той стана, мърморейки. Останаха Трей и Джейсън. Момчето беше забило нос в чинията пред себе си, а Трей, който знаеше причината, пушеше нервно.

Внезапно момчето вдигна поглед.

— Нищо не съм казал на мама — изстреля то. — Мога да пазя тайна.

— Кой е баща ти, Джейсън? Какво се е случило с него? — Досега Трей не осъзна колко много са го измъчвали тези два въпроса.

Момчето погледна неспокойно към вратата, откъдето беше излязла Рейчъл.

— Не ми е позволено да говоря за това.

— Значи знаеш кой е той?

— Да... не. Искам да кажа, мама обеща да ми обясни всичко, когато порасна. — Той скочи от масата. — Моля те да ме извиниш.

— Джейсън, почакай! Извинявай!

Твърде късно. Момчето си беше отишло. Трей се изправи, като се чудеше кога ще се научи да си държи езика зад зъбите. Очевидно нямаше да е скоро, реши той и се зае с прибирането на чиниите. Едва, икономката на Том, си отиде, след като сготви, и остави по стар обичай почистването на другите.

Трей беше свикнал да разчита само на себе си и нямаше проблем с подобен вид работа.

Но Рейчъл беше твърде шокирана, ако се съдеше по изражението ѝ, когато влезе няколко минути по-късно. Носеше поднос с четири десерта от специален пудинг.

— Съжалявам, че се забавих толкова. — Тя сложи чиниите на масата. — Леди...

Трей остави съдовете и посегна към десерта.

— Какво е станало с Леди? — попита той и седна.

— Нищо! — Тя сви рамене, а след малко също седна и взе една лъжица.

— В какво се е забъркал този път брат ти?

Червенина заля страните ѝ, придавайки леко розов цвят на мургавия ѝ тен. Тя имаше красива кожа, гладка и нежна. По дяволите, какво се е захванал с нейната кожа. Ако реши да мисли за нея, би трябвало да го прави с по-пестеливи средства. Размърда се неудобно на стола, когато внезапно осъзна, че мислите му отново блуждаят.

— Нищо не се е случило с Леди — защити брат си тя. — Колата му не е в ред и поиска да вземе моята.

— Която ти благодарно му отказа.

— Да. — Тя прехапа устни. — Виж, знам, че презираш брат ми, но след това, което той направи, не те виня.

— Не го презирам.

— Добре, мразиш го.

— Отново грешиш.

— По дяволите! — В очите с цвят на лешник проблеснаха мълнии. — Какво изпитваш тогава?

Трей се наслади на нейното избухване не по-малко, отколкото на вкусния десерт.

— Той изобщо не ме интересува. Ще ти призная, че най-общо казано, не обичам пияниците.

Дъхът ѝ секна.

— Той не е пияница. Но дори да беше, ужасно жестоко е да го кажеш. Ти просто не знаеш колко трудно му е било.

— Знам. Баща ви е имал същите проблеми. И какво от това? С брат ти поне сте имали баща. Не всички са били толкова щастливи.

Още щом изрече тези думи разбра, че е направил грешка. Искаше да ѝ покаже, че репутацията на баща ѝ не хвърля сянка нито върху нея, нито върху брат ѝ или сина ѝ. Косвено имаше предвид себе си.

Но когато Рейчъл погледна към празния стол на Джейсън, той усети, че е насочил вниманието ѝ към липсата на баща в живота на сина ѝ.

— Нямах предвид това — бързо се поправи той. Твърде късно, тъй като младата жена вече ставаше.

— Ти не знаеш нищо за мен и моето семейство — заговори тя, внимателно подбирайки думите си, — така че ще ти бъда много признателна, ако запазиш своето мнение лично за себе си.

— Напълно съм съгласен с теб. — „Млъкни бе, Смит!“ — Само че ти не знаеш пред каква опасност се изправя брат ти, ако някой не го спре. Това е факт, а не мнение. Ще има късмет, ако не се пребие или не нарани някой друг.

— Достатъчно! Нямах право...

— Е, да. Истината боли.

Тя му хвърли последен, бърз поглед, събра чиниите, които беше подредил, и се запъти към кухнята. Трей взе няколко чаши и я последва.

Рейчъл постави всичко върху бюфета и се обърна толкова внезапно, че се озоваха лице в лице.

— Защо? — прозвуча тъжно гласът ѝ. — Защо казваш тези ужасни неща? Какво те прави специалист по тези въпроси?

— Опитът. Познавах много хора като брат ти.

Трей остави чашите в умивалника. Сега не беше време да прави първата крачка, но неволно протегна ръце към нея и ги постави на раменете ѝ.

Дъхът ѝ спря и тя се загледа в него. Кожата ѝ гореше от неговото докосване, а ускореният пулс издаваше силното ѝ вълнение. Независимо от спокойния ѝ външен вид, в нея се разгаряше същият огън, който беше пламнал и у него.

— Алкохолът е наркотикът, който е избрал брат ти започна той, раздвоен между болката от старите рани и новите желания, — но това би могло да бъде и хероин, кокаин или нещо друго. — Завладян от собствените си чувства, Трей говореше, без да се замисля. Отпусна ръце покрай тялото си, леко шокиран от собствените си думи. — Виж какво — продължи грубо, — нямах намерение да говоря за това, но ти ме попита. Не ме е грижа какво върши той. Както ти съвсем точно се изрази, това съвсем не е моя работа.

— Но тогава защо се вълнуваш от съдбата на моето семейство?

— Единственото, което ме интересува, е как да дойдеш в моето легло и ти дяволски добре го знаеш.

Устните ѝ останаха полуотворени от изненада, а очите ѝ се разшириха. Той наблюдаваше реакцията ѝ със задоволство, но без да я разбира. Промени темата на разговора и взе надмощие, а това беше достатъчно за момента.

Рейчъл изправи рамене и го погледна право в очите. Ще забравя това, което каза — сподавено каза тя. — Ще ти бъда благодарна, ако не го споменаващ повече.

— Трябва да пораснеш — отсеке сърдито той. — Разговаряме като възрастни хора — и почти добави: „Лиз“.

— Не съм дала съгласието си и няма да го направя. — Тя трепереше. — За каква ме мислиш? Аз никога няма да рискувам своята репутация отново... — Рейчъл замълча съвсем на време. — ... Заради някакъв янки.

— Почакай, почакай! — Той притисна длани към слепоочията си. — В кой век живеем? Да не би да се казваш Роуз Тагърт? Нима очакваш да те отвлека с бой от брат ти или...

Накара го да замълчи, като настъпи подаващите се от сандала му пръсти.

Не съм никакъв мъж, ако приема отказ, помисли си Трей, като подскачаше на един крак, докато разтриваше другия. Как ли щеше да постъпи Бун Гайнственият стрелец?

Беше почти десет часа вечерта, когато колата на шерифа мина покрай новия дом на Трей, насочвайки се към ранчото. Без да се колебае, той скочи от оградата, където беше седнал, за да се порадва на красотата на нощното небе, и се затича след червените светлини.

Свежият нощен въздух изпълни дробовете му. Осъзна, че точно това му е било необходимо. Мускулите му се загоряха и почувства как се освобождава натрупалата се в него излишна сексуална енергия. Зарадва се на облекчението, което му донесе този крос.

Изостави мръсния път и мина напърно, като пристигна само минута-две след шерифа. Рейчъл вероятно бе чула колата, защото стоеше на прага.

— Какво има, Пит? — чу я Трей, когато стигна до тях.

Полицаят му хвърли бърз преценяващ поглед, преди да отговори.

— Отнася се за Леди.

Ръката ѝ инстинктивно притисна устните.

— О, Господи, не ми казвай, че е...

— Не, не се е наранил — увери я Пит.

— Тогава какво?

— Съжалявам, че трябва да ти кажа това Рейчъл, но арестувахме брат ти.

— Арестували сте го? Но защо? За какво?

— Кражба на автомобил. Взел е пикапа на Даб Патридж и...

— Боже мой, Пит! Така ме изплаши — Рейчълът въздъхна с облекчение. — Сигурно е станала грешка. Близнаците на Даб са приятели на Леди. Даб никога не би...

— Съжалявам, но е точно така — поклати глава Пит. — Даб е бесен. Казва, че Леди го помолил да му даде колата и когато получил отказ, едва изчакал Даб да се обърне и запалил проклетото возило. Ако Леди смята, че може да се шегува по този начин, го очакват още много неприятности.

— Ако Даб оттегли обвинението си, това ще бъде ли достатъчно, за да се оправят нещата?

Пит се поколеба и Треј затаи дъх. По дяволите тя правеше невероятна грешка. Трябва да остави момчето то да си извлече урок.

— Да, предполагам — отговори бавно Пит — но това съвсем не е добра идея... — Говореше на въздуха, тя вече се беше втурнала в къщата. Пит се обърна към Треј и сви рамене.

— Той не е лошо момче — призна откровено, — но тази жена не го оставя да поеме отговорността за постъпките си и рано или късно ще му се наложи да си плати, и то с лихвите.

— Уви, да. — Треј протегна ръка: — Казвам Треј Смит.

— Да, знам! Трябваше да те поздравя по-рано. Чух да се говори за теб в града. — Последва кратко мълчание, а след това шерифът добави: — Има ли нещо вярно?

— Вероятно! — засмя се Треј. — Особено по-лошата част!

— И аз така си мислех, но след като чух похвалите по твой адрес от страна на госпожа Бейкър, вече не бях така сигурен.

— Сам преценяваш. А що се отнася до Леди Кокс...

Вратата се отвори и Рейчъл забързано излезе.

— Говорих с Даб и той е съгласен да му прости този път — съобщи тя.

— Този път? — Възмущението на шерифа беше съвсем неподправено. — Рейчъл, кълна се, не знам какво ще направя с теб, ако не престанеш да се отнасяш с това момче като с бебе! — Той сложи ръце на кожения си колан. — Само си хабя думите!

Обърна се и се качи на патрулната кола. Треј наблюдаваше Рейчъл и се чудеше как би могъл да я убеди, че греши.

— Не казвай нищо! Просто не говори! — не му позволи да продума тя. — Твоето мнение ни най-малко не ме интересува.

Беше застанала две стъпала над него, облечена с нощница и роба от тънка материя. Сплетената ѝ коса се открояваше на фона на сребристата лунна светлина и падаше тежко на гърба ѝ. Младата жена потръпна под погледа му и скръсти ръце, сякаш да се защити.

— Ако не желаяш да чуеш това, което имам да ти кажа, може би ще те заинтересува какво възнамерявам да направя.

Думите бяха произнесени ясно и отчетливо. Гласът му бе изпълнен с обещание и нежност, без шеговитата нотка, която обикновено се прокрадваше в отношенията му с нея. Тя остана неподвижна и студена като статуя, дори когато я привлече към себе си.

Повдигна нощницата, обхвана голите ѝ бедра и притисна лице към корема ѝ, точно под скръстените ръце.

Рейчъл отметна глава. Беше невероятно. Той я докосваше така, както беше мечтала. Усещаше потръпването на тялото си под неговите ласки...

Тъмнокосата му глава се притискаше точно под гърдите ѝ. Толкова ѝ се искаше да премахне бариерата на скръстените си ръце, но не намери смелост.

Предизвикателно бавно той я накара да слезе с едно стъпало, а главата му раздели ръцете ѝ. Дъхът ѝ спря в очакване на следващата му ласка, молеше се да отговори на желанията ѝ, но се чувстваше твърде неловко, за да го поиска сама.

Търсеци, устните му се плъзнаха по тялото ѝ, докато спряха върху втвърдените зърна. Гърдите ѝ бяха напрегнати до болка, копнеещи за тази милувка. Досега не беше познала любовта на истински мъж, а само на едно момче. Онова чувство, толкова бурно и завладяващо навремето, не я беше подготвило за вълната от необуздало удоволствие, което се зараждаше в пулсиращата ѝ кръв, преминаваше през цялото ѝ тяло и се насочваше болезнено дълбоко в нея.

Нямаше представа какво става, но в един момент осъзна, че е обхванала краката му с голите си бедра, а той слезе с още едно стъпало. Инстинктивно протегна ръце към раменете му, а гърбът ѝ се изви силно назад, издигайки гърдите ѝ към изкусния му нетърпелив език.

Не на себе си от желание, почувства, че самообладанието ѝ се изпарява и я обзема страст, която безмилостно беше потискана години наред.

Той обхвана със зъби втвърденото до болка зърно и го задържа с устни, подръпна леко и нова вълна от дълбоки разтърсващи тръпки я накара да изстене от удоволствие. Ръцете му завладяваха тялото ѝ, галеха и притискаха заоблените ѝ бедра с интимна нежност.

Той повдигна глава от гърдите ѝ и стон на протест се откъсна от устните ѝ.

— Да отидем в моята къща — сподавено рече мъжът. — Това, което искам от теб... Това, което искам да ти дам, ще ни отнеме много... много... дълго време.

— Аз... не мога — отказа спонтанно, почти инстинктивно. В нея проговори наложената от години дисциплина. — Не трябва...

— Разбира се, че трябва.

Нежните му пръсти се плъзнаха отново по бедрата ѝ. Разтърси я изпепеляващата сила на желанието и тя се отдръпна леко, за да го улесни.

Трей разбираше без думи какво изпитва младата жена и продължи да я гали, доставяйки ѝ удоволствие, докато тя почувства, че не издържа повече. Гореше! Той осезаемо чувстваше тежестта и силата на тялото ѝ, докато бедрата ѝ обгръщаха властните му пръсти. Обхваналите я тръпки ставаха все по-чести и по-бързи и той откликна на ритъма ѝ...

Тя избухна в неудържим буен екстаз, а след това се притисна укротена към силните му рамене.

А когато се успокои, се запита как ще намери сили да му устои в бъдеще.

СЕДМА ГЛАВА

Леди обикаляше нервно библиотеката на Том, като забиваше пети в дебелия ориенталски килим.

— Не чакай благодарности, Лиз! Даб нямаше намерение да предяви обвинение срещу мен.

Рейчъл погледна брат си над купищата разпилени листове пред себе си. След снощната среща с Трей оплакванията на Леди ѝ се сториха детински и съвсем ненавременни.

— Не бъди невъзпитан — сръза го тя. — И не ме наричай Лиз.

Леди направи гримаса. Очевидно не приемаше нещата сериозно. За секунда тя си спомни предупреждението на Трей, че големи неприятности очакват брат ѝ, но други, по-еротични видения, изместиха опасенията ѝ.

Какво се случи снощи с нея? Трей я беше докоснал и тя се възпламени, разрушавайки така трудно изградения самоконтрол. А както и жената на Цезар тя трябваше да бъде извън всяко подозрение, дори извън своето собствено.

Страстната ѝ натура, която ѝ беше причинила многобройни страдания, се надигаше отново над повърхността. Страхуваше се да го признае. Години наред беше водила борба със себе си, за да потисне разбудената от Боби Бейкър страст, а сега се беше появил Трей Смит и... Тя тръсна решително глава, нямаше желание да се бори с чувствата си.

Но сега нейният проблем беше Леди, а не Трей.

— Даб беше решил сериозно да повдигне обвинение срещу теб — каза тя. — Беше вбесен. Положих много усилия, за да го убедя да се откаже.

— Обзалагам се, че онзи калифорнийски фукльо е бил при теб и те е навивал да ме оставиш да гния в затвора.

— Шерифът ме посъветва същото — погледна го тя.

— Този проклет янки е против мен от самото начало. — Леди отпи глътка от газираната вода, като явно предпочете да пропусне

покрай ушите си споменаването на шерифа. — Не знам за какъв, по дяволите, се мисли той.

— Какво значение има? Ти си този, който е взел камиона на Даб. — Тя се поколеба. — Беше пил, нали?

— Не бях пиан, ако това имаш предвид. — Очите му проблеснаха за миг. — Защо не ме оставиш на мира, Лизи? Не съм дете. Няма нужда да ме наглеждаш и подсушаваш постоянно. — Той се загледа през прозореца, застанал до тежките зелени завеси. — Няма да позволя на някакъв проклет янки да идва тук, да злослови против мен и това да му се размине безнаказано — промърмори той. — Ще му го върна.

— Отмъщението не е решение на въпроса — простена Рейчъл.

— Не, не е. — Той пхна ръце в джобовете на джинсите и в този момент ѝ се стори толкова млад и уязвим. — Не знам защо всички се захващат с мен. Вземи Върдж например. Той пие дори повече.

— Но алкохолът му влияе по друг начин. — Леди никога досега не бе обсъждал тази тема с нея. Дали това не беше напредък? Почувства слаба надежда и бързо продължи. — А и бащата на Върджил не умря като алкохолик. О, Леди, толкова се страхувам, като те виждам да се прибираш както татко някога.

— Но това не е същото. Той беше заклет пияница, а аз не съм.

— Но ще станеш. Ако можеше да престанеш... заради себе си.

— Не ми казвай какво да правя!

— Добре, успокой се. Ако не можеш да го направиш заради себе си, нито заради мен, помисли за Джейсън!

Леди се загледа в нея. Тъмните кръгове около очите му издаваха тежката нощ, която беше прекарал. Въпреки че не беше преживяла това, често бе виждала баща си в подобно състояние.

— Какво за Джейсън? — изръмжа Леди. — Никога няма да направя нищо против момчето. Знаеш това.

— Ти няма да го направиш умишлено — кимна тя, — но му даваш лош пример, Леди. Той те наблюдава...

— Ха! Наблюдаваше ме, преди да дойде той. Забелязала ли си как хлапето го следва навсякъде по петите? Ще се погрижа за това.

Леди излезе, като остави Рейчъл да размишлява над думите му. Беше решил да дискредитира Треј в очите на Джейсън пред Шоудаун

и в цял Тексас, ако имаше тази възможност. Рейчъл не знаеше какво е намислил брат ѝ, но трябваше да предупреди Трей...

Но дали наистина беше необходимо? Самият Трей ѝ каза да не се бърка в чуждите работи. Двамата с Леди са мъже и могат сами да се грижат за себе си.

За разлика от мен, помисли тя. Пред очите ѝ отново изплува споменът за предишната нощ... Тя преглътна тежко. Как можа да се държи така безсрамно? Чудеше се как ще погледне Трей в очите след случилото се снощи.

Леди Кокс явно кроеше нещо, държеше се твърде възпитано. Ала Трей беше доволен и изчакваше хлапака да направи следващата стъпка.

Каквото и да е, само да отвлича мислите му от Рейчъл. Като абсолютен идиот снощи бе поставил нейните нужди над своите. Още веднъж доказва къде свършват добрите момчета. Увери се, че под привидната ѝ сдържаност се крие дива страст, но явно тя нямаше голям сексуален опит. Сега я желаше повече от всякога, тялото го заболяваше само при мисълта за нея, а тя съвсем спокойно обсъждаше делови въпроси.

Том ѝ беше поставил кошмарната задача да сортира целия боклук, който беше събрал онзи детектив. Исусе, тя имаше пред себе си копия дори от свидетелствата му от началното училище. Липсваше препис от акта му за раждане, но Трей не можеше да ѝ помогне, защото не си спомняше да е виждал някога този документ. Предполагаше, че е бил представен при записването му в първи клас, за да се удостовери неговата възраст, а и съществуването му въобще.

Трей правеше набирания на закрепения между две дървета лост, когато Рейчъл и Том излязоха от къщата и спряха, щом го забелязаха. Той се ухили и започна шеговито да брой:

— Осемдесет и седем, осемдесет и осем.

Джейсън, който бе винаги готов да приеме с възторг всяка негова постъпка, избухна в смях.

Трей постави едната ръка зад гърба си и направи още няколко набирания, преди да скочи на земята. Грабна фланелката си от близкия клон, избърса запотеното си лице и се усмихна.

— Джейсън, готов ли си да тръгваме — обърна се Рейчъл към момчето.

— Мога ли да дойда по-късно с вуйчо Леди?

Трей забеляза, че младата жена избягва погледа му.

— Добре, нямам нищо против — каза Рейчъл и тръгна.

— Сигурен ли си, че няма да промениш мнението си? — обърна се Том към Трей и нахлупи широкополата си бяла шапка. — Не е кой знае какво, но става голяма веселба. Момчетата ще покажат какво могат с ласото и конете, жените продават вкуснотии, децата лудуват като отвързани, събира се целият град.

— Нямам слабост към такива неща — рече Трей, докато наблюдаваше внимателно Рейчъл. Имаше лека промяна у нея, някаква мекота в изражението ѝ, уязвимост, въпреки че се опитваше да я прикрие.

Бе разгадал нейните тайни и щеше да ги използва, а тя не би могла да го задържи на разстояние още дълго време.

— Както искаш! — Том тръгна към колата. — Казах на Леди, че може да закара няколко коня в града. Когато дойде, не го избягвай.

— Аз ли? — Трей се беше загледал в Рейчъл, протегнала се да избърше предното стъкло на кадилака. Стомахът му се сви и той забрави какво искаше да каже на стареца.

Леди и Върджил вече бяха пристигнали със стария черен форд на хлапака, а настроението на Трей беше успяло да премине през всички фази — от безпокойствието до раздразнението. Наглеждаше ги, докато прикачваха фургона за конете към пикапа на Том и се забавляваше с опитите им да го заинтригуват с днешното празненство.

Леди затвори вратата на фургона и хвърли кос поглед към него.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш? Ще бъде много весело.

— Знаеш ли — провлечено каза Трей, — ще взема да скоча отзад в пикапа и да дойда с вас.

— Не, недей — навлажни устните си Леди. — Не е позволено, няма предпазни колани и тъй нататък. Можеш да вземеш моята кола.

Сигурно през цялото време бе стискал ключовете в джоба си, защото му ги подхвърли изненадващо бързо.

— Моят форд понякога е по-темпераментен, но за добър шофьор това не е проблем.

— Благодаря. Може би Джейсън ще иска да дойде с мен?

— Не! — Леди размени бърз поглед с Върджил. — Искам да кажа, в пикапа има достатъчно място за него. Напоследък не го виждам често и... нали разбираш?

Да, Трей добре го разбираше.

— Знаеш ли пътя за родеото? — загрижено попита Леди.

— На юг от града, нали?

— Има и по-кратък път. — Леди облиза устните си. — Завиваш надясно след пощенската кутия на семейство Търнър и поемаш по стария тесен път надолу по склона. Ще те изведе право в задната част на арената. — Отново размени бърз поглед с Върджил и добави: — И ние тръгваме по него. Ще се видим там.

Старият тесен път, който Леди описа, завършваше със завой, наречен „Завоя на мъртвеца“.

Трей завъртя ключовете на пръста си. Надяваше се, че не греши като приема предизвикателството на Леди.

След като прегледа двигателя и спирачките на форда, всичките му съмнения изчезнаха. Подсвирвайки се, Трей направи необходимата подготовка. Това, което планираше, щеше да бъде спектакъл и трябваше да се случи пред възможно най-много зрители.

„Завоя на мъртвеца“! Чудесно!

— Ето го! Идва! По дяволите, той е успял да стигне до горе! — Леди посочи опасния път, който водеше от стръмния скат на склона към арената. Как, дявол да го вземе, този проклет янки, бе успял да докара колата дотук?

Малкият форд пухтеше самоуверено по пътя и вече започваше дългото и опасно спускане по хълма. Върджил сръга Рейчъл в ребрата.

— Брат ти е голям чешит — изкиска се той. — Този янки така и няма да разбере откъде му е дошло.

Рейчъл се загледа към движещата се в далечината кола. Трей с колата на Леди?!

Така ли й се струваше или наистина автомобилът набираше скорост? Дали Леди го беше предупредил за развалените спирачки и

другите повреди в механиката? Разбира се, Леди не е имал предвид нищо лошо, което да крие потенциална опасност?

Тя погледна брат си. Лицето му като че ли беше преbledняло. Наведе се и хвана ръката му. Беше леденостудена.

Тих шепот премина през насъбралата се тълпа, тъй като все повече хора започваха да забелязват бързото приближаване на автомобила.

— Кой е този луд? — учуди се някой, а отговорът отекна по трибуната:

— Проклетият янки!

— Той се приближава твърде бързо. Леди! — Рейчъл стисна ръката му от вълнение. — Ще се пребие, когато стигне до каменистия път долу.

— Ха, ха, ха! — Върджил заби юмрук в гърба на Леди. — Ти каза, че ще го подредиш и този път, изглежда, наистина успя!

Шейен и Дуейн Партридж, близнаците на Даб, които се мотаеха наоколо, изненадано се обърнаха към Леди.

— Ти ли го направи? — попита единият и посочи към хълма. — Смел си, човече!

Преди — може би, но сега Леди изглеждаше по-скоро болен. Отдръпна се рязко от сестра си и с препъване се запъти към подножието, където Трей евентуално би трябвало да пристигне, цял или на части.

Къде е Джейсън? Рейчъл тревожно се огледа и с облекчение го забеляза с група други момчета.

Трей може да загине! Сърцето й прескочи и заби лудо. Шегата на Леди, можеше да има фатален край. Ако нещо се случеше на Трей, никога нямаше да прости на брат си, нито на себе си.

Гумите на колата свистяха по криволичещия път. Трей няма да овладее колата долу на чакъла, след опасния завой, където трябваше да преодолее и праг от близо метър височина.

Ненапразно го наричаха „Завоя на мъртвеца“. Много хора бяха намерили смъртта си по този коварен склон.

Той взе последния завой на две колела, толкова близо до ръба, че дребни камъчета изхвърчаха в пропастта. Вече приближаваше последната отсечка. Може би все пак успее...

Надяваше се на невъзможното. Той се движеше с максимална скорост, когато изскочи на каменистата част и се завъртя около оста си. И тогава нещо се случи. Рейчъл не разбра точно какво. Вероятно се удари в голям камък или спирачките блокираха, но каквато и да беше причината, машината подскочи нагоре и започна да се преобръща, преобръща, преобръща...

От насъбралата се тълпа се изтръгна вик на ужас. Постепенно всички започнаха да осъзнават, че никой не би могъл да оживее след подобна катастрофа. От последния разтърсващ удар фордът се изправи на дясната си страна и се приземи тежко, като вдигна облак прах около себе си.

Свидетелите на поразителното зрелище стояха като вкаменени. Още преди някой да се раздвижи, облакът прах се разсея и Треј Смит се появи, като кашляше и безуспешно се опитваше да изтупа кафеникавия прах от яркооранжевата си фланелка и артистично раздраните джинси.

Погледна Леди, който беше застанал най-близо до колата, и му хвърли връзката с ключовете.

— Съжалявам за станалото — рече бодро. — Надявам се, имаш застраховка... Между другото, тези спирачки са пълен боклук.

Леди с положителност щеше много да се чуди откъде са дошли всичките проклети въжета и възглавници под предната седалка на колата, ако си направеше труда да я огледа, мислеше си Треј, докато вървеше към Рейчъл. Тя беше на границата на припадъка.

Хлапакът ще трябва да закара форда до някое гробище за стари коли и да го продаде за старо желязо. Трябвало е да го направи много отдавна, но сега вече беше наложително.

Треј спря пред Рейчъл, която продължаваше да го гледа втренчено с полуотворени устни и смаян поглед.

— Бих пил нещо студено — заяви той. — Денят е много горещ.

— Как го направи? — едва си пое въздух тя.

Той погледна колата, заобиколена от куп момчета и мъже, които я разглеждаха с интерес.

— Кое да направя?

— Знаеш кое. Преживя катастрофа, която би убила... — тя прехапа устни и довърши бързо — ... всяко нормално човешко същество!

— Просто късмет! — отговори той скромно, като се забавляваше с нейното смущение. — А що се отнася до питието...

— Аз черпя! — извика Леди, възвърнал самообладанието си. — Да ти купя нещо за пиене, нещо за хапване? — Той махна с ръка и тръгна към павилиончето за закуски.

Защо не? Трей имаше нужда да се подкрепи. Нещо му подсказваше, че Леди все още не е казал последната дума.

— Ето, опитай! — предложи младежът.

— Не е ли горещо? — надникна с подозрение Трей към вдигащата пара червеникава течност в пластмасовата купичка.

— Хубаво е. Мексиканска кухня, пригответно е от онези дами там — посочи Леди. — Може би е малко люто, това е всичко. Нищо, с което един мъж да не може да се справи.

Трей премести поглед от Леди към Дикси Бейкър и нейната приятелка Руби, които работеха зад щанда Рейчъл стоеше до павилиона и го гледаше някак странно. А израженията на останалите можеха да се определят като изпълнени с очакване.

Що се отнася до съдържанието на тази купичка, колко ли горещо можеше да бъде? Дикси щеше да го предупреди, нали? Калифорнийците обичаха мексиканската кухня.

— Вярвам ти, момче — излъга Трей. Взе пълна лъжица и внимателно предъвка, преди да преглътне. Почувства как в стомаха му се изсипа пареща жарава. Предположи, че лицето му е станало алено.

— Вкусно е, нали? — подразни го Леди с лукаво изражение и мушна с лакът Върджил, който само изсумтя.

— Дяволски хубаво е! — Трей бързо налага останалата част от яденето и тъй като не искаше да се признае за победен, не посегна към чашата с изстуден чай, преди да е пресушил купичката. А студената течност, когато най-накрая дойде ред и на нея, беше като мехлем за парещото му гърло.

Пое си дълбоко въздух. Питието не беше потушило пожара, но изглежда ставаше нещо страшно. Гърлото му сякаш изтръпваше. Чу някой да промърморва:

— По дяволите, той може да е проклет янки, но със сигурност е с гореща кръв!

— Какво ще кажете за още една за из път? — ухили се наперено Трей и подаде купата за допълнително. Гласните му струни бяха така

парализирани, че не можа да познае собствения си глас. — И сложете от онзи горещ сос!

Том хвана Трей за ръката.

— Какво ти стана, бе, момче? — промърмори старецът. — Можеше да се убиеш.

— Не! — възропта скромно Трей. — Претъркалял съм повече коли, отколкото можеш да си представиш. — Започвам да говоря като местните, помисли си Трей. — Знаех какво правя — добави с пресипнал глас, трогнат въпреки волята си от загрижеността на стареца.

— Не говоря за колата — изкикоти се Том, — а за мексиканското ядене. Не знам защо тексасците винаги трябва да доказват, че имат железни стомаси, но факт е, че го правят и... винаги за сметка на някой друг. — Той се разсмя, потупа Трей по болното рамо, докато по съсухреното му лице потекоха сълзи. — Добре, както и да е — рече, като се задъхваше. — Мога да вразумя тези хора, но няма да го направя. — И се отдалечи щастлив, както самият той би го определил, „като прасе в гьол“.

Трей поклати глава и се огледа за Рейчъл, която го избягваше след случката с ястието. Вместо нея видя Дикси и Руби. Спря ги близо до дървената трибуна.

— Да сте виждали Рейчъл? — попита.

— Не! — отвърнаха те в един глас и в този момент младата жена се показа иззад ъгъла, но спря. Очевидно нямаше желание да продължи.

— Не знам къде е Рейчъл, но Леди е зад коневръза с приятели и бутилка — обади се Дикси. — Тези Кокс — ябълката действително не пада по-далече от дървото.

Трей видя как Рейчъл отстъпи назад, кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Тя се обърна и бързо се отдалечи.

Дикси изобщо не забеляза, че неволно е наранила някого и свободно продължи:

— Това момче има нещо против теб, в случай че не ти е известно. Не трябваше да го оставяш да се измъкне безнаказано, след като те бутна по стълбите на онова празненство. Някои смятат, че си проявил слабост.

— Защо каза това? — попита настоятелно Трей, като мислеше само за болката, изписана на лицето на Рейчъл.

— Кое? — намръщи се Дикси.

— За ябълката и за семейство Кокс.

— Аз просто исках да кажа... — Тя изглеждаше обърквана. — Ти си отскоро тук и сигурно не знаеш, но...

— Знам всичко за тях. Това не е причина да унижаваш Рейчъл.

— Аз мисля, че говорехме за Леди — дръпна се надменно тя. — Никога не съм унижавала Рейчъл, дори когато роди извънбрачното си дете. Пък и оттогава тя действително живее съвсем образцово.

— А ти през цялото време я наблюдаваш и чакаш да сгреша — изгледа остро Трей съдника на Шоудаун, щата Тексас. — Дикси, ти си сноб.

— Няма да търпя да ме обиждат! — Червенина от гняв заля лицето ѝ. — Още повече, че всички в града знаят за твоя... личен интерес по отношение на Рейчъл Кокс — каза тя студено. — Хайде, Руби!

Дикси се отдалечи, изправила високомерно гръб. Руби изгледа Трей изпитателно и в същото време с уважение.

— Никой досега не я е наричал така, поне не в лицето ѝ.

— Имам честта да бъда първият. — Той кимна към трибуните. — Рейчъл чу част от разговора.

— Боже мой! — Руби изглежда наистина съжаляваше. — Тя е направила една-две грешки, но кой не е? — Направи крачка към приятелката си, след това спря. — Знаеш ли, всички в града харесват Рейчъл — каза тя замислено.

— Дори Дикси?

— Дори Дикси — отвърна Руби решително. — Трябваше ѝ повече време, за да го разбере, но Рейчъл е добра, почтена гражданка и чудесна майка на сина си.

— Тогава защо Рейчъл смята, че е прокажената в града? — попита отново Трей.

— Малко градче, Смит, провинция — въздъхна възрастната жена. — Не знаеш какво ѝ се е наложило да преживее.

— Може би. — А може би знаеше повече, отколкото му беше необходимо.

— Тя има нужда от това, от което се нуждае всяка жена — усмихна се изведнъж Руби. — От добър мъж. Но както всички знаем, трудно е да се намери такъв. Трудно... но не невъзможно.

Намигна му бързо и последва Дикси Бейкър, а Треј тръгна да потърси Рейчъл Кокс, макар и с известна неохота. Намекът на Руби за „добрия мъж“ го раздразни, особено след думите на Дикси, че градът вече злослови по техен адрес. Не го интересуваеше какво казват за него, но Рейчъл държеше на общественото мнение.

Намери я седнала с Джейсън на най-горния ред на откритите скамейки и започна направо:

— Ти чу какво каза Дикси, нали?

— Не разбирам за какво говориш — вдигна глава тя. Обърна се към сина си и го помоли: — Намери Том и виж дали е готов да се връщаме в ранчото?

— Разбира се. — Момчето погледна с любопитство Треј и тръгна да изпълни поръчката.

Тя тъжно се загледа след него.

— Да, чух я — отвърна. — От време на време ми е необходимо да ми припомнят, че трябва да се старая повече.

— Ти си луда! — Треј впери поглед в нея. — На практика ти си светица.

— Ти най-добре от всички знаеш, че не е вярно — засмя се сухо тя.

Изглеждаше толкова крехка и уязвима! Обзе го нова, напълно непозната за него нежност. Прииска му се да я вземе в прегръдките си и да я защити от света на Дикси Бейкър. Това непонятно желание го обърка и ядоса.

— Исусе, Рейчъл, ти си по-строга към себе си, отколкото който и да е друг от този град. Защо не гледаш ведро на нещата?

Тя го погледна така стреснато, сякаш я беше ударил. Но, по дяволите, та той искаше само да ѝ помогне. Жалко за добрите намерения.

— Виж... — започна Треј.

Тя се изправи и мина покрай него, насочвайки се към долната част на трибуните, където се бяха събрали Джейсън, Том, Леди, Върджил и другите. Не му оставаше нищо друго, освен да я последва.

Крокодилската усмивка на Леди срещна смръщения му поглед, но това изглежда никак не впечатли хлапака.

— Знаеш ли — заговори той с весел глас, — с момчетата си говорехме, че ти всъщност вече си наш човек. Готови сме да заровим томаховката.

— Каква томаховка? — Трей нямаше намерение да улеснява малката невестулка.

— Само така се казва — облиза устни Леди. — Сега, след като вече сме приятели, можем да те включим в малък лов, какво ще кажеш? — Той се огледа за поддръжка от Върджил и близнаците. — Ходил ли си някога на лов?

— Групово, не. — Какво ли бяха намислили този път? Да го застрелят в гръб? — Какво ще преследвате? Сърни? Пъдпъдъци? Мечки?

Лицата им грейнаха в хитри усмивки. Очевидно всички бяха в течение на играта.

— Бекаси. Ще ходим на лов за бекаси.

В сряда бе нощта на големия лов. Рейчъл обикаляше неспокойно из къщата, когато Том я дръпна настрана.

— Ако има човек, който може сам да се грижи за себе си, това е Трей Смит — заяви старецът. — Те искат само да се пошегуват. Остави ги, Рейчъл.

Искаше ѝ се да не се тревожи, но не можеше. Когато се разделиха, в изражението на Леди имаше нещо, което не ѝ хареса. Беше жестоко. Освен това заедно с ловния реквизит взеха и много бира.

Трей сигурно беше наясно. Отначало тя беше сигурна в това, но после я обзеха съмнения. Той не изглеждаше недоволен, когато потеглиха. Джейсън ги наблюдаваше със замислена усмивка, после взе една книга и отиде в стаята си.

Рейчъл си даваше сметка, че няма да може да заспи, докато не разбере как е завършила плиткоумната шега на Леди и реши, че е по-добре да свърши някоя работа. Колкото по-рано установи кой действително е Трей, толкова по-бързо ще успее да се върне у дома и да забрави, че някога е чувала за него.

С всеки изминат ден ставаше все по-уверена, че този янки не е Тагърт. Всички от фамилията бяха от Запад, нямаше нито един, който да се е заселил на изток от Мисисипи.

Откри малко бяло петно в документацията, свързано с Даниъл Тагърт, роден през 1821 година и починал 1888 година. Със съпругата му Нанси бяха имали две деца: Джеймс, предшественика на фамилията, която сега живееше в Шоудаун и Роуз, чиято съдба лежеше в дъното на легендата за града.

Накрая Рейчъл беше принудена да признае пред себе си, че разказаното от Джес е вярно. Роуз наистина е избягала със стрелеца Бун, а не с благородния шериф Джак. Не оставаше и капка съмнение след прегледа на първата част от материалите.

Роуз и Бун се установили в Калифорния, очевидно за да избягат от създалия се конфликт в селището. Той е сменил името си на Джеб, прякор взет от инициалите на истинското му име Джеръми Едуард Бун, а впоследствие е бил избран и в законодателната власт на местната управа. Имали са четири деца: три дъщери, за които не беше открито нищо повече и един син Джон Тагърт Смит, наречен Джак.

През 1889 година Бун и Роуз случайно срещат брат й Джеймс и жена му Дайана в операта в Сан Франциско. Двете двойки очевидно са се споразумели да не разказват на фамилията, тъй като всички са смятали Бун за убит. Сред документите имаше леко закодирано писмо на Роуз до Дайана, което би имало смисъл само за тези, които познаваха семейната история. Тя го беше подписала като „Госпожа Джеб Смит“.

След това следата избледняваше. От брака си синът на Роуз, Джак Смит имаше двама синове: Бун, роден през 1906 година и Томас Тагърт — роден през 1910 година. Последният, наричан още само Том бе сключил брак с жена, на име Барбара, през 1935 година и когато им се роди син, го нарекли Джон.

Този Джон би трябвало да е бащата на Трей, ако той наистина беше от това семейство. Но Джон Смит беше роден в Ню Орлиънс, щата Луизиана и бе починал през 1975 година. Ако не излезеше някой нов документ от все още непрегледаните материали, можеше да се предполага, че целият си живот е прекарал там.

Уморена, тя остави всичко настрана. Почти й се искаше да докаже, че Трей е този, за когото го мислеше Том, но виждаше, че не

съществува такава възможност. Трей беше мъжествен и смел, понякога — чаровен и забавен. Но не беше Тагърт.

Беше достатъчно само да погледне имената на семейство Смит през изтеклите години — Джеси, Даниъл, Бун. Никъде не се споменаваше Трей.

Погледна стария часовник. Беше вече един след полунощ. Какво, по дяволите, правеха Леди и неговите приятели?

Като че ли в отговор на мислите ѝ, отвън изскърцаха спирачки. Рейчъл излезе точно навреме, за да види разчорления Леди, който твърде енергично скочи от пикала. А би трябвало да е уморен.

— Какво има? — попита тя, още преди брат ѝ да приближи до нея. — Къде е Трей?

— Проклет да съм, ако знам! — изстреля Леди. Спря на стълбите и прокара ръка през косата си. — Изгубихме кучия син някъде из Дяволския каньон.

ОСМА ГЛАВА

Според Леди, Върдж и близнаците Партридж всичко вървяло съвсем добре. Те обяснили плана на Трей Той се съгласил като нов в този спорт, да има честта да държи чувала, докато другите подплашват дребните животинчета и ги вкарват в капана.

„Ловците“ трябвало да обикалят по храстите с пръчки и да крещат, а Трей, прегърбен с голямата отворена торба, да ги примамва с фенерче към себе си.

С тази подробност обаче, че те не отишли към него, а се запътили обратно към камионите и студената бира. А когато няколко часа по-късно се върнали, за да се насладят на унижението на своята жертва, от него нямало и следа.

— Къде, мътните да ви вземат, го оставихте? — попита Том. Шумът го беше разбудил и той бе доста раздражителен. Не беше толкова разтревожен за Трей, колкото ядосан, че е загубил от съня си.

— Някъде близо до Дяволския каньон — призна неохотно Леди, като ровеше с крак в земята. — Но той няма да е толкова тъп, че да се мотае там, нали?

— Ако е станало така, значи е обречен — заяви Върджил.

— Възможно е. Там има повече опасни места откъдето и да е било другаде. — Том се обърна да се прибира. — Вие го надробихте, вие се оправяйте. Но по-тихо и оставете стареца да поспи — промърмори Рейчъл се обърна към брат си толкова ядосана, че едва се съдържаше да не го хване за гърлото.

— Това е твоя идея да изравните резултата, Леди Кокс, но успя единствено да се направиш на глупак!

— Не е честно! — почервения той. — Ако нещо му се случи, ще е по негова вина.

— Така ли? — попариха го презрителните й думи. — Както беше и негова грешката, когато падна от верандата на „Жълтата роза“? Както беше негова грешка и инцидентът с калпавите спирачки на

твоята кола? Разбира се, Леди, негова е грешката, негова — за това, че каза истината за теб!

Тя се задъха и сложи ръка на устните си. Нямаше намерение да каже това, дори не го мислеше в действителност. Трей грешеше по отношение на Леди, но тези опасни шеги я бяха накарали да изгуби самообладание.

Преди да успее да му се извини, в разговора се намеси Върдж.

— Не си виновен, Леди. Всеки път, когато сблъскаш рога с този янки, ти опираш пешкира.

— Дяволски прав е — съгласи се Шейен Партридж.

— Този янки е всеядна свиня. Поема всичко, което му хвърлиш и се връща за още. — Той размени многозначителен поглед с брат си. — Досега. Този път вероятно е вече мъртъв в подножието на Дяволския водопад.

Стомахът на Рейчъл се сви на топка. А ако Шейен беше прав? Потърси с поглед брат си.

— Щом така мислиш... — Леди сви юмруци в безсилен гняв. Обърна се и избяга. Чуха го да запалва пикапа и гумите изсвистяха, когато изскочи от двора на ранчото.

Дуейн, Шейен и Върдж размениха недоумяващи погледи.

— Ами — промърмори Върдж неловко, — май е най-добре да се прибираме вкъщи и да те оставим да подремнеш малко, Рейчъл.

— Да спя?! Когато един човек вероятно се е изгубил в Дяволския каньон, а може и да е ранен?

— Или мъртъв — добави услужливо Дуейн, а останалите свиха рамене.

— Разгледай нещата и от другата страна — предложи Върдж. — Може и да е намерил обратния път. Пътят по северния ръб излиза на не повече от три километра оттук.

— Трябва да е планинска коза, за да изкачи непознат каньон в тъмното, без да си счупи главата — каза Шейен. — По дяволите, а може и да е вече някъде тук наблизо.

— Така или иначе, не може да се направи нищо, докато не съмне — добави Дуейн. — Ще се върнем, когато се вижда какво правим.

Останала сама, Рейчъл се чудеше как така ситуацията излезе извън контрол. Почувства отварянето на вратата и се обърна. Джейсън разтриваше сънено очи.

— Не се тревожи, мамо! — Той се приближи до нея и я прегърна. — Имам предчувствие, че Върдж е прав.

И синът ѝ се върна в леглото, още преди тя да успее да си спомни какво беше казал Върдж: „Може и да е намерил пътя обратно“.

От наблюдателния си пункт на върха на хълма между голямата къща и тази, в която живееше, Трей видя как Леди изскочи, запъти колата и запраши нанякъде. Няколко минути по-късно, триото, което той беше нарекъл „тримата авджии“ го последва, но с по-бавно темпо.

След около петнайсетина минути излезе Рейчъл, поколеба се и се огледа. Трей лежеше по корем върху спалния чувал и я наблюдаваше. Беше твърде далече, за да види какво изразява лицето ѝ, въпреки че нощта беше ясна, а небето — обсипано със звезди.

Топла, дори гореща нощ. След уморителното изкачване по задната страна на каньона, Трей изтича до жилището си, взе спалния чувал и го донесе на хълма, в случай че смелите ловци тръгнаха да го търсят. Точно така и стана, врявата им го събуди от сладката дрямка под звездите.

Забавляваше се, докато ги гледаше как се изсипват от колите. Втурнаха се в къщата му и след като не го откриха, се натовариха обратно и заминаха, като още веднъж доказаха, че за една война на умовете Леди и неговите другарчета бяха твърде зле въоръжени.

На Трей му се беше приискало да е муха на стената, за да чуе разказа им, когато са предали на Рейчъл своите приключения. Тя беше разбрала, макар брат ѝ още да не беше схванал, че Трей показва завидно търпение и благородство до този момент. Хлапакът си го търсеше, а той можеше да намери куп начини, за да му даде урок.

Дали се чудеше защо не го е направил досега? Или беше открила причината? Ако не е, сега бе моментът да ѝ разкаже за професията си. Надяваше се, че тя ще погледне на ситуацията от забавната ѝ страна. А след като премине първото препятствие, ще трябва да се справи и с второто. Дали ще успее да я убеди, че той може да запази тайната ѝ?

Долу до къщата, видя сянката ѝ да се доближава до колата, паркирана отстриани. Трей се надигна на лакът. Къде, по дяволите, отиваше? Трябваше да е около два след полунощ.

Ако тръгнеше към града, вероятно щеше да извика шерифа. В такъв случай трябва да я изпревари и да се разберат веднага.

А можеше и да поеме към неговата къща, за да види дали случайно не е успял да се измъкне от каньона. Ако тръгнеше към него... Той изпълзя назад по корем, далече от наблюдателния си пост. Хвърли се по гръб и се загледа в звездите, толкова ярки и така близо, че се изкушаваше да загребе от тях с пълни шепи и да ги хвърли в краката ѝ.

Гърлото му се стегна и той усети надигащото се в гърдите му желание. Пулсът му заби лудо, имаше чувството, че топлата земя под него му отвърна със същото туптене.

Още не можеше да се възстанови от щедростта си онази нощ. По дяволите, желаше я. След като я бе държал в прегръдките си, беше я целувал, галил, изгорен от вътрешния ѝ огън, вече не го интересуваше как ще дойде тя при него — като строгата Рейчъл или своенравната Лиз. Ще я притежава независимо как и ще бъде дяволски благодарен.

Само веднъж. Втори път — ако му хареса. Устните му се разтегнаха в щастлива усмивка. Люби ги и ги остави, по възможност жадни за още. Свободата и независимостта му тук не бяха под заплаха, убеждаваше се той. Но здравият му разсъдък, като че ли... беше в опасност.

Внезапният шум от автомобил наруши нощната тишина. Всеки мускул в Треј застина в очакване. Кой път беше избрала тя?

Неговият! По дяволите! Ще бъде сам с нея! Тук, в нощта. Възбудата започваше да го обзема изцяло, а споменът от последната им среща ѝ придаде специален привкус. И нямаше да бъде така проклето добър този път!

Щяха да се сбъднат най-сладостните му сънища.

Рейчъл видя проблясването на огъня, когато излезе на възвишението между двете къщи. И като че ли в отговор на нейното появяване, той лумна още по-силно.

Изобщо не ѝ мина през ум, че може да е някой друг, а не Треј Смит. Без да се колебае, изостави пътя и навлезе с колата между храсталациите и дърветата по посока на светлината. Разбра, че няма да е

безопасно да продължи с колата. Качи се на някакъв стар дъб, огледа се и тръгна пеш.

Докато стигне до билото, се задъха. Приблужи до осветения кръг и се наведе, за да си поеме дъх.

Трей лежеше изтегнат върху спален чувал до весело пращящия огън, който едва ли му бе необходим при тази горещина и влажност.

— Добре ли си? — едва проговори тя.

Той изглеждаше изненадан.

— Никога не съм бил по-добре. А ти?

— Заболя ме тук, отстрани — оплака се тя и се извърна, докато се оглеждаше за място, където да седне. — Сигурен ли си, че всичко е наред? Честна дума, Трей, така ме изплаши...

— Ела тук — покани я той и потупа спалния чувал себе си.

Не трябваше, отново започваше играта на паяка и мухата. Знаеше, че изобщо не бива да приближава до него. Седна в най-отдалечения край и си пое дълбоко дух, преди да го погледне в очите.

— Искаш ли да ми кажеш как стигна до тук? — попита тя.

— С ходене.

— Нагоре по стената на Дяволския каньон? В тъмното?

Той се усмихна. Проблясъците на огъня хвърляха странни сенки върху слабото му лице и му придаваха почти дяволски вид.

— Е, изкатерих се!

— Но... — Тя се загледа втренчено в него, като едва сега осъзна, че бе облечен само в меки сини джинси. Широките му гърди се огряваха от пламъците и му придаваха вид на митичен герой, способен на всякакви свръхчовешки подвизи.

Като тези, които вече беше извършил: падна през глава по стълбите, катастрофира с колата, успя да се вмъкне от опасния каньон посред нощ. Бе я любил, доставяйки ѝ истинско удоволствие!

— Всъщност, ти не се беше изгубил — каза тя с внезапна увереност.

— Не.

— Ти... Възможно ли е да си преобръщал колата на Леди нарочно?

— Да — отвърна той и присви устни, сякаш да потисне напушилия го смях.

— И мога да се обзаложа, че онова падане не е било първото от този вид?

— Точно така.

— Грей Смит, какъв си ти? Някакъв супермен?

— Не съвсем — засмя се той и опита да наподобя типичния тексаски акцент. — Аз съм само каскадьор от Холивуд, мила.

— Ти, ти... Негодник такъв! — Докато тя се тревожеше за него, той просто си беше играл с всички тях, глупаците. Не е трябвало да си губи времето да мисли за него. Изобщо не е трябвало да се безпокои какво ще му се случи.

Но дори е моментът, в който се разгаряше яростта ѝ тя си спомни колко сполучливо беше разиграл ситуациите с Леди и неговите приятели. Те се бяха опитали да унижат и подиграят проклетия янки, а самите бяха станали за смях на цялата област.

Заслужаваха си го. Засмя се леко и се обърна бързо настрани, за да не забележи той.

— Не играеш честно — обвини го тя и осъзна, че гласът ѝ звучи странно.

— Това не е моя игра — припомни ѝ той.

— Да, вярно. А... ти... — Тя преглътна останалата част от въпроса и наведе глава, за да не избухне в бурен смях.

— Плачеш ли?

Той изглеждаше направо ужасен от тази възможност. Тя почувства ръцете му върху раменете си и докосването му стопи и последните ѝ задръжки.

— Плачеш ли? — повтори той с напрегнат глас.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-смешно ѝ ставаше. Раменете ѝ се разтърсиха и нещо подобно на истерия я завладя изцяло.

— Не, не плача! — каза тя и се отпусна в ръцете му, смеейки се толкова силно, че сълзи бликнаха от очите ѝ.

Трей се засмя с нея, но сърцето му остана стегнато. Усещаше я в прегръдките си, нежна и изкушаваща. И докато си даваше вид, че се забавлява от шегата, той се премести близо до нея, за да я притисне поплътено до себе си.

При първата възможност, която му се удаде, той се преобърна на гръб и я повлече със себе си. Смяхът ѝ престана така внезапно, както изненадващо беше започнал.

— Трей? — произнесе тя името му със заекване.

Той схвана въпроса ѝ, за да не остави и капка съмнение, притисна бедрата ѝ към себе си. Гласът ѝ заглъхна в болезнено жадно стенание.

— Онази нощ... — Не можеше нито да продължи, нито да се съпротивлява.

— Онази нощ беше само репетиция — прошепна той и разкопча блузата ѝ. По дяволите, тя нямаше сутиен. Сигурно се беше облякла набързо, за да тръгне да го търси. Той сподавено възкликна, сведе глава към гръдта ѝ и пое с устни втвърденото зърно.

— Р-репетиция... — С томителна въздишка тя се отпусна в прегръдките му, сякаш от този момент реши да остави всяка преструвка. — Ти беше... толкова щедър тогава...

Той повдигна глава, подръпвайки леко зърното, преди да го освободи.

— Повече няма да се повтори! — предупреди я, а ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Възбудата ѝ нарасна и тя се притисна още поплътно към него. — Не бих могъл, дори да исках, защото ти, моя малка библиотекарке...

Дланите му се плъзнаха по тялото ѝ и той я повдигна. Гърдите ѝ се откроиха на бледата светлина и Трей зарови лице в тях.

— Подлудяваш ме и в двете си превъплъщения.

— А-аз?

В гласа ѝ имаше искрена изненада. Какво, по дяволите, беше станало с тези тексаски мъже? Никой от тях ли не беше открил зад строгата външност скритата чувственост на тази жена?

— Да, ти! — Не спираше да целува цялото ѝ тяло. Той сръчно съблече блузата и обхвана с език нежната вдлъбнатина на пъпа ѝ, докато тя се извиваше конвулсивно в прегръдките му.

Ръката му се спусна надолу по корема и потъна в нежната топлина между бедрата ѝ. Тя простена тихо. Нямаше намерение да се бори с него, а още по-важно — не желаше да се бори със себе си.

Кръвта пулсираше в ушите му, когато усети, че ръцете ѝ се впиват в раменете му. Дяволски дълго време не беше правил любов. Изненада го силата на собствената му възбуда, не можеше да се въздържи имаше чувството, че всеки момент ще избухне и

неимоверните му усилия да се контролира нямаше да смогнат да отдалечи кулминацията.

Искаше му се да позабави края. Но защо, запита се той, усещайки възбудата ѝ. Тя беше готова, той също, защо да отлагат?

Но да бъде проклет, ако я обладае, когато и двамата са полуоблечени, впили нокти един в друг като диви котки. Първо дрехите, после...

— Съжалявам — прошепна той в ухото ѝ — Искам да продължи по-дълго, но...

Не беше съвсем сигурен дали тя изобщо беше пази рала задъханите му думи, когато я чу да простенва.

— Не се бави! Ела бързо! Сега!

Тя се повдигна, за да посрещне първия тласък, обгърна бедрата му и го привлече в пулсиращата си плът. Стегнатото ѝ тяло го изненада и той се поколеба. Въздухът изгаряше дробовете му. Тя пое инициативата и уви дългите си крака около него като го привлече дълбоко в разпалената жар на плътта си.

Потънал в нея, имаше чувството, че губи съзнание и това го шокира, но опиянението бързо измести всичко останало. Почувства ноктите ѝ да се забиват в гърба му и усети, че е достигнала оргазъм. Сякаш го обгърна с кадифена ръкавица! Той се изви силно назад, за да удължи нейното удоволствие и съвсем забрави, че беше решил първо да мисли за себе си.

Беше невъзможно да се сдържа повече. Тялото му потрепери и избухна със сила, каквато не беше изпитвал никога досега. А после упоителна слабост завладя всеки негов мускул и той я притисна, сякаш да я задържи завинаги до себе си.

Рейчъл гледеше объркана остатъците от веселия огън, само няколко тлеещи въглена и пепел. Лежеше на една страна, с гръб към Трей, сгушена в прегръдките му. Той нежно галеше гърдите ѝ.

С отмаляло от задоволство тяло, погълната от току-що преживяното, тя опитваше да се върне отново към реалността.

Защото всъщност това не беше действителността и никога не можеше да бъде. Тя имаше син, репутация и обществено положение в

малкото градче, за които трябваше да мисли. Не можеше да рискува всичко, дори заради него.

След като очевидно не можеше да разчита на себе си, за да му устои, нямаше друг избор, освен да го избягва в бъдеще. Това беше най-приемливото, но тя все още продължаваше да размишлява как да намери друго решение.

Той се приближи още по-плътно до нея и тя почувства силата на мускулестите му гърди на гърба си. Дъхът му гъделичкаше къдриците на тила ѝ, измъкнали се от сплетените ѝ коси. Трепна като подплашено врабче, когато усети влажното докосване на езика му.

— Никога не съм мислил... — Той нежно я целуна по слепоочието. — Какво направи с мен, скъпа? Лиз... — Езикът му докосна извивката на врата ѝ. — Рейчъл, мила... — Обърна я по гръб и ръцете му обхванаха гърдите ѝ.

Нежните думи ускориха пулса ѝ, от всеки негов допир тръпки полазваха по гърба ѝ. Изведнъж осъзна думите му. Лиз?!

— К-как ме нарече? — попита тя.

— Прекрасна моя! Защото наистина си прекрасна. Ти си красива... — погали нежно втвърденото ѝ зърно — ... и секси! — Другата му ръка се спусна надолу по корема и се насочи към бедрата ѝ.

Обляха я нови горещи вълни, но умът ѝ вече беше бистър и ясен.

— Лиз! — каза тя. — Ти ме нарече Лиз.

— Лиз... скъпа, любима! — Той се усмихна нежно. Наведе се над възбудените ѝ гърди и главата му закри пълната луна. Целуна с устни чувствителните гънки на ръцете ѝ, докосна едното зърно, после другото Рейчъл простена, усещайки тръпката, която премина през цялото ѝ тяло. Прииска ѝ се той да не спира, никога не се беше чувствала по-жива...

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и решителността ѝ се разколеба. Не трябва да се предава отново на дивия екстаз от неговите ласки, а може би... поне още веднъж...

— Не! — Леди не беше единственият, когото Трей правеше на глупак. С последно усилие на волята си, тя се отдръпна от него и се изправи. Грабна захвърлените на земята дрехи, притисна ги до гърдите си и пое дълбоко въздух.

— Какво има, по дяволите? — пресегна се той и я хвана за рамото. — Направих нещо, което не ти харесва ли?

— Нарече ме Лиз! — Тя започна припряно да се закопчава, но не можа да овладее треперенето на ръцете си и бързо напъха блузата в панталона.

— Лиз! — Трей седна и прокара пръсти през косата си. — Чувал съм, че човек може да си изпати, защото е произнесъл погрешно име, но никога — заради истинското име. Това е твоето име, нали, Рейчъл Елизабет?

— Да, но ти не трябваше да знаеш това. Как го откри?

Не съм го откривал. Видът на скованата библиотекарка отначало ме обърка, но разбрах, че две и две прави четири, когато влязох в къщата ти и те ви видях заедно с Леди. При това Джейсън вече ми беше казал, че галено те наричат Лиз.

— Ти си забъркал сина ми?

Той се намръщи и като че ли едва сега разбра колко е ядосана.

— Ти ме изигра в „Аламо Кантина“ и аз само ти го върнах. Да кажем, че сме наравно.

— Наравно! Как бихме могли да бъдем наравно? Ти няма какво да губиш. — Задъхана, тя рязко се обърна към него, а ръцете ѝ се свиха нервно в юмруци.

— Но...

— Млъкни и слушай! — Тя затвори очи за момент, за да събере мислите и силите си. — Не съм отишла в „Аламо Кантина“ дегизирана, за да те изиграя. Направих го, за да предпазя себе си, моята репутация и семейството си. Не съм тръгнала да се маскирам и да обикалям баровете, просто така, за удоволствие. Имам още много да доказвам на този град, за да бъде забравено всичко. А това няма да стане, ако тичам от бар на бар, дори само за да измъкна брат си оттам.

— Да бъде забравено всичко — повтори той бавно. — Какво например?

— Например, че забременях, когато бях едва на шестнайсет.

— Голяма работа. Случва се непрекъснато, дори и на най-добрите — рече леко пренебрежително той.

— О! — отговори тя горчиво. — Виждам, че вече си чул. Е, за твоя информация, беше много отдавна и аз не бях от най-добрите момичета. Бях една от безпътните Кокс.

— Разбирам. Самият аз също не съм израсъл заедно със семейство Кенеди.

— Не, нищо не разбираш! Дори не познаваш нравите в малките градчета. — Тя рязко поклати глава. — От друга страна, ти си мъж. Твоята репутация само се издига от това, което може да разбие живота на една жена.

— Защо не напусна града тогава? Не е било необходимо да оставаш и да търпиш подигравките им.

— Аз съм в моя дом — погледна го тя. — Моето семейство е живяло тук от поколения, извън доброто общество, но все пак са били тук. Предполагам, искала съм да покажа на всички, че Кокс могат да бъдат също толкова добри, колкото и... един Бейкър или Тагърт, или който и да е друг.

— Къде беше през цялото това време бащата на Джейсън? — Трей нахлузи джинсите си.

— Джейсън... — Рейчъл облиза пресъхналите си устни. — Баща му никога не узна нищо за това. Той... умря преди дори да успее да му кажа, че съм бременна.

— Обичахте ли се? — попита той с безизразен глас.

— Любов ли? — Тя сви безпомощно рамене. — Беше толкова отдавна, че вече не си спомням. Може би съм била влюбена в самата любов. Дори не зная дали би се оженил за мен.

— Всички правим грешки.

— Да, и ако сме достатъчно умни, се учим от тях. Няма да допусна подобно нещо да ми се случи отново.

— Аз съм от Калифорния, за Бога. — Той изглеждаше обиден. — Чували сме за презервативите. — Гласът му омекна. — Значи остана тук в Шоудаун, роди детето и го отгледа. Ти си невероятно смела, Рейчъл!

— Беше глупаво. — Тя прокара пръсти през косите си. — Не трябваше да го правя. Самата аз бях още дете. Имах свои планове. Всички ми казваха, че ще е по-добре детето да има двама родители, но аз просто... не можех да го махна, защото... — Гласът ѝ заглъхна. — Той беше всичко, което имах, и аз го обикнах от първия миг, в който разбрах, че съм бременна. — Тя погледна Трей, почувства се уязвима, но не можа да замълчи. — Дори когато трябваше да работя на две места, да отделям от залька си, не съжалих, че съм запазила сина си. Защото всички имат нужда от любов, Трей Смит...

— Не е точно така. — Гласът му стана твърд и студен. — Не е било необходимо да се съобразяваш с всички, освен със себе си, Рейчъл. Точно тук ти е грешката. Ако не те е грижа за тях, те не могат да те наранят.

— Да, но аз се интересувах от тяхното мнение. И все още се интересувам. Отначало си мислех, че е заради Джейсън, но се оказа много по-сложно. Семейство Кокс никога не са представлявали нещо в този град и предполагам, че аз съм жадна за почит и уважение, за мен, за сина ми и брат ми. Затова понякога трябва да измъквам Леди... Е, не исках никой да разбере. Не желая да ме виждат по такива места и да ме свързват с тях.

Тя прехапа устни, спомняйки си времето, когато се молеше на баща си в някой бар да се върне вкъщи.

— Рейчъл, ти си обикновен човек — стана нетърпелив Трей. — Всеки, който очаква повече от теб, ще бъде несправедлив, в това число и ти. В теб се крие сексапилна, страстна жена, която иска да се прояви.

— Всички от семейството притежават дива жилка. Но това означава само, че трябва да бъда два пъти по-добра, от който и да е друг в този град. Мога да се справя... По-скоро можех, преди ти да дойдеш тук.

— Точно това исках да ти кажа и аз.

Той я хвана през кръста и я привлече към себе си. Младата жена потрепери и се обърна настрана, в напразен опит да се противопостави на опасното му привличане.

Няма смисъл — каза тя. — Вече се позабавлява достатъчно. Знаеш всички мои тайни.

— Освен една. Кой е бащата на Джейсън, Рейчъл?

— Не е твоя работа. — Тя отмести поглед и бузата ѝ докосна леко гърдите му. — Защо не ме оставиш на мира? Аз дори не знам кой си ти в действителност. Може би никога няма да разберем това със сигурност. Намери някоя друга, с която да се забавляваш, докато си в Тексас. — Тя се отдръпна и отстъпи назад в сянката на дърветата. — Аз няма да рискувам всичко, което съм постигнала в живота си, само за една любовна среща, колкото и хубава да е тя.

Трей чуваше, но не разбираше, не проумяваше логиката ѝ.

Но за Бога! Живееха през деветдесетте години! Не беше направила нищо, от което да се срамува, с изключение на това, че

възбуди интереса му и след това си отиде.

Той беше добър към нея, луд по нея и въпреки това... По някакъв начин беше успяла да завладее душата му, него — твърдят като кремък, независимият Трей Смит. За първи път беше запленил емоционално от жена и това никак не му допаднаше.

Беше време да последва своя собствен съвет: ако не те е грижа, никой не може да те нарани. Да-а, запомни това, Трей Смит.

Трей Смит се изправи лице в лице с Леди Кокс, а помежду им остана наредената за закуска маса в ранчото на Том. Лицето му беше изкривено от гняв и видя, че момчето уплашено отстъпи назад. Трей не знаеше къде е Джейсън в момента, но се радваше, че няма да бъде свидетел на разговора им.

— Уморен съм от номерата ти, момче! — изръмжа Трей. — Следващият път, когато се изпречиш на пътя ми, ще си го платиш двойно. Разбра ли?

— Беше само шега — измънка Леди. — Нали никой не е пострадал?

— Да, по чудо — изстреля думите Трей. — Омръзна ми да ти давам един и същи урок всеки път. Казвам ти съвсем ясно — откажи се!

— Или какво? — вирна брадичка Леди.

— Или... — Трей се наведе напред и му прошепна нещо. Отдръпна се и видя, че лицето на хлапака беше преbledняло.

— Няма да го направиш... По дяволите, не можеш!

Том удари с лъжица по масата.

— Не знам какво ти е казал, момче, но се обзалагам, че не само може, но и ще го направи, ако го предизвикаш.

Леди се завъртя към сестра си за помощ.

— Рейчъл?

Изпълнена с вина заради удоволствието, което беше изпитала снощи в обятията на Трей, тя почувства как страните ѝ пламнаха при молбата на Леди.

— Да, Рейчъл. — Тонът на Трей беше изпълнен със сарказъм. — Скачай и спасявай отново главата на брат си.

— Бъди справедлив, Трей — примоли се тя. — Леди не е искал да те нарани.

Трей се изправи и я погледна унищожително.

— Ако излъжеш за едно, с положителност ще излъжеш и за второ — каза той. — Край. Измивам си ръцете от цялото семейство Кокс. Вървете всички по дяволите!

Рейчъл зарови лице в треперещите си ръце и остана така, докато шумът от отдалечаващите се стъпки заглъхна. Едва тогава погледна Том.

— Ако този мъж е Тагърт, аз съм Мери, кралица на Шотландия! — проплака тя. — Не мога да издържам повече. С Джейсън се връщаме в града.

— Имам нужда от теб тук — упорито поклати глава старецът. — Направи ми лична услуга и продължи да обработваш тези документи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Трей знаеше какво иска да направи, но за първи път през своя живот, нямаше представа как да го постигне. Желаше да замине... Да напусне Шоудаун, да напусне Тексас. Но не искаше да обиди Том.

Джес се обади след около седмица и Трей не издържа.

— Човече, подивявам тук! — изгърмя той. — Липсват ми силните светлини на големия град.

— Не можеш ли да издържиш още малко? — измъчено прозвуча гласът на Джес. — Том казва, че вдовицата на детектива е изпратила нов плик с документи. Рейчъл почти е приключила, стигнала е до последното поколение и ако имаш още малко търпение...

— Дявол да го вземе, не искам някакъв си мъртъв детектив да ми казва, че съм Тагърт, когато аз знам, че не съм. Охарчих стареца достатъчно.

— Дядо казва, че вършиш работа за двама. Освен това в твое лице старецът има постоянен събеседник, а и момчето на Рейчъл получава необходимото внимание. Дядо смята да ти плаща...

— Дума да не става, приятел. Дойдох тук, за да се възстановя. Вече съм добре. Уморих се да се мотая наоколо. Искам да се върна към моя собствен живот.

Два дни по-късно той все още размишляваше как да постъпи, когато закара Том и Джейсън в града. Колкото повече оставаше в Тексас, толкова по-трудно щеше да му бъде да си тръгне. По дяволите, все още дори не беше отварял въпрос за заминаване пред стареца.

Той спря до железарския магазин, за да свали двамата си спътници. Имаше намерение да отиде до Сан Антонио, така без причина, просто да се разсее.

Старецът и момчето щяха да вземат Рейчъл от библиотеката след няколко часа и да се върнат в ранчото, а Трей щеше да се прибере след ден — два.

Освен ако не измислеше благовидна причина, за да не се върне изобщо.

— Какво ще кажеш за чашка кафе, преди да хванеш пътя? — покани го Том и задържа вратата на колата отворена.

— Разбира се — съгласи се Трей. — И без това исках да ти кажа нещо.

— Ще отида да си взема сладолед. — Джейсън се обърна към Том. — Ще се срещнем при мама в пет часа.

— Имаш ли пари? — спря го Трей. Защо, по дяволите, го попита? Не беше отговорен за него.

— Ще взема от мама — усмихнаха се големите и така познати очи на Джейсън.

— По-добре, не я безпокой! — Трей извади една шепа монети и му ги предложи. След моментно колебание детето протегна длани, за да поеме щедрия дар.

Трей остана загледан след малкия, докато той тичаше надолу по улицата, с книга под мишница. Беше чудесно момче. Дяволски чудесно момче!

С дяволски трудна майка!

Трей последва Том в магазина. Старецът приятелски кимна на собственика и поведе спътника си към задната част, за да се почерпят.

— Какво си наумил? — попита Том, докато чакаше кафето да изстине.

— Мисля да си тръгвам — Каза го направо, нямаше какво да увърта.

— Рейчъл още не е завършила — светнаха с познатия упорит блясък очите на Том. — Защо бързаш?

— Човече, не ме свърта вече тук! Не издържам!

Том се намръщи. Внезапно избухна в смях.

— Знам какъв ти е проблемът, синко. Имаш нужда някой да укроти палавника ти.

— От какво имам нужда?! — Трей изумено се втренчи в стареца. — Ти стар...

— Шокирам те, нали? Мислиш, че вие младите сте го измислили, но аз ще ти разкажа, че по мое време...

— Той погледна към тавана и се ухили. — Разбирам, че не си намерил своята Лизи. Много лошо, може би ще намериш лек за болката си в Сан Антонио.

Трей стисна така здраво пластмасовата чашка, че тя изхрущя и разплисканото горещото кафе обля ръката му.

— Няма начин. Не е здравословно да се спи с непознати, стари хитрецо.

— И за това помислих — ухили се по-широко Том. — Ето, имам нещо за теб. — Той извади от джоба си малък пакет. — Джони, аптекарят, за малко не получи сърдечен удар, когато ги купих и не казах за какво са ми. По дяволите, той е само на седемдесет и това ще го обнадежди.

Трей погледна кутията с презервативи, а след това осемдесетгодишния джентълмен, който му я предлагаше.

— По едно време си помислих, че вие със Сиси се... сприятелихте. Какво стана?

— Няма да стоя в някакъв железарски магазин в Тексас и да обсъждам сексуалния си живот с някой, който може да ми бъде дядо — заяви Трей.

— Но аз съм ти дядо, момче! — изсмя се Том.

— Нищо чудно и да си! — И тъй като не знаеше какво да прави с презервативите, ги пхна в джоба си.

— Нека и аз ти кажа какво мисля. — Старецът изведнъж стана сериозен. — Обикнах те така, както обичам Джес и Бун. Ние сме едно семейство и ти си включен в моето завещание наравно с тях. Няма нищо, за което да не можеш да говориш с мен, в това число и твоя... — той се огледа хитро наоколо и прошепна — сексуален живот.

— Ние не сме едно семейство — каза Трей през зъби. — Аз нямам семейство и никога не съм имал... и не желая да фигурирам в завещанието ти. По дяволите, вече говорихме за това! Нищо чудно, че тя ме смята за търсач на наследства. — Хвърли смачканата чашка в близката кофа и се отправи бързо към вратата.

Отново бягам, помисли си той. Така правя винаги, когато се затегнат нещата.

Дявол да го вземе, не искаше да го е грижа за Том или за когото и да е било друг в този град. Още повече за една упорита жена, която го караше да забрави всичко останало, освен желанието си за нея.

Излезе и видя Джейсън. Момчето беше застанало пред бара, ядеше лакомо голям сладолед и се усмихваше срамежливо на Дикси Бейкър.

Трей внезапно осъзна, че тревогите му нарастват.

Беше ясно като бял ден, че бащата на Джейсън е загиналият син на Дикси — Боби. Като криеше своята тайна, Рейчъл лишаваше сина си от баба, а Дикси — от внук.

Не беше честно.

И някой, за Бога, трябваше да направи нещо. Може би някой, който знаеше какво означава да израснеш като аутсайдер.

А сега? Е, библиотеката му беше на път.

Трей зави надясно на следващия ъгъл и на пресечката се размина с друга кола. Не разпозна автомобила, но със сигурност позна шофьора. И бутилката бира в ръката му.

— ... или ще се разсърдя и ще разруша вашата къщичка! — Рейчъл беше седнала на ниско столче в средата на полукръг от деца и държеше голяма книга с картинки в скута си. — Какво щяхте да направите, ако някой от вас е малко прасенце, а лошият стар вълк е застанал пред вратата? — попита тя захласнатата си публика.

Децата започнаха да се надпреварват да предлагат своите отговори: „Ще ударя този стар вълк по носа!“ „Ще се скрия под леглото!“ А Деби Сю промърмори: „Ще заплача!“.

Трей се ухили. Деби щеше да се разплаче, за разлика от другите две прасенца, а след това ще се измъкне през задната врата, преди да се разпадне къщичката. Хлапето беше голям шмекер.

Рейчъл продължи да чете и той остана до вратата, попивайки всеки неин жест и дума. Беше облечена с небесносиня рокля, която падаше на красиви дупли около нея. Косата й... беше вдигната на тила, а отделни къдри се спускаха около нежния овал на лицето и.

Господи, колко е красива, помпели си той. Не беше нито Рейчъл, нито Лиз, а съчетание на най-доброто от двете. Прииска му се да грабне в прегръдките си и да я отвлече.

По дяволите! Беше пристигнал ядосан, решен да постави открито въпроса за бащата на Джейсън, както и за пиенето на Леди. Знаеше, че няма какво повече да губи по отношение на Рейчъл — тя го избягваше упорито, след като я нарече Лиз.

Защо тогава така лесно се изпари гневът му? Беше прекарал часове в безрезултатни размишления, за да открие какво я отличава от

останалите жени, с които беше спал. Решително беше по-различна. Само един поглед към нея му беше достатъчен, за да я пожелае.

— ... и трите прасенца заживели дружно и честито — дочете приказката Рейчъл и затвори книгата.

Усмихнати родители започнаха да прибират децата си. Рейчъл отвърщаше мило на поздравите им, докато не видя Трей.

Трепна и видимо помръкна, но не се опита да го избегне. Като че ли имаше друга възможност, помисли си Трей и опита да си пробие път до нея. Видът ѝ издаваше решителност.

— Трябва да говоря с теб — каза Трей рязко, за да прикрие вълнението си.

— За какво? — повдигна вежди тя.

— Лично е!

— Нямам време за лични разговори, когато съм на работа. — Тя отнесе книгата до рафта и я сложи на мястото ѝ.

Това беше Рейчъл — място за всяко нещо и всяко нещо на своето място. За беда, в нейния живот нямаше място за Трей или за някой друг мъж. Когато се обърна и го видя все още до нея, тя се намръщи.

— Мислех, че си тръгнал за Сан Антонио.

— Да, тръгнах. Искам да кажа, че още не съм се отказал.

— Тогава да не те задържам.

— Значи отново ще се държиш като кралицата-дева — промърмори Трей саркастично и застана на пътя ѝ, когато тя се опита да мине покрай него. — Теб всяко нещо те разгневява. Наминах, защото брат ти и синът ти...

— По дяволите! — рече тя тихо, но гневно. — Няма ли да престанеш да се бъркаш, където не ти е работа?

— Аз не се бъркам, бях въввлечен в тази история — ядоса се той, без да обръща внимание на останалите чувства, които тя събуждаше у него. — Исусе, на коя планета живееш? Не можеш да стоиш винаги между тях и останалия свят. Пътят към ада е послан с добри намерения.

— Виж ти, кой го казва! — вирна брадичка Рейчъл и се опита да го заобиколи, но той пристъпи към нея. Тя се огледа с безпокойство. — Хората ни гледат — просъска. — Вече се говори за нас. Моля те, тръгвай си!

— За какво говорят? — грейна изведнъж лицето му.

— Очевидно... — страните ѝ поруменияха и тя отказа да го погледне в очите — някой ни е видял, когато се целувахме след падането ти от... — очите ѝ се присвиха — ... след скока ти от онази веранда.

— Искаш да кажеш, след като бях бутнат най-брутално — усмихна се той и внезапно се почувства по-добре. — Защо не им дадем нова тема за разговор?

Хвана я за раменете, притисна я към себе си и я целуна бързо и силно. Знаеше, че ще я вбеси, но да върви по дяволите! Тя имаше нужда да разбере, че светът няма да спре да се върти, ако Рейчъл Елизабет Кокс...

Звукът на плесницата през лицето му изхвърли всички мисли от главата му и той почти се завъртя на пети. Погледна я изненадано, без да осъзнае напълно шепота зад гърба си.

— Излез от библиотеката! — посочи вратата Рейчъл. — И не се връщай!

И той излезе, толкова ядосан, че измина около четирийсет километра с колата, докато осъзнае, че не беше изпълнил нито една от задачите, които си беше поставил, преди да влезе при нея.

— Ш-шт! Госпожица Кокс е в лошо настроение!

Рейчъл спря да разхвърля книги наоколо, пое дълбоко въздух и опита да се овладее. Усмихна се на Деби Сю, която шепнеше нещо на ухото на Тами Гарсия.

— Не, не съм в лошо настроение и за да ви го докажа, ще пусна Съни Бъни от клетката, за да си поиграете с него.

Докато двете малки момичета се радваха на клепоухия заек от детската библиотека, Рейчъл се опита да разбере защо беше толкова разстроена от разправията с Трей Смит от преди час.

Не можеше да мисли за него, без да си спомни нощта, прекарана в обятията му — но това беше грешка, отклонение в грижливо подредения ѝ живот.

Великолепна, божествена грешка, която си припомняше отново и отново. Тя беше нейната тайна, за няколко кратки часа той ѝ беше разкрил чувственост, преминаваща и най-смелите ѝ мечти... И тя ѝ се беше наслаждавала.

Не трябваше повече да допуска подобно отклонение. То представляваше заплаха за всичко, което ценеше. Или поне всичко, което беше ценно за нея, преди да срещне Трей Смит...

Сан Антонио беше пълен боклук. Нощният град изглеждаше безвкусен, а жените — достъпни и евтини в сравнение с Рейчъл Елизабет Кокс. И тъй като не беше пил, възможностите му за избор съвсем се стесниха.

Прекара два дни в обикаляне на туристическите забележителности. Разходи се из парка Брекърридж и забеляза едно момче, което му напомни Джейсън с желанието си да има малък модел на дизелов влак със същото име — „Орелът на Брекърридж“.

Трей бързо си тръгна. Нямаше нужда от тази гледка. Отмести очи и от младежа, който му напомняше Леди, тръгнал на разходка с хубаво момиче под ръка. Не издържа ши погледна бизнесмена с посребрената коса, седнал в хотелския бар да разправя дълги истории на някаква млада двойка.

Неговите истории нямаха нищо общо с тези на Том.

Ала нито една жена не му заприлича на Рейчъл или на Лиз. Единственото нещо, което го впечатли, беше музеят „Аламо“. Застанал в двора на мемориала, той с удоволствие проследи борбата на сто осемдесет и седем тексаски доброволци, били се до последния човек срещу хилядите мексикански войници.

На паметника, издигнат на площада, прочете името, което търсеше. Джеймс Тагърт! Потрепери, докато се взираше в гравиранието на мрамора имена. И докато стоеше там, го обхвана ново ужасно чувство. А какво ще стане, ако той действително принадлежеше към фамилията Тагърт?

Или към което и да е друго семейство. Не познаваше баща си, а майка му беше умряла, когато е бил на шест години, жертва на лекарска грешка или поне така му казаха. Единственото, останало му от тях, беше снимката от тяхната сватба. Прехвърлян от едно нюйоркско сиропиталище в друго, той беше успял да оцелее, за разлика от други, и стана самостоятелен и независим.

— Не искам да мисля за това! — промърмори на себе си той, застанал под палещото юлско слънце на средата на площада. Студена

пот се стичаше по гърба му, а стомахът му се беше свил на топка. Видя някои туристи да го поглеждат странно, а едно малко момиче направо попита:

— Какво му е на този чичко? — Майката бързо го дръпна за ръката и те отминаха.

Детето беше право. Вместо да гледа напред, той продължаваше да се обръща назад към миналото. Водеше го страхът. Не само от наркотиците, а от това да сподели живота си с някой друг.

Страхуваше се да разчита на другите, да се интересува от тях. Беше загубил всички, които някога беше обичал, и сега не смееше отново да рискува.

Възможно ли е Рейчъл да е изключение от правилото? А Том и Джейсън? Обърна гръб на музея и се отдалечи, като продължи да разсъждава върху нещата от живота.

Например Леди. Пиянството положително ще го обсеби, ако не се осъзнае навреме. И Рейчъл. Самоналоженого ѝ ограничение щеше да унищожи красивата дива чувственост, която притежаваше.

Том остаряваше. Честно казано, той вече беше стар. Нямах да живее вечно. А Джейсън, малкият Джейсън, който се опитваше да стане мъж без помощта на баща до себе си... Също като мен, осъзна Трей.

Винаги, когато започнеш да се размеква по този начин, той си повтаряше: „Стегни се! Справяш се чудесно и сам. Гледай си работата и не си пъхай носа в чуждите проблеми.“

Точно така, аз нямам нужда от тях...

Но те със сигурност имат нужда от мен, по дяволите, всеки един от тях!

Джейсън изтича навън, за да посрещне Трей. Рейчъл излезе на верандата и почувства облекчение, когато го видя. Подпря се на дървената колона и опита да се усмихне учтиво.

Липсваше ѝ. Господ да ѝ е на помощ, колко много ѝ беше липсвал.

Трей свойски прегърна момчето през раменете.

— Купих ти нещо — подхвърли той.

— Какво? — светнаха очите на момчето. — Книга?

— Ти вече имаш една — подразни го Трей. — Нещо по-добро — футболна топка! Реших, че ще се позабавляваме добре... Какво има, хей?

— Не съм много добър по спортовете — наведе глава Джейсън и започна да рие с крак пред себе си. — Преди време Леди ми донесе топка за Коледа, но не ставам за играч.

Сърцето на Рейчъл се сви и тя пристъпи напред. Спря я бързия, предупредителен поглед на Трей.

— Хей! — Мъжът хвана брадичката на момчето и повдигна главата му нагоре. — Леди показва ли ти как се играе с нея?

— Ами... обеща, но все е зает и...

Трей стисна зъби, но каза само:

— В момента съм свободен, така че имаме достатъчно време.

— Нищо не става от мен — поклати отново глава малкият.

— Слушай, момче! — убедително заговори Трей. — Съмнявам се, че някога ще влезеш в отбора на каубоите от Далас, но със сигурност ще те науча да се справяш в часовете по физическо и да ти бъде приятно. Ако не искаш, казвай още сега, защото аз нямам намерение да ти нареждам какво да правиш.

— 3-защо? — попита момчето, тъй като очевидно очакваше всички възрастни да го командват за едно или друго.

— Защото не съм твой баща. — Трей хвърли бърз поглед към Рейчъл.

— Бих искал да си. — Очите на Джейсън се разшириха от уплаха и той притисна устата си с ръка.

Трей беше не по-малко изумен.

Вратата зад тях се отвори и Том влезе да поздрави Трей с пристигането му, като по този начин разреши създаването на напрежение.

Рейчъл поднови работата си по сортирането на семейната документация на Том. Когато не беше в библиотеката, посвещаваше цялото си време на класифицирането ѝ.

Странно, но във всички кутии и купищата от материали, които прерови досега, не беше открила свидетелството за раждане на Трей. Прехвърли доста информация за мъжа, който беше негов евентуален баща. Дори притежаваше писмо на Джон Смит, написано през 1962

година до неговите родители, Барбара и Томас Тагърт Смит от Ню Орлиънс.

В него той с неприкрита радост говореше за своя малък син Томи и с не много възторг за съпругата си, наричайки я „онази жена“. Писмото не беше в плик и Рейчъл нямаше представа откъде е изпратено.

— Заета ли си? — подаде глава през вратата Трей.

Както се случваше винаги в такива моменти, сърцето ѝ подскочи при звука на гласа му, но тя отвърна хладно:

— Както виждаш. — Посочи купа около себе си и продължи: — Трей, ти каза, че майка ти се е казвала Линда, нали?

Той кимна и влезе. Не беше с обичайните си дрехи и макар да не я интересуваше как се облича, дълбоко в себе си отбеляза, че изглежда страхотно.

— А името на баща ти е било Джак. Дали е галено от Джон, как мислиш?

— Проклет да съм, ако знам — сви рамене той. — Рейчъл... — Той сведе очи, за да прикрие закачливите пламъчета в тях, — ... хайде да излезем.

— Много съм заета — каза тя, а сърцето ѝ отново прескочи.

— С какво? — не прие извинението ѝ той. — Правиш всичко това само заради стареца и двамата го знаем много добре. Да изпием по една бира в „Жълтата роза“. Ще потанцуваме, ще поговорим...

— Не ходя по барове. — Тя започна уж да прибира листовете, но само разбъркваше вече подредените. Тишината продължи прекалено дълго и тя вдигна поглед.

Срещна засмените му очи и чувствените устни, които произнесоха:

— Не ми разправяй небивалици, Лизи.

Тя се изчерви до корените на косите си.

— Забравила съм вече всичко — отвърна тя бързо. — Мислех, че и ти.

— О, ти малка... лъжкиня! Не ми казвай, че си забравила какво беше, голи под звездите...

— Моля те, замълчи! Някой може да те чуе. — Тя се огледа панически, но не откри нито Том, нито Джейсън.

— Само ние двамата! Ще се любим бавно и дълго. Да го направим отново, Лизи! — Той се наведе и опря длани на полираната дървена маса.

— Това не беше любов, а само секс. — Тя дишаше тежко, въпреки усилието да остане спокойна. Студени капчици пот оросиха челото ѝ. Искаше ѝ се да изкрещи: „Да!“ и да се хвърли в прегръдките му. Но това повече нямаше да се повтори, не и с него. Може би някой ден, с мъж, който ще я разбере и ще се интересува не само от тялото ѝ...

Той се наведе още по-близо, докато лицето му доближи на няколко пръста от нейното. Проблеснаха равните му бели зъби, бръчките на слабото му лице се открииха още повече.

— Знаеш ли, скъпа, Лиз не е твоята лоша страна, а най-хубавото в теб — импулсивността и спонтанността.

Той замълча и облиза устните си, а Рейчъл си представи всички неща, които биха могли да направят заедно.

— Лизи е тази част от мен, която е причинила всички неприятности в моя живот — каза тя, останала без дъх. — Минаха години, докато науча как да се контролирам... а сега се появи ти. Не, Трей, не си струва да рискувам.

Той се изправи с чувство на пълно безсилие.

— Както искаш. — Погледна я така, че тя цялата се разтрепери. — Може би ти можеш да забравиш, но аз със сигурност не мога.

Опитах се, Господ ми е свидетел, че се опитах да ѝ обясня, повтаряше си той, докато караше към града. Разочарованието му от нейния отказ го накара да потъне в мрачно настроение. Много странно, но първият човек, за когото помисли, когато влезе в Шоудаун, беше Дикси Бейкър. Позвъни ѝ, но отговори телефонният секретар.

„Ако е важно, потърсете ме между девет и десет часа вечерта или утре преди единайсет“. Нямаше нищо от рода на: „Благодаря за обаждането!“ или „Ще ви се обадя веднага щом се върна!“ Съвсем в стила на Дикси: „Постъпете така, както аз искам или вървете по дяволите!“

„Реших да ти простя, че си сноб, но ти пропусна тази възможност — остави ѝ той кратко съобщение. — До скоро виждане.“

Щеше да се радва на нейната компания, призна си той, докато оставяше пикапа на паркинга пред „Жълтата роза“. Барът беше сравнително оживен за сряда вечер.

— Какво ще поръчате? — появи се барманът.

— Сода с джин.

Веждите на мъжа се повдигнаха въпросително, но не каза нищо. Изглежда вече свикваше със странните навици на „проклетия янки“.

На Трей му се прииска да се напие, да хване някое хубавко лесно маце и да я остави да прави каквото иска с него. Огледа помещението и погледът му се спря на пищна блондинка, седнала с още няколко поневзрачни жени, близо до прозорците.

Тя забеляза, че я наблюдава и облиза устните си. Откровено одобрителният ѝ поглед се плъзна жадно по тялото му.

Трей преглътна тежко и започна да мисли за студен душ, леден поток и виелици, но това не му помогна.

Защо ли да не отиде и да използва „подаръка“ на Том? Тя приличаше на туристка, ще отидат до мотела ѝ и ще го направят, а след това ще се почувства значително по-добре.

Разбира се, че ще го направи, по дяволите! Защо Рейчъл го беше отхвърлила по този начин, когато имаше нужда от нея? А може би и Рейчъл се нуждаеше от него, докато той разсъждаваше не с главата си, а с друга част на тялото си.

Двете сътрапезнички на блондинката станаха и шумно се разделиха. Теренът вече беше чист. Ситуацията беше недвусмислена, дори без неонов надпис: „Вземи ме, твоя съм!“

Той взе чашата и се оттегли от бара. Не обичаше труднодостъпните жени. Имаше си граница и той я беше достигнал с Рейчъл.

Блондинката се усмихна и той се запъти към нея, но нещо привлече вниманието му — малка сребриста кола мина под прозорците с твърде висока скорост.

Веднага разбра, че е на Рейчъл и че нещо се е случило. Не знаеше как стигна до този извод, просто интуитивно го почувства. Кимна на русокосата и каза:

— Извини ме, може би някой друг път...

Остави чашата на масата и излезе тичешком от „Жълтата роза“.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Колата на Рейчъл беше спряла в забранената за паркиране зона пред малкия градски затвор. Трей изскочи от пикала и забърза към сградата.

Намери Рейчъл при шерифа Пит Сноу. Тя се обърна рязко при внезапното му нахлуване вътре.

— Ти? Това не е твоя работа, Трей Смит.

Видя зачервеното ѝ лице и опита да не се разсейва.

— Обаче аз искам да е моя работа. Какво е направил Леди този път?

— Защо си толкова сигурен, че е направил нещо?

— Стига, Рейчъл! — уморено въздъхна Пит. — Брат ти е истинско нещастие, което търси само време и място, където да се случи. Всички го знаят, дори този янки тук — завърши той с леко извинителен поглед.

— И тъй, какво е направил хлапакът?

Рейчъл му обърна гръб и Пит отговори вместо нея:

— Напил се и обърнал всичко с краката нагоре в „Аламо Кантина“. Затворих го да се поохлади малко. — Пит махна с ръка към полуотворената врата с решетки.

— Добро място за него — отбеляза Трей.

— Не! Пит, ти трябва да го пуснеш! — извика Рейчъл.

— Виж, Рейчъл, знаеш, че... — Пит имаше решителен вид, въпреки че се чувстваше неудобно.

— Ще платя за всички щети. Само го пусни, моля те! — Младата жена едва сдържаше сълзите си.

— Не, не трябва да го пускам — поклати упорито глава Пит. — Заради доброто на момчето.

— Ти не знаеш какво говориш! — Тя стисна треперещите си ръце. — Пит, ти познаваше баща ми. Той прекара много ноци в тази затворническа килия и това беше ли му от полза? Не беше. Само го

унижаваше пред семейството и целия град. Не мога да позволя да се случи подобно нещо и на Леди.

— Но баща ти беше такъв още преди да се родиш ти. А за Леди все още има време — възрази Пит. — Той е млад. Може би все още може да научи нещо, ако му помогнем. По дяволите, малката, не трябва да разглезваш момчето...

Лицето на Рейчъл пребледня и Пит млъкна. Безпомощно се обърна към Трей.

— Нека поговоря с нея — предложи младият мъж.

— С радост ви оставям. — Пит се насочи към вратата. — Отивам за чаша кафе и се връщам след няколко минути.

Трей изчака, докато шерифът излезе и се обърна към разстроената жена.

— Рейчъл, човекът е прав.

— Ти нищо не знаеш — избухна тя. — Защо поне веднъж не си гледаш работата?

— Ще цитирам Том, който казва, че сам си го търся. Не знам защо, но всеки път, когато се захващам с проблемите на другите, мен ме бият.

— Тогава не се намесвай. Върви си и свърши това, с което се беше заел.

— Съжалявам, скъпа — спомни си Трей блондинката и въздъхна отново, — но изпуснах кораба. Мога да ти кажа, че шерифът е прав. Леди ще се вразуми само по този начин, ако изобщо съществува подобна възможност. Остави го да си охлади главата тази вечер в затворническата килия, дай му време да преосмисли грешките си. Иначе следващият път ще ги повтори и ще загази пак. Рано или късно ще се провали.

— Голям специалист си по тези въпроси — погледна го тя презрително, но Трей видя и страх в очите и, — но самият ти почти не пиеш. Аз отраснах с алкохолик вкъщи и от личен опит зная, че с натякване нищо не може да се постигне. — Специалист! — възмути се тя и му обърна гръб.

Кръвта нахлу в главата му, а коремът му се сви на топка. Точно сега бе моментът да я остави сама да се оправя със собствения си живот, с този на брат си и на сина си, без да ѝ помага повече. През цялото време знаеше, че трябва да си тръгне, но сега наистина

трябваше да го направи и нищо не можеше да го спре. За своя изненада, той разбра, че я хваща за раменете и я обръща към себе си.

— Не исках да натяквам. А що се отнася до опита ми, моята възпитателка в дома за сираци пиеше. Една вечер се напи, падна върху електрическата печка и запали къщата.

— Съжалявам — изражението ѝ омекна, — но това е изолиран случай. Само защото един човек...

— Рейчъл, ти съзнателно си затваряш очите.

Тя се раздвижи и Треј осъзна, че ѝ причинява болка. Отпусна я леко, но не я освободи, страхуваше се, че ако го направи, тя ще си тръгне. А трябваше да я накара да го чуе.

— Едно от момчетата, с които живеех в този дом, загина в пожара. И двамата бяхме на десет години, рождените ни дни се разминаваха само с няколко седмици. Можех да бъда на неговото място, Рейчъл. Не знам защо, по дяволите, се случи така. Тогава осъзнах, че нищо в тоя живот не е сигурно. Тими беше... — Той изведнъж млъкна. Не беше си позволявал да мисли за Тими от много дълго време. — Той беше наистина добро дете, но това не беше достатъчно, за да го запази жив. Алкохолът го уби, а той дори не пиеше.

— Треј... — Тя изглеждаше уплашена. — Моля те, недей...

— По-късно друго момче умря от свръхдоза наркотици. Не бяхме близки. Той беше на шестнайсет, а аз на около единайсет. Смяташе се за много лош и действително беше такъв. А когато почина, майка му се разстрои психически и не можеше да разбере защо аз съм още жив.

— О, Треј... Колко ужасно е това за едно малко момче!

— Джейсън е малко момче. Ами ако по някакъв начин Леди го нарани, когато е пиян? — Тя трепна, но Треј беше безмилостен. Разтърси я силно. — Рейчъл, животът е пълен с трудни избори. Нямах намерение да се намесвам в проблемите на брат ти, но той затъва. А това не се отнася единствено до него, а и до тези, които повлича със себе си.

— Леди никога няма да нарани Джейсън или мен. Ние от семейство Кокс се държим здраво един за друг, защото това е всичко, което имаме.

— И ти мислиш, че аз съм заплахата за теб в този малък затънтен град? Помисли спокойно. Много по-вероятно е Леди да те провали,

отколкото аз.

— Не мога да стоя със скръстени ръце. — Тя затвори очи и на лицето ѝ се изписа болка. — Той е мой брат и аз го обичам — прошепна. — Когато обичаш някого, ти... му прощаваш всичко. Положително разбираш това.

Трей не можеше да си спомни някой да е правил това за него, освен може би Том. Какво ли би било да обичаш... или да бъдеш обичан... толкова много? Не можеше дори да си представи, тъй като не беше съвсем сигурен какво именно е любов. Беше убеден, че никоой никога не го е обичал, но и не го очакваше занапред.

— Разбирам само — каза той, — че Леди трябва да изсърба попарата, която си е надробил, а ти не му позволяваш. За негово добро, остави го!

— И така, какво да правим? — Вратата се отвори и Пит влезе в стаята.

Двамата мъже обърнаха погледи към Рейчъл. Тя беше възвърнала самообладанието си. Трей видя несигурност в очите ѝ, нещо, което липсваше преди, и почувства прилив на надежда, че сега тя ще постъпи правилно.

— Аз... аз искам... — Тя навлажни устните си. — Искам да освободите брат ми! — каза бързо и се обърна към Пит. — Аз ще възстановя щетите.

— Не постъпвай по този начин. — Разочарованието надделя. — Той само...

— Трябва! Моля те да ме разбереш. Нека само да обещае, че ще опита да бъде по-добър. — Рейчъл се обърна към Пит. — Мога ли да го видя сега?

— Разбира се, защо не? — въздъхна шерифът и посочи вратата.

Тя излезе, без да погледне към Трей. Пит възмутено вдигна очи и я последва.

Трей отиде до прозореца и се загледа в мрачната улица. Какво, по дяволите, чакаше още? Рейчъл отхвърли и него, и съвета му, а той продължаваше да стои като вкаменен, заплетен в проблемите ѝ.

Вътрешната врата се отвори с трясък и Леди застана на прага с пяна на устата.

— Ти, копеле! — изкрещя той. — Мислиш, че не чух какво каза? Как си позволяваш да настройваш собствената ми сестра срещу мен?

— Той пристъпи напред с вдигнати юмруци.

Трей се загледа в хлапака, който му беше причинил толкова неприятности. Стига! Търпението му се изчерпи.

— Твърде дълго се занимавам с теб, момче! Искаш да си уредим сметките сега? Съгласен съм!

Леди изрева и се нахвърли върху него. Трей пристъпи напред, за да го посрещне и в същия миг си даде сметка кое е това момче, видя и ужасът, изписан на лицето на Рейчъл.

И вместо да го натупа, както му се искаше, отстъпи встрани, с лекота подхвърли Леди във въздуха и го повали по гръб. Младежът остана да лежи неподвижно на земята.

Трей се наведе над победения противник. Силни алкохолни изпарения го удариха право в лицето и той се дръпна назад. Съжаляваше, че всичко приключи толкова лесно и бързо.

— Сестра ти заложи името си за теб. Ако я изложиш, аз лично ще ти нашаря задника и дълго няма да можеш да седнеш на него. Разбра ли?

Леди се преобърна по корем и се изправи на колене. Главата му се люшкеше напред-назад. Овладея се и се изправи.

— Защо не ми се разкараш от главата? — извика той вбесен. — Писна ми всички да ми казват какво трябва и какво не трябва да правя! — Той погледна към Рейчъл с кървясали очи. — В това число и ти!

— Хайде да се прибираме у дома, Леди! — Тя протегна успокоително ръка към него. — Ще ти сваря горещо кафе и ще поговорим. Никой не се опитва да ти нарежда какво да правиш. Ние само сме разтревожени, това е всичко.

— Той да се тревожи за мен? — Леди хвърли презрителен поглед към Трей. — Той ме направи за смях.

— Ти се държа като истински глупак, момче! — поправи го Трей. — При това на няколко пъти.

— И той ми открадна Джейсън... Искам да кажа, неговата привързаност. — Леди присви зачервените си очи.

— Грещиш! — Вниманието на Рейчъл беше насочено към ядосания млад мъж. — Джейсън те обича.

— И теб... той и теб ще открадне. Проклет янки! — Леди гледаше Трей с открита ненавист. Беше очевидно, че момчето ще продължи да си отмъщава при всяка възможност. Но за негово

съжаление вече знаеше, че няма никакъв шанс да успее. — Каква полза? Никой от вас не разбира. — Той се обърна и, олюлявайки се, тръгна към изхода. Рейчъл понечи да го последва, но Пит я хвана за ръката.

— Това момче пак не си извлече поука! — каза шерифът с отвращение. — Подпиши тази декларация, Рейчъл, а след малко, когато изляза, вероятно ще се наложи отново да го прибера тук. Защото той е все още безотговорен хлапак, каквото и да казваш...

— Нямам какво да кажа! — Тя изглеждаше напълно съсипана.

Трей стисна зъби. Трябва да бъде твърд. Няма да я прегръща и да я успокоява. Всичко ще бъде наред. Той ще се погрижи за това. Няма да ѝ помага да тича след неразумния си брат.

И тогава тя го погледна с изпълнени от болка очи.

— Ти беше прав — прошепна тя. — О, Трей, ти беше прав през цялото време.

Е, какво можеше да направи той след всичко това?

Тя се отправи към къщи, а Трей я последва с пикапа. Беше сигурна, че Леди ще се прибере, тъй като нямаше кола и не беше в състояние да отиде където и да било другаде.

На Трей не му беше необходима покана, за да я придружи, и тя му беше благодарна за това. Той наистина се държеше като джентълмен през цялото време. Тя си даваше сметка, че би могъл сериозно да нарани Леди в боя, без много усилия. Можеше и на нея да ѝ даде добър урок.

Но той не направи нито едното, нито другото. И все пак щедростта му не променяше факта, че беше сгрешила. Дължеше му извинение.

Леди не беше вкъщи. Заедно с Трей обиколиха всички стаи, но брат ѝ просто не беше там. Върнаха се в хола, притеснението и тревогите започнаха да преминават в гняв.

— Може да е решил да се поразходи — предположи Трей. Седна на дивана и протегна крака. — Все още беше твърде зле, когато излезе оттам.

Тя знаеше как изглеждат тези крака без джинси. Обзе я силно желание, устните ѝ пресъхнаха, а дланите ѝ се навлажниха. Как можеше да е толкова глупава? Такъв мъж се среща веднъж в живота, независимо дали беше Тагърт, или не.

— Може би — съгласи се тя с половин уста. Облиза устните си.
— Трей, аз... аз искам да ти се извиня.

— За какво? — свъсиха се тъмните му вежди.

— Първо, за това, че бях толкова сляпа по отношение на брат ми. Страхувам се за него, но още повече се притеснявам, че в неговото състояние може да нарани и някой друг.

Трей наклони глава на една страна и потупа мястото до себе си. Усмихна се предизвикателно. Беше едновременно и покана, и заповед. Погледна го и ѝ мина през ум, че едно решение сега би променило изцяло живота ѝ.

Но той искаше от нея да седне на дивана. Тя прекоси сковано стаята и се приближи.

Той взе ръката ѝ и започна нежно да гали пръстите ѝ.

— Какво е второто нещо? — попита той.

— В-второто нещо? — заекна тя.

— Ти се извини, че си била сляпа за брат си и сега чакам да ми кажеш за какво още искаше да ми се извиниш.

— За това, че не ти вярвах. — Тя сплете пръсти в неговите и ги стисна силно.

— Хей, аз не съм светец — почувства се неловко той. — Знаех, че си Лизи през цялото време и...

— Но аз бях тази, която се представяше за някоя друга. Беше глупаво и детинско.

— Да, но и аз не бях напълно откровен. При това направих Леди за смях.

— Той го заслужаваше.

— Вярно е. — Трей постави дланта ѝ върху гърдите си и тя почувства ритъма на сърцето му. Усмихна ѝ се палаво. — Освен това, с малко или повече хитрост те примамих в моето легло, спалния ми чувал.

— Заслужавах си го — пое си тя дълбоко въздух. — И се надявам, че ще го заслужа... отново. Знаем, че го искам.

— Нима чувам подобно нещо от сериозната и строга библиотекарка? — Той остана с полуотворена уста.

— Не мога да повярвам!

— Тогава ще ти го кажа съвсем ясно — преглътна тя тежко. — Желая те, Трей Смит. Или не се интересуваш вече от мен?

— Интересувам се! И още как! — Той погледна сплетените им ръце. — Не съм поглеждал друга жена, откакто срещнах Лиз в „Аламо Кантина“.

Той я прегърна през кръста и я сложи на коленете си. Рейчъл не можеше да повярва, че му позволи да го направи. Чувстваше се неловко и несигурно, но беше решила, че няма да допусне задръжките ѝ да развалят този миг.

Прегърна го през врата и притисна главата му към гърдите си, усещайки спокойствието и сигурността, които излъчваше неговата близост.

Прокара пръсти през косата му и се отдръпна леко назад, за да го погледне в очите.

— Не можеш да разбереш защо толкова ме тревожи общественото мнение, нали?

— Не, не разбирам друго. — Той я притисна до себе си. — Изчервяваш се — докосна лицето ѝ мъжът. — Боже мой, ти си толкова чиста и невинна!

— Не невинна, а скучна — наведе глава тя. — Никога не съм... се занимавала с нещо подобно преди.

— Нещо подобно на кое? — Той целуна нежната извивка на шията ѝ.

— На това, което се случи между нас. — Тя сякаш се страхуваше да го назове с точното му име, за да не изглежда глупава в неговите очи. — Любовна история, кратка среща в сеното или както искаш го наречи.

Той спря да я целува и я отдалечи, за да може да я вижда. Беше намръщен, а тя не можа да схване какво беше сбъркала този път.

— Изглежда ще наруша един от моите основни принципи — рече той и докосна леко лицето ѝ. — Не обичам да се меса в работата на другите, а още повече не обичам да задавам или да ми задават лични въпроси. Но този път искам да знам.

— Какво те интересува? — попита тихо тя и усети студената тръпка по гърба си.

— С колко мъже си спала?

— Какво значение има това? — настръхна тя. Никога не беше предполагала, че някой може да ѝ зададе такъв въпрос.

— Никакво, ако е повече от един — отвърна бързо той. — Никога нямаше да се държа така с теб, ако знаех, че си почти девствена.

— Не, не съм — възропта тя с половин уста. — Аз съм зряла жена и имам син.

— Наистина ли? Тогава отговори на моя въпрос. С колко мъже си спала досега? С изключение на мен, разбира се.

Неговата близост я завладяваше изцяло. Когато я докосваше и се взираше в очите ѝ, покоряващ и обещаващ в същото време, тя знаеше, че ще направи всичко, за да е доволен.

Освен да излъже. Облиза устните си. Трескаво търсеше начин да се измъкне от неговия разпит.

— Колко, Рейчъл Елизабет? По-малко от шест?

— Шест? За каква ме мислиш, за...

Твърде късно — тя видя, че ѝ се присмива. Нова гореща вълна обля страните ѝ.

— Стига, Треј. Караш ме да се чувствам неудобно.

— По-малко от трима?

— Не искам да говоря за това, разбра ли? — Обзета от внезапен порив, тя се наведе и го целуна по врата. С неочаквана за себе си дързост погъделичка кожата му с върха на езика си.

— Не, не разбрах. — Гласът му звучеше някак сподавено, дишаше учестено. — Каж ми, че си спала с повече от един мъж?

— Добре! — Тя целуна брадичката му.

— Исусе, успокой ме. За малко се бях притеснил. Значи... колко?

— Няма да оставиш този въпрос така, нали? — Той поклати отрицателно глава. — Тогава по-добре да ти призная. С един мъж и половина. Това е, сега доволен ли си? Целуни ме, Треј.

— Не толкова бързо. Един мъж и половина? Ще трябва да ми обясниш по-подробно.

— Бащата на Джейсън беше моята първа любов. Години по-късно, когато бях в колежа, се почувствах доста... неспокойна, така да се каже.

— Не, скъпа, аз имам друга дума за това — разстроена. И аз го изпитах неведнъж през последните дни.

— Е, на мен не ми се беше случвало. И обикновено... не ми се случва. Ти притежаваш някакъв особен талант да преобърнеш всичко в мен. — Тя погали лицето му и усети неговата гладка кожа.

— Не сменяй темата — предупреди я той, но гласът му звучеше дрезгаво. — Призна си за един. Какво ще кажеш за половинката?

— Както вече ти споменах, бях в колежа и срещнах едно момче, което ми харесваше. И реших, защо не? Всички го правеха. Но когато настъпи моментът, аз не можах да го направя. Той се съжали над мен и ние наистина спяхме заедно, но нищо повече.

— Защо не можа да го направиш, мила? Какво те спря?

— Ами... — намръщи се тя. Навремето не се замисли много над въпроса, защото реши, че ще загуби твърде много от това, което беше постигнала. Но сега щеше да загуби много повече. Имаше мъж до себе си, който я беше любил веднъж и тя се надяваше, молеше се, да го направи отново.

— Кажи ми какво те спря! — повтори той.

— Предполагам, че просто не съм... — За малко да каже: „Аз просто не го обичах достатъчно, така... както обичах Боби. Както обичам теб“. Но съвсем кратко допълни: — Предполагам, че времето не беше подходящо. А той беше джентълмен и уважи моите чувства.

Трей посегна към копчетата на блузата ѝ с решителен жест.

— Аз също уважавам твоите чувства, Рейчъл, но след минута или две... — Ръката му се плъзна под дрехата и пръстите му погалиха гърдите ѝ. — Искаш ли да се любим сега?

— Да, Трей... о, да! — Тя го погледна в очите. Искаше да прочете в погледа ѝ силното желание, което изпитваше към него. — Да!

Занесе я на ръце в спалнята, положи я на леглото и я обсипа с ласки. Внимателен и нежен, Трей се съобразяваше първо с нейните чувства и желания, а след това със своите.

Развълнувана, опиянена, с всеки изминал миг тя му се доверяваше все повече и повече. Това е мъж, за когото си заслужава да се грижиш, реши тя, сляла се напълно с него — мъж, когото да обичаш.

И тя го обичаше. Някъде далече в съзнанието ѝ се прокрадна мисълта, че този страстен отклик именно беше любов! Тя изстена в екстаз, притисна се плътно към него и разбра, че му принадлежи завинаги.

Върна се към действителността бавно, обвита в облак от щастие. Видя го до себе си, върху разхвърляните завивки, успокоен и доволен.

Той се протегна, обърна се към нея и се усмихна.

— Знаеш ли — промърмори той, — наистина си изключителна?

— Не. — Тя се смути отново и поклати отрицателно глава. — Но се радвам, че мислиш така.

— Мъж с моите изисквания не мисли, той знае — подхвърли закачливо той и се изправи. — Жаден съм. Да ти донеса ли нещо от кухнята?

— Не, за мен не — отвърна тя, — вземи само за себе си.

Приблужи се към него, докосна с устни тялото му, а езикът ѝ пробяга по загорялата му кожа.

— Беше чудесно, Трей! — възкликна тя. — Нищо не е било толкова хубаво, с изключение на първата ни среща. Оттогава съм като луда по теб, непрекъснато си припомням твоите ласки. А мислех, че повече никога няма да ми се случи нещо толкова вълнуващо.

— Не се тревожи, скъпа. Предстои ни още много. — Хвана я за раменете и я притисна в прегръдките си с кратка и силна целувка. След това я остави, изправи се и излезе от стаята с подчертано самочувствие.

Трей влезе в кухнята и се облегна на вратата. Стомахът му се сви и студена пот изби на челото му.

Какво, по дяволите, направи тази жена с него? Чувстваше се безпомощен с нея, невъзможно му беше да запази безразличието, което винаги му помагаше да поддържа една емоционална дистанция дори и с жените, които отвеждаше в леглото. Необходимо му беше да възстанови своята независимост. По възможно най-бързия начин.

Пристъпи сковано към хладилника, извади кутия с прясно мляко и отпи. Ето че един мъж можеше да се пристрасти към секса. Да се пристрасти към жената, която се любеше така невинно, сякаш беше девствена. Да започне да мисли за бъдеще с такава жена...

Той затвори рязко хладилника и силна тръпка премина през цялото му тяло. Не беше дори съвсем сигурен какво точно означава да обичаш. Никога не се беше влюбвал и не очакваше да му се случи в бъдеще.

Любовта не беше чувство, на което можеше да се разчита, и той отдавна беше отписал възможността да я открие.

Така, както и тя очевидно беше отписала секса. Смяташе го за излишен. И въпреки това не можеше да потисне известно чувство на гордост, че той, и само той, беше успял да я завладее, е, след Боби, разбира се.

Значително по-неприятно му беше да признае, че тя от своя страна бе на път да завладее самия него.

С млякото в ръка той се отправи обратно към стаята. Още сега щеше да каже, че си тръгва веднага, след като тя убеди Том, че Трей не е дълго търсения Тагърт. Дотогава биха могли да се радват на една връзка между зрели хора на базата на взаимна...

Входната врата рязко се отвори и изненадан Трей се спря, осъзнавайки изведнъж, че нямаше нищо на себе си, освен наболата брада и глупавото изражение на лицето си. На прага стоеше Дикси Бейкър с почти безумен поглед и с разрошена коса.

Но причината за това явно не беше срещата ѝ с голия мъж. Погледът ѝ премина покрай него сякаш подобни гледки виждаше всеки ден от седмицата и два пъти в неделя.

— Трей, Рейчъл тук ли е? — пристъпи тя неловко.

— Да, вътре е — посочи той с глава към спалнята. — Какво има, Дикси?

— Става въпрос за Леди. — Гласът ѝ беше отчетлив, но напрегнат. — Катастрофирал е. Карал е по тесния път надолу към „Завоя на мъртвеца“ заедно с Джейсън и...

— Не! — Рейчъл се появи на вратата с разрошена коса и небрежно наметната роба. Имаше вид на жена, която тъкмо беше правила любов... и можеше всеки момент да припадне.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейчъл изкрещя името на сина си и панически нахлу в стаята. Трей я хвана за рамото, за да не се нахвърли върху Дикси в обзелия я ужас и объркване.

— Джейсън е добре! — каза бързо възрастната жена и отстъпи крачка назад. — Той е навън в колата ми...

— Не ви вярвам! — Рейчъл опита да се освободи от ръцете на Трей. — Ако е добре, защо не влезе?

— Защото се страхувах, че ще реагирате тъкмо по този начин. Момчето не трябва да ви вижда в това състояние — продължи Дикси с поглед, вперен в Рейчъл, очевидно решила да се абстрахира от сцената пред себе си.

Думите очевидно достигнаха до съзнанието на Рейчъл и Трей почувства как тя се олюля в прегръдките му.

— Съжалявам! — задавено промълви младата жена. — Вече съм по-добре. Моля ви, разкажете ми какво се случи!

— Разбира се, мила! Връщах се вкъщи след обичайната си разходка до Руби Търнър. Големият кадилак на Том беше пред мен и през цялото време се движеше на зигзаг по пътя. Последвах го почти инстинктивно, когато пое към „Завоя на мъртвеца“. — Тя замълча за момент. — Благодаря на Бога, че го направих, защото колата не успя да вземе завоя.

— Леди ли беше на волана? — попита тихо Рейчъл.

— Да! И Джейсън беше с него, но предпазният колан го е спасил от сериозно нараняване. Брат ти направо изхвърча от колата. Наоколо имаше... — Гласът на Дикси потрепери и Трей осъзна колко кошмарно е било за нея да пристигне първа на местопроизшествието. — Имаше много кръв, но линейката пристигна бързо. Взех Джейсън с мен, за да му спестя ужасното преживяване. — Изведнъж тя се усмихна. — Той е толкова добро момче, Рейчъл. Възпитала си го чудесно.

— Благодаря! — рече притеснено младата жена. — Лекарят прегледа ли Джейсън?

— Да! Доктор Престън каза, че утре ще има болки от ожулванията и натъртванията, но бързо ще се оправи. А Леди... Е, поне има надежда. Ако беше видяла как излетя колата на онзи завой, щеше да си благодарна, че е останал жив.

— Трябва да видя Джейсън. — Тя се отдръпна от Трей, но спря, обзета от друга мисъл. — Не, ще отида до болницата! — Погледна безпомощно Трей, сякаш търсеше съвет.

Дикси също го гледаше... Вече с неприкрито изумление, сякаш едва сега беше осъзнала, че е съвсем гол. Проследявайки погледа ѝ, Рейчъл пребледня. Усмивката на Трей не изглеждаше съвсем на място, но при дадените обстоятелства би трябвало да се гордее, че успя да се усмихне въобще.

Рейчъл застана пред него и разпери широко ръце.

— Не е това, което си мислите! — обясни тя развълнувано.

Извитите вежди на Дикси говореха друго.

— Скъпа моя, точно това е, което си мисля — каза спокойно тя. — Не съм паднала от Луната. Просто не би могло да бъде друго.

— Но всъщност...

— Не се притеснявай. В болницата вероятно имат нужда от теб. Защо да не взема Джейсън с мен вкъщи?

— Но... — Рейчъл се огледа отчаяно. — Той не ви познава.

— О, разбира се, че ме познава. Разговаряли сме много пъти.

— Но той ще се уплаши... Ще се тревожи за вуйчо си.

— Ще се уплаши и разтревожи много повече, ако види майка си, изпаднала почти в истерия — подхвърли язвително Дикси.

— Но...

Трей знаеше какво иска да каже Рейчъл: „Но аз се страхувам да го изпратя с вас, защото сте негова баба, а не знаете това!“ Съжали я и се намеси.

— Това е най-доброто разрешение, скъпа! Болницата не е място за деца. — Той се обърна към възрастната жена и срещна изпълнения ѝ с надежда поглед. — Благодаря, Дикси! Ще ти се обадим, преди да дойдем да вземем момчето.

— Няма нужда да бързате! — грейна лицето ѝ. — Детето може да остане и през нощта. Стаята на сина ми... Мога да настаня Джейсън там.

Рейчъл трепна при споменаването на сина ѝ, но с нищо друго не показа безпокойствието си.

— В такъв случай, много ви благодаря! — отговори тя. — Кажете на Джейсън, че го обичам и скоро ще му се обадя.

— Разбира се. Ще се моля за брат ти! — Преди да излезе, Дикси се обърна и добави: — Рейчъл... искам да ти се извиня за думите си онзи ден.

— За к-какво?

— За ябълката, която не пада по-далече от дървото. Изрекох го, без да се замисля, макар че това не ме оправдава. Трей каза, че си ме чула. — Дикси се усмихна криво. — Нарече ме сноб.

— Нарекъл ви е сноб? — изумено я погледна Рейчъл.

— Не мисля, че е прав, разбира се, но... се опитвам да видя нещата от неговата гледна точка... — Като че ли искаше да каже още нещо, но се отказа в последния момент. Излезе от стаята и затвори внимателно вратата след себе си.

Рейчъл се обърна рязко към Трей и той видя паниката в очите ѝ.

— Всичко ще бъде наред! — обеща, без да е съвсем сигурен, че казва истината. — Хайде да се облечем и да отидем в болницата.

Все още не бяха стигнали, когато почувства, че го обзема познатият ужас.

Рейчъл се облегна отмаляла на вратата на болничната стая. Беше като изстискана. Брат ѝ все още не беше дошъл в съзнание, въпреки намесата на хирурзите и никой не се наемаше да каже дали ще оживее.

Но тя нямаше намерение да се предава тъкмо сега. Потърси с поглед Трей — единствения източник на сила и подкрепа в този момент — и го откри в другия край на чакалнята. С мрачно изражение стоеше до вратата. Спря там още когато влязоха и категорично отказа да продължи. Не поиска да влезе дори в стаята на Леди.

Не трябва да се учудвам, помисли си Рейчъл уморено. С положителност между брат ѝ и мъжа, който означаваше толкова много за нея, не съществуваха приятелски отношения.

— Как е той? — попита Трей, без да я погледне.

— Не съм... съвсем сигурна. Доктор Престън изрази сдържан оптимизъм, но Леди изглежда ужасно, с всички тези тръби и игли...

Преливат му кръв и...

Трей потърси стол и седна. Изглеждаше пребледнял.

— Няма нужда от всички подробности — промърмори.

— Добре! Няма де те отегчавам с тях. — Беше засегната от очевидната липса на интерес. Огледа се за телефонен автомат. — Трябва да се обадя на Джейсън.

— И какво ще му кажеш? Все още нищо не знаеш.

— Не трябваше да го оставям при госпожа Бейкър. — Думите ѝ прозвучаха доста рязко и тя се смути. Преди да успее да се извини, Трей грубо се разсмя.

— Трябва да си благодарна, че имаше къде да оставиш момчето. Дикси ще се грижи добре за него.

— Без съмнение и за нас също!

— Какво искаш да кажеш? — процеди през зъби Трей.

— Сигурна съм, че Дикси Бейкър се забавлява чудесно с клюките в града. Вероятно вече е разпространила добрата новина: „След като е Кокс, винаги ще си остане Кокс. Кръвта вода не става.“

— За какво говориш, по дяволите? — проблеснаха гневно очите му.

— За положението, в което ни завари Дикси. Ти беше съвсем гол, а аз — полуоблечена.

— Е, и какво от това? Срамуваш ли се от мен?

— От теб?! Не! Срамувам се от себе си. — Тя седна до него и закри лицето си с длани. Чувстваше се смазана от тежестта на тревогите и разочарованието от неговото неразбиране. Вдигна поглед и болезнено осъзна, че този непознат мъж не беше нейният любовник, в чиито прегръдки бе открила небесна благословия. — Ти си причината моята репутация да рухне отново — избухна тя — и никога вече няма да успея да я възстановя. Надявам се, че си щастлив!

Тя скочи на крака и го изгледа гневно, макар някъде дълбоко в себе си да усещаше, че не е справедлива.

— Не, не съм щастлив! — отговори той грубо, изгубил самообладание. — Дикси Бейкър е почтена жена, не идеална може би, но поне имаше достатъчно смелост да ти се извини. Тя няма да каже и дума за „компрометиращото положение“, в което ни завари! — Той почти изкрещя последните думи и минаващата покрай тях сестра стреснато ги изгледа, преди да продължи по коридора. — Но дори да

го направи — продължи той безмилостно, — какво от това? Не ме интересува дали целият свят... — Той внезапно замълча, без да довърши мисълта си.

— Дали целият свят какво? — извика Рейчъл. — Дали целият свят ще узнае, че съм спала с госта на Том Тагърт, проклетия янки ли? Да, това ни най-малко няма да развали репутацията ти, нали? Но какво ли изобщо би могло да те засегне.

Не го беше грижа дали целият свят щеше да разбере, че я обича...

По дяволите, не! Той се интересуваше от Рейчъл Кокс, можеше да го признае. Но само толкова.

На първо място, това е невъзможно. Тя държеше на хорското мнение повече, отколкото на него.

Нейната проклета репутация! Откакто бяха влезли в тази дяволска болница, Рейчъл сякаш се страхуваше да го докосне или да приближи до него.

И именно защото се интересуваше от нея, щеше отново да се намеси в нейните работи, колкото и неприятно да ѝ беше.

— Ако използваше половината от времето, през което мислиш за общественото мнение, за да живееш, щеше да се чувстваш далеч по-щастлива.

— Виж ти, кой ми дава съвети! Човек, за когото щастието се изразява в преобръщане на коли и премятане по стълбища.

Трей се ядоса. Беше безсмислено да седи в тази проклета болница и да спори с жена, чийто интерес беше насочен само към тялото му. Защо да щади чувствата ѝ? Ще ѝ каже направо какво мисли, а след това ще приключи с цялата история.

Сграбчи я за раменете и впери поглед в нея.

— Ако Леди прескочи трапа, остави го да живее своя собствен живот. И позволи на Дикси Бейкър да опознае своя внук!

— Д-Дикси Бейкър... — Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. — Какво искаш да кажеш? Не говори такива неща!

Коленете ѝ се подкосиха и той я настани на близкия стол. Изглеждаше на ръба на припадъка, но Трей реши, че ще я остави сама да се справи.

— Боби Бейкър е бащата на Джейсън — рече тихо мъжът.

Очакваше, че ще отрече веднага, но след дълга, мъчителна пауза тя промълви:

— Как разбра?

— Беше само предположение. Понякога е по-лесно за външен човек да види, че две и две прави четири. — Прониза го болка. Външен човек! Където и да отидеше, винаги беше аутсайдер. И винаги щеше да бъде.

— Няма да кажеш на никого, нали? — погледна го тя с умоляващи очи. — Обещай ми!

— Не мога! — Той усети силна болка в стомаха. — Някой трябва да им каже! И това си ти, Рейчъл!

— Не, нищо не разбираш! Това означава само по-тежък кръст за Джейсън.

— Грещиш! Най-лошото за едно момче е да не знае нищо.

Беше вярно. Той не знаеше нищо за своя баща и това го беше преследвало през цялото му детство, продължаваше да го измъчва и сега. Толкова му беше липсвала емоционалната поддръжка, която дава семейството. Би бил безкрайно щастлив да открие, че някъде съществува баба или баща... Някой, който го обича.

Някой далечен чичо... като Том Тагърт. Трябваше да признае, поне пред себе си, че се надяваше в неговите вени да тече кръвта на Тагърт.

— Говориш за себе си, а не за Джейсън — потрепери гласът ѝ.

— Да, може би. Вероятно! — усети познатото вътрешно сковане, от което бягаше през целия си живот. Но сега не можеше да избяга, не ставаше въпрос само за него. — Леди и Джейсън...

Излязлата от стаята на Леди сестра приближи до тях и се усмихна.

— Добре ли си, мила? — обърна се тя към Рейчъл.

— Да... предполагам. Случило ли се е нещо, Джени?

— Не. Искях само да ти кажа, че след малко докторът ще дойде да поговори с теб. Искаше да бъде сигурен, че ще го чакаш.

— Ще бъда тук — отвърна тя сковано.

— Чудесно — усмихна се Джени и забърза по коридора.

— Говореше за Леди и Джейсън! — поднови разговора Рейчъл.

— Привързах се към тях! Брат ти е магаре, а синът ти — доста изнежен и въпреки това ги чувствам близки. Знаеш ли защо? Напомнят ми за самия мен — изпусна той дълго сдържана въздишка. — Леди притежава моята дива жилка, доведена до крайност, докато Джейсън е

другата страна на медала — едва доловимо твърд, но достатъчно, за да се пребори. И на двамата ще им бъде от полза да получат първоначален тласък в живота.

— Аз положих толкова усилия! — замъглиха се със сълзи очите й. — Защо не е достатъчна само любовта?

Лицето му се изопна, беше му е неприятно да обсъжда точно този въпрос.

— Не знам! А може би понякога е достатъчна. — За мен щеше да бъде достатъчна, мина му през ума. — Винаги съм бил сам и никога не срещнах любовта, така че не мога да преценя.

— Това е ужасно, Трей. Съвсем нищо ли не знаеш за твоето семейство?

— Почти нищо — отвърна той. Странно! Беше прекарала седмици наред, заровена в архивите на фамилията Тагърт, а едва днес го попита за неговото семейство. Вероятно досега не му е вярвала и не е виждала смисъл да го разпитва?

Трей извади портфейла от вътрешния си джоб и го отвори. Разрови събраните бележки, рецепти, сметки и отдели малка, измачкана в ъглите черно-бяла снимка. Вгледа се в лицата на мъжа и жената, които бяха на нея.

Неговите родители! Това беше всичко, останало му от тях. Бяха се снимали в деня на своята сватба и се усмихваха щастливо. Той беше облечен в униформата на морски офицер, а тя — в тъмна рокля на цветя, тежка брошка завършваше високата бяла яка. Държеше в ръцете си малък поизвяхнал букет.

Трей не си спомняше да е виждал майка си толкова щастлива, а баща си не помнеше изобщо. Но не бе забравил нощите, в които криеше снимката под възглавницата си.

Това започна след смъртта на майка му, когато го настаниха в сиропиталището. Мечтаеше за деня, в който баща му ще дойде и ще го отведе със себе си, но този ден никога не настъпи.

Най-накрая му съобщиха, че баща му вече не е между живите. Той разбра какво означава това, но не повярва и продължи да мечтае.

Някъде трябваше да съществува някой, който го обича.

Беше само въпрос на време този някой да го открие. Дори когато порасна достатъчно и можеше вече сам да се грижи за себе си, никога

не му хрумна да започне издирване. Всъщност тази мисъл му дойде едва сега.

Не искаше Джейсън да има същите безнадеждни мечти. Момчето нямаше баща, но имаше баба, готова да му даде цялата си обич.

Вдигна поглед и видя, че Рейчъл го наблюдава със странно напрегнато изражение.

— Искам да ти разкажа нещо — чу той собствения си глас, — нещо, за което не съм говорил с никого. — Той си пое дъх. — Ако искаш да чуеш...

— Да, искам! — прошепна тя.

— Става въпрос за моя страх от наркотиците, иглите, болниците...

— Не е необходимо да говориш, ако това те притеснява.

— По дяволите, ето че започваш отново! — Той едва успя да овладее гнева си. — Трябва ли винаги да се опитваш да улесниш човека срещу себе си? Понякога лесният начин невинаги е най-добрият.

— Извинявай! Помислих си, че ако не искаш да говориш за...

— Дявол да го вземе, не! Не искам да говоря за това. Но ако го бях направил преди години, може би вече щях да съм го преодолял. А аз очевидно все още не съм.

— Разкажи ми тогава — седна тя и посочи мястото до себе си. — Ако мога, ще ти помогна.

Стиснал снимката на родителите си, които го бяха предали, разказа на Рейчъл как се чувства човек, видял действието на наркотиците върху най-близките си хора.

Разказа ѝ за кошмарните нощи, прекарани в отделенията за спешни случаи, далеч по-различни от тази тиха и спокойна болница, за многобройните пияници и подивелите наркомани, уморените лекари и сестри, оцелелите и тяхната болка.

— След време сякаш претръпнах и вече нищо не ме интересуваше — завърши той. — Така беше по-лесно.

— Не ти вярвам — поклати глава Рейчъл. — Ако беше така, надали сега, след всичките изминали години, щеше да си толкова разстроен.

— Няма значение! Важното беше да не позволя на онези копелета да ме хванат. Най-добрият ми приятел умря. — Пот изби на

челото му, а сърцето му бясно заби. — Намерих го с иглата... забита във вената му. — Той притвори очи. — След това те дойдоха за мен.

— Кои те? — погледна го Рейчъл недоумяващо.

— Знаех откъде е взел наркотика, който го уби. Онези хора се страхуваха, че ще се разприказвам. Един ден ме завлякоха на улицата и... — Той потрепери, неспособен да продължи.

— Господи, те са ти дали наркотици? — прошепна тя и Треј видя ужаса в очите ѝ, който сякаш бе отражение на собствения му смъртен страх.

Той кимна. Устата му беше пресъхнала и му бе трудно да говори.

— Събудих се в болницата, където бях виждал как хората умират. Само че този път беше мой ред. Дойде моето момиче... Беше с баща си, който не повярва и дума от обясненията ми. Тя беше прекрасно момиче, но...

— Значи си нямаш никого, Рейчъл.

Тогава бе изплувал от ужаса тогава и стигнал до другия бряг, бе успял отново да намери радостта от живота.

— Така е големият град. Веднага след като излязох от болницата, се заклек, че няма да допусна никого до себе си с игла в ръка. Предполагам, развих фобия на тази тема. Не мога да понасям такива неща. Това са моите патила — сви нехайно рамене той, сякаш всичко бе отминало. — Много по-лошо е положението с брат ти. Той злоупотребява с алкохола.

— Да, може би, но ти не разбираш — размърда се тя неспокойно на стола. — Ние имахме баща, да, физически той беше при нас, но когато пиеше... Беше ужасно за Леди. Чудя се дали е по-добре да имаш лош баща, или изобщо да нямаш?

— Не зная. И аз бих желал да съм наясно. — Искаше му се да знае още много други неща. Например защо ѝ разказа всичките си тайни. Може би споделянето на тези тежки спомени по-късно щеше да го облекчи, но сега чувстваше само безкрайна умора.

За момент потънаха в мълчание. Ръката ѝ докосна пръстите му и той трепна.

— Може ли? — попита Рейчъл и, срещнала недоумяващия му поглед, посегна внимателно към снимката в стиснатите му ръце. Гледа я дълго време. — Той е изключително привлекателен — заяви накрая. — Много приличаш на него.

— Така ли? — сви безразлично рамене той.

— И майка ти е много красива — кимна тя. — Брошката...

В този момент към тях приближи доктор Престън. По лицето му се четеше загриженост. Трей се изправи и инстинктивно отстъпи назад.

— Докторе, как е той? — потрепери гласът на Рейчъл.

— Успокой се. — Лекарят се усмихна и подаде ръка на Трей. — Радвам се, че в този труден за нея момент има кой да я подкрепи.

— Защо? Толкова ли е зле момчето?

— Още един песимист, а? — направи гримаса докторът. — Всъщност започвам да виждам известно подобрение. Досега му преливахме кръв...

Стомахът на Трей се сви и нещо сякаш се преобърна в него.

— ... но привършваме наличните банки.

— Не можете ли да намерите още? Ако има нужда от кръв, аз...

— Тя веднага навих ръкава си, сините ѝ вени ясно изпъкнаха под тънката кожа.

На Трей му прилоша и за момент му се стори, че ще се строполи на земята. Стисна здраво зъби, загледа се в ухото на доктора и се опита да мисли за слънце и чист въздух.

— Кръвните ви групи са различни, мила. На Леди е АВ-отрицателна, а тя много трудна се намира. Вероятно ще имаме проблеми...

Моята кръвна група, осъзна Трей. Стомахът му отново се сви на топка и той си представи, че лежи до Леди, свързан е с момчето с множество тръбички и игли, а кръвта му изтича...

— Добре ли сте? — Лекарят разтърси Трей, опитвайки се да го извади от унеса.

— Да, добре съм! — отвърна той, а погледът му диво прескочи от доктора към Рейчъл.

— Трей, моля те... — докосна го тя.

— Какво искаш от мен сега? — Нима ще го моли да спаси живота на брат ѝ, дори след бе узнала за ужаса, който му вдъхнат болниците. Нещо го стегна за гърлото. — Кръв?

Не можа да издържа повече и избяга. За малко не събори Том, който приближаваше разтревожено към тях.

— Какво става с това момче? — попита той и изгледа намръщено Рейчъл и лекаря.

Тя се хвърли в прегръдките на стареца. Том потупа успокоително потръпващите ѝ рамене и се обърна към доктор Престън.

— Не ми казвайте, че Леди си е отишъл и...

— Нищо подобно. — Лекарят изглеждаше озадачен. — Всъщност мисля, че ще се оправи, но трябва да намерим още една банка с кръв от неговата група.

— Слава богу! — въздъхна облекчено Том. — Тогава какво ви е разтревожило така?

— Става въпрос за Трей — простена Рейчъл.

— Какво има?

— Нищо, Том. Просто... — Тя преглътна тежко и избърса мокрото си лице. — Вече със сигурност знам, че той...

— Не бързай толкова! — прекъсна я разтревожен старецът и отстъпи назад. — Няма как да бъдем сигурни. Все още може да се окаже, че момчето е...

— Ш-шт, Том! — сложи Рейчъл пръст на устните си. Очевидно той смяташе, че ще чуе лоши новини. — Не ни трябва повече доказателства, защото аз съм абсолютно сигурна.

— Казвай направо тогава — извика той и се отдръпна, сякаш очакваше удар.

— Трей Смит действително е дълго търсеният Тагърт — усмихна се през сълзи Рейчъл. — Трей е точно този, за когото ти го мислеше от самото начало!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейчъл седеше до леглото на Леди и галеше нежно ръката му, докато живителната кръв от банката се вливаше във вените му. Все още не беше излязъл от упойката, но доктор Престън я увери, че скоро ще се събуди. Искаше да бъде до него, когато отвори очи.

Изглеждаше ужасно. Главата му бе бинтована, а по страните му се очертаваха синините от натъртванията. Тръбички излизаха от носа и ръцете му. Беше счупил левия си крак и наранил далака, но имаше късмет, че се беше отървал само с това.

Том се наведе над болния с мрачно лице.

— Ако не беше пиян, това сигурно щеше да го убие — заяви той и добави: — Разбира се, ако не беше пиян, нямаше да катастрофира.

Рейчъл кимна. Не можеше повече да защитава поведението на брат си.

— И какво каза докторът? — попита Том.

— Леди ще се оправи! — отвърна тя.

Старецът придърпа един стол и седна от другата страна на леглото.

— Рейчъл, толкова съжалявам, че позволих на брат ти да вземе Джейсън с него. Леди изпрати малкия да ми иска разрешение. И аз като последния глупак...

— Грешката не е твоя, Леди е виновен! — Тя беше така изтощена, че едва успя да му се усмихне окуражаващо. — Ти нямаше представа какво става. Аз също имам вина. Трей ме предупреди, че може да се случи нещо подобно, но аз не му повярвах. Намирах извинения, защитавах Леди всеки път, когато изпаднеше в беда...

— Трей знае всичко, така ли?

— Да. Бяхме заедно, когато госпожа Бейкър дойде да ни събщи за злополуката. Тя говореше спокойно, доволна, че успява да се владее. Обзелото е след бягството на Трей вцепенение сякаш я улесняваше. — Том, относно Трей... Той наистина е Тагърт. Ти беше прав през цялото време. Знаем, че ти го усещаше със сърцето си, но сега има и

доказателство. Той ми показа снимка на родителите си. На нея майка му е със същата брошка, принадлежала някога на Роуз. Виждаше съм я много пъти в старите семейни албуми.

— Не думай! Добра детективска работа, мила — дрезгаво заключи той. Думите му прозвучаха някак изкуствено.

— Мислех, че ще се почувстваш облекчен! — каза тя колебливо.

— Да, да — отвърна той прекалено сърдечно.

— Тогава... — Какво ставаше? Това съвсем не беше реакцията, която бе очаквала. — Том, ти криеш нещо, нали? Хайде, говори!

— Страхувам се, че няма нищо особено в тази брошка — рече той, без да я погледне в очите. — Познавам поне три жени от града, които имат същата.

— Но... — Тя беше толкова сигурна, че загадката е намерила своя отговор. — Никога не съм виждала да ги носят.

— Старомодни са, затова. Можех да не ти го казвам, но съм така разстроена... Е, няма нищо! Момчето е моя плът и кръв. Зная го и нямам нужда от други доказателства. Нито пък ти, малката. Както виждам, ти го чувстваш също толкова близък, колкото и аз.

— Какво те кара да мислиш, че... — опита да възрази по навик тя.

— Рейчъл, скъпа, наблюдавам ви от първия ден — прекъсна я старецът. — И двамата виждате колко несигурен е животът... — Той погледна многозначително към Леди. — Трябва да спрете да си играете на криеница и да проумеете, че сте родени един за друг.

— Той вече си отиде. — Рейчъл почувства първата пукнатина в стената, която беше изградила около себе си. — Не мога да ти кажа колко пъти ме предупреждаваше за пиенето на Леди и... и за други неща, но аз бях твърде упорита, за да го послушам. А сега е твърде късно.

— Никога не е късно рече високопарно Том. — Докато има живот, има надежда. Никой ли не ти го е казал, момиче?

— Н-не, но ми се иска да повярвам — погледна го тя с несигурна усмивка. — Не зная как да постъпя. Съмнявах се в мотивите му, не заставах на негова страна, дори го лъжех. Но знаеш ли какво? Аз го обичам. Влюбих се в него против волята си.

— Каза ли му го?

— Разбира се, че не. Той е единак. И това му харесва.

— Може да е бил самотник досега — усмихна се Том нежно, — но нито един мъж не обича самотата. Той също е бил наранен. Може би не само ти не обичаш да си пъхаш главата в торбата и да рискуваш чувствата си.

— Така ли мислиш? — В очите ѝ проблесна надежда. — Но как да му докажа, че разбирам какво е имал предвид, като ме предупреждаваше за Леди?

— Защо само говорите, действайте! Можете да започнете като... — стресна ги слабият глас на Леди. Младежът се изкашля, за да прочисти гърлото си, преди да продължи: — Издърпайте ми ушите, ако ме видите отново да посягам към чашата.

— Леди! — Горещи сълзи на облекчение потекоха по страните на Рейчъл и тя стисна ръката му.

— Можете да кажете и на проклетия янки, че съжалявам за всичко. — Той я погледна с болка и срам. — Дяволски съжалявам! — И тя знаеше, че извинението му този път е отправено към нея.

Трей издърпа чекмеджето и изсипа съдържанието му в отворения куфар. Вече нищо не го задържаше тук. Тръгваше си веднага щом си събере багажа.

Този път се изложи. Позволи на Рейчъл да разбере какъв страхливец е с бягството си от болницата. Изгаряше го срам и нищо не можеше да заличи унижението му.

Освен заминаването му.

Канеше се да хвърли чифт чорапи в куфара, когато си спомни големите красиви очи, изпълнени с молба.

— Смит — каза той на висок глас, — ти си абсолютно магаре.

Вместо да я подкрепи, той ѝ бе създавал нови проблеми. Трябваше да даде кръв за брат ѝ, това беше възможност да докаже, че е готов на всичко за жената, която обича.

Изведнъж почувства как му се изправя косата, дъхът му спря. Любов? Дяволски вярно е — той обичаше Рейчъл Кокс. Обичаше и стария Том, без да му е кръвен роднина. И Джейсън, малкото момче, което се нуждаеше от баща. Беше привързан дори към Леди.

Какво ли щеше да излезе от цялата бъркотия? Имаше ли начин да я убеди, че не се интересува единствено от стройното ѝ тяло ѝ

страстта, която споделяха? Думите нямаше да свършат работа, беше време да действа.

Челото му се обля в познатата студена пот, усети присвиването в стомаха. Чувството му за самосъхранение крещеше да грабва куфарите и да се връща в Калифорния, към живота, който водеше, преди да срещне Тагърт и изисканата библиотекарка.

Защото ако останеше... Ако се опиташе да я спечели... щеше да се наложи да застане лице в лице с най-големия си кошмар.

Трей я видя в момента, в който влезе в чакалнята на болницата. Тя тъкмо излизаше от стаята на Леди с наведена глава.

Всичко избледня пред желанието му да я утеши и той се запъти към нея. Осъзна, че се оглежда да провери дали не го наблюдават. Това беше от значение за нея и той се опитваше да зачита чувствата ѝ. Няколко жени в бели престилки го изгледаха въпросително, докато минаваше покрай тях.

Рейчъл все още не беше го забелязала. Когато го видя, очите ѝ се разшириха от изненада и тя се втурна към него.

Трей многозначително кимна към сестрите, които ги наблюдаваха, но без да им обърне внимание, тя се хвърли в прегръдките му.

— Обичам те! — прошепна. — О, Трей, бях такава глупачка!

Той имаше чувството, че държи небесата в обятията си. Но ако искаше да я спечели завинаги, трябваше да ѝ отговори със същата откровеност.

— Аз... — Той преглътна тежко и стисна силно очи, опитвайки се да събере смелост. Пое дълбоко въздух и добави бързо: — И аз те обичам!

Тялото ѝ се скова и той чу приглушения глас:

— Не е необходимо да ми го казваш. Нямах намерение да те накарам да се почувстваш неловко. Исках само да ти кажа, че ти ме научи да посрещам действителността с отворени очи. Толкова се страхувах... Че ще се проваля и дискредитирам, боях се от пиенето на Леди, опасявах се, че лишавам Джейсън от... — Тя се отдръпна и го погледна в очите. — Страхувах се, че ако заминеш, няма да съумея да превъзмогна болката. Но, Трей, повече няма да го позволя. Знам, че рискувам, но ти ми даде смелост да го направя.

— Рейчъл, скъпа, не ми се доверявай. Аз не го заслужавам.

— Невъзможно е! — Целуна го и го поведе към столовете. — Искам да ти разкажа защо запазих тайната за Боби Бейкър. — Тя седна, притисна се до него и навлажни пресъхналите си устни. — Бях бременна в четвъртия месец, когато той загина и никой не знаеше за връзката ни. Докараха тялото му и целият град отиде да го изпрати. А аз можех само да стоя отстрани и да наблюдавам. След церемонията изчаках хората да се разотидат и се опитах да поговоря с майка му. Тя ме плашеше, облечена цялата в черно. Беше толкова студена и респектираща.

Рейчъл потрепери и той я притисна по-близо до себе си. Не искаше да чуе тази история. Каквото и да се беше случило, не искаше да го знае, но виждаше, че тя има нужда да сподели. Изведнъж осъзна, че иска отсега нататък тя да споделя всичко с него — и трудностите, и радостта.

— Какво се случи? — преглътна тежко той.

— Когато приближих към нея, тя ме погледна така, сякаш нямаше представа коя съм. А и от къде на къде трябваше да ме познава? Тя не знаеше, че съм спала със сина ѝ, нито пък че носех единствения внук, който би могла да има. Отчаяно исках да ѝ кажа... Мислех, че това би я утешило по някакъв начин. Протегнах ръка към нея, така както правеха другите преди мен, а тя само ме погледна. Смутено ѝ казах, че знам как се чувства, но точно това не трябваше да правя. Тя ме изгледа от главата до петите, сякаш бях използвала изпод някоя скала. „Как би могла ти да знаеш как се чувствам?“ Точно така каза. Спомням си го така, сякаш е било вчера. А след това допълни: „Моят син дори не познаваше момичета като теб, Рейчъл Елизабет Кокс! Как би могла въобще да разбереш какво изпитвам аз?“

— Мръсница! — И той беше защитавал тази жена.

— Не, грешиш! — поклати глава тя. — И аз така мислех... години наред. Но когато Джейсън порасна... — Тя потръпна. — Ако аз изгубех сина си и някоя хлапачка ми кажеше, че знае как се чувствам, нямам представа как бих реагирала.

— Но едва ли би изрекла нещо подобно — ожесточено каза той. — Нищо чудно, че никога не си ѝ казала.

— В интерес на истината, тя ми се извини... След около две години. Приблизително толкова ѝ трябваша, за да го направи. Но вече

беше твърде късно. Тя ме изплаши до смърт, когато бях на шестнайсет и все още се страхувам от нея. Дикси Бейкър е силата на този град.

— Тогава не ѝ казвай за Джейсън — посъветва я Трей. — Тя те е наранила. Не заслужава да знае, че има внук. Ако тази старица беше мъж, щях...

— Ш-шт! — докосна устните му Рейчъл. Усмивката ѝ бе толкова нежна, колкото и ласката ѝ. — Искам да го направя. През всичките тази години се ужасявах, че някой може да открие или дори да предположи истината. Аз все още се страхувам, но... — Тя го погледна и въпреки че тялото ѝ трепереше в прегръдките му, лицето ѝ излъчваше спокойствие. — Ти беше прав! Джейсън и Дикси трябва да знаят! Отивам да им съобщя. Ще дойдеш ли с мен... Моля те?

— По дяволите... Да!

Разбира се, че ще отиде. Навсякъде би отишъл с нея, би направил всичко, за да заслужи любовта и разбирането, които излъчваше погледът ѝ.

— Преди това обаче — изненада се от собствените си думи той — отивам да дам кръв за Леди. — Обхвана лицето ѝ и я целуна по устните. — Ако ти можеш да се изправиш срещу най-тежкия си кошмар, защо аз да не мога да направя същото?

— Заради мен ли ще го направиш? — прошепна тя.

— Да... Ако не ми оставиш достатъчно време, за да размисля — отвърна искрено.

— Благодаря ти! — пое си въздух тя. — Ти си чудесен, но не е необходимо. Ти погрешно изтълкува думите на лекаря. Леди има необходимата кръв.

— Значи ще се оправи?

— Да, скъпи! Ти беше прав и за Леди. Ще го оставя да стъпи на краката си и да се пребори сам. Обичам брат си и се надявам винаги да му бъда от помощ, но той е мъж, а не момче. Дори ще започна да се обръщам към него с истинското му име — Лий.

Трей почувства благословено облекчение. Отървах се, помисли си той ликуващо. Не се налага да правя единственото нещо, което ме превръща в жалък страхливец.

Всъщност не! Почти в същия миг той осъзна, че трябва да победи безпричинния си страх от иглите, така както Рейчъл беше успяла да надвие страха си от общественото мнение.

Кръвта му би могла да спаси живота на някой друг, да компенсират тази, която възвърна силите на бъдещия му роднина. Защото той имаше намерение да се ожени за Рейчъл Кокс, ако е съгласна. Искаше да прекара останалата част от живота си заедно с нея.

— Позволи ми да го направя, преди да съм си променил мнението. — Думите едва излизаха от стиснатите му устни.

— Господи, обичам те! — прегърна го силно тя. — Искаш ли да дойда с теб?

Очите ѝ сияеха от радост и обич. Той почувства, че му прилошава от ужас. На него, който беше скачал от високи сгради, от самолети, беше се гмуркал в океанските дълбини, бе яздил диви коне по отвесни каньони, беше преобръщал коли на места, където дяволът се страхуваше да мине...

Искаше да я има до себе си повече от всичко на света, сега и завинаги и затова отговори:

— По дяволите, не!

Смехът ѝ го смути.

— Знаех, че ще отговориш така — промълви тя нежно, — но нямам желание да те изпускам от поглед.

Той разбираше, че иска да го подкрепи, чувстваше го и ѝ беше благодарен.

— Споменава ли съм ти, че те обичам? — попита я. — Дявол да го вземе, ще се чувстваме чудесно заедно! Доведи доктор Престън! — протегна той ръка и демонстративно сви силните си мускули. — Но побързай, докато не съм размислил.

Рейчъл извади сандалите на Трей.

— Сигурен ли си, че не искаш да ги вземеш?

— В Русия, през януари?! По дяволите, сигурен съм! — разсмя се той и я привлече в прегръдките си.

Месецът, изминал от деня, в който се ожени за нея, беше най-щастливият през целия му живот. Понякога нощем лежеше буден, дълго след като тя беше заспала и опитваше да се убеди, че всичко това е действителност.

Той, Трей Смит, винаги отхвърляният, необичан и нежелан, сега имаше не само съпруга, която обожаваше, но и истинско семейство със син и шурей. Щеше да се радва да е роднина и на Том Тагърт, но не трябваше да прекалява с желанията си. Притежаваше повече, отколкото някога беше мечтал.

Той я целуна пламенно. Както винаги, тялото ѝ веднага откликна на желанието му. Страстната натура, която бе потискала толкова дълго, разцъфтя и ги направи безкрайно щастливи. Може би ако побързат с багажа, щеше да им остане време... Чу покашлянето на Том, който подаде глава през вратата и каза:

— Дикси пристигна заедно с момчето.

Трей изръмжа и освободи Рейчъл, която сияеше от щастие. Вече не я беше грижа кой ги е видял или чул.

— По-късно! — прошепна тя.

Господи, гордееше се с нея. Наблюдаваше я как посрещна сина им, прекарал последния уикенд с баба си, Дикси я прегърна и я целуна.

— Ще ви дойда на гости в Русия — обеща тя и Трей ѝ повярва. — Не мога да кажа, че се радвам на вашето заминаване, но разбирам... Предполагам, че разбирам.

Тя прекоси стаята да прегърне и Трей. Той осъзнаваше, че е започнал да заема мястото на сина ѝ в много отношения. Отначало идеята не го очарова, но вече започваше да свиква.

Дявол да го вземе, той винаги беше харесвал Дикси Бейкър. Старицата бе правила грешки, но кой ли е застрахован от тях? Ако Рейчъл можеше да ѝ прости, защо той да не може.

Когато опозна Дикси по-добре, разбра защо всички се страхуваха от нейното неодобрение. Всички, освен Джейсън, който беше открил, че за баба си е винаги прав. Без да се стареа особено, момчето беше покорило сърцето ѝ, като ѝ даде по-сериозна тема за размисъл, отколкото работата и проблемите на гражданите от областта.

Малкият я прегърна за последен път.

— Благодаря, бабо! — каза той и я целуна по бузата. — Прекарах чудесно! — През рамото ѝ срещна погледа на Трей.

— Искаш ли да довършим опаковането на багажа, спортисте?

— Разбира се, татко!

Татко! Трей усещаше радостна тръпка всеки път, когато чуеше това обръщение. Някой ден, когато му дойде времето и двамата с

Рейчъл свикнат един с друг, още едно малко човече ще го нарича „татко“.

Дикси се сбогува още веднъж и излезе, като се размина на вратата с Леди.

— Тъкмо тръгнах за Остин и реших да ви кажа довиждане — започна той. — В понеделник съм на училище и няма да успея да ви видя отново, преди да заминете.

— Гордея се с теб — разтвори широко ръце Рейчъл и прегърна брат си.

Трей видя сълзите в очите ѝ и извърна глава. Бяха станали толкова близки, че всеки преживяваше чувствата на другия, а той точно това не искаше — да се просълзява от умиление при срещата с шурей си. Хлапакът отиваше в колеж и не беше слагал капка алкохол в устата си след излизането от болницата. Лий разтърси ръката на Трей.

— Грижи се за нея! — каза той със сериозен тон. — Не мога да проумея защо иска да те последва на другия край на света? Но така и не успях да я разубедея, по дяволите!

— Не ругай, момче! — Трей отлично знаеше, че хлапакът не е разговарял със сестра си. — За да не се налага аз да ти давам уроци по държание.

— Ти ли? — разсмя се Лий.

И внезапно обзети от една и съща мисъл, двамата мъже пристъпиха сковано един към друг и се прегърнаха.

Няколко часа по-късно всички чанти бяха готови, Джейсън отдавна беше заспал, а Том и Рейчъл седяха на масата в кухнята пиеха кафе, унесени в разговор. Опитват се да отдалечат още малко момента на сбогуването, помисли си тъжно Трей.

Утре семейство Смит щеше да тръгне рано сутринта. Том нямаше да остане сам, защото се бяха уговорили при него да дойде Кит Макре, с която старецът се беше сприятелил преди много години. Трей се запозна с нея в деня на сватбата си и одобри избора му.

Каквото още имаха да споделят, трябваше да си го кажат сега. Трей вече се беше съгласил с тях, че няма смисъл да правят всеобщо достойние истината за легендата на Шоудаун.

— Достатъчно е, че ние знаем за бягството на Роуз с Бун Тайнственият стрелец — обобщи Рейчъл. — Да оставим града да

живее с досегашните си илюзии и печалбата, която носят тези празници.

— Това ме устройва — отговори Трей, пое ръката на жена си и целуна нежно дланта ѝ. — Не бих имал нищо против да съм Тагърт, но дявол да го вземе, получих всичко, което исках, така че не се оплаквам.

— О, това ми напомня за нещо — усмихна се хитро Том. Бръкна във вътрешния си джоб и подаде на Трей някакъв плик. — Получих го днес по пощата. Това са последните документи, които е намерил детективът.

Озадачен, Трей погледна Рейчъл, която изненадано повдигна вежди и сви рамене. Изглежда, не знаеше нищо, но той усети, че младата жена изгаря от любопитство и бързо извади трите листа.

Първият беше бележка от вдовицата на детектива до Том. Обясняваше му, че това е последната част от събраните материали.

Вторият беше акт за раждане, издаден от щата Луизиана на името на Томас Трентън Тагърт Смит, син на Джон Тагърт Смит и Линда Трентън Смит от Ню Орлиънс.

— Трей! — обърна се към него Том със сияещи от вълнение очи. — Името ти е образувано от трите инициала — три пъти буквата „т“. По същия начин и твоят прапрадядо бе наречен Джеб — от Джеръми Едуард Бун Смит.

Трей имаше чувството, че губи почва под краката си. Можеше ли да е вярно? След всичко, което преживяха, можеше ли да е истина? Почувства се безпомощен и потърси потвърждение от Рейчъл.

По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— О, Боже мой! Трей, ти си Тагърт!

— Аз... Не мога да повярвам... — Бе твърде развълнуван, за да каже нещо повече, взе третият лист и се загледа в него с неவிждащи очи.

Рейчъл го пое нежно от ръцете му. Прочете го, но не каза нищо. Беше като вцепенена. Той я погледна въпросително.

— Какво е това? — попита с пресекаващ глас.

— Завещание — прошепна тя. — Баща ти е починал през 1975 година и е оставил всичко, което притежава на сина си, ако той някога бъде открит. Трей, баща ти не те е изоставил. Не е могъл да те намери. Очевидно майка ти е заминала с теб, когато си бил съвсем малък, а той е бил на плаване. Скъпи мой, разбираш ли какво означава това?

Том и Рейчъл бяха вперили поглед в него. Трей навлажни устните си.

— Това означава — започна той бавно, — че аз наистина съм Тагърт! И че някой ме е обичал през цялото това време.

Той затвори очи, прегърна жена си, а после и милия щедър старец, който беше направил възможна тази радост. Трябваше му време, за да осъзнае факта, че момчето от източните предградия бе оставило миналото зад себе си и беше намерило своето щастие тук, в Тексас.

Том се усмихна разбиращо.

— Май главата ти пламна, а, момче! — намигна шеговито той. — Измина доста дълъг път, за да се превърнеш от проклет янки в дяволски страхотен мъж...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.